

SEMICENTENARUL
MIȘCĂRII LEGIONARE

LEGIUNEA IN IMAGINI

Albumele Traian Borobaru

EDITURA MIȘCĂRII LEGIONARE
MADRID 1977

CHIPURI DE ALTĂDATĂ

Albumul legionar este o colecție de fotografii din trecutul mișcării, prezentate în ordine cronologică, după epoca la care aparțin. Aceste fotografii nu reprezintă decât

o mică parte din mulțimea acelor care s-au pierdut. Era timpul suprem să se salveze de la dispariție și aceste prețioase documente istorice.

În toate prigoanele, inamicii Legiunii și-au fixat ca scop să distrugă nu numai cadrele ei conducătoare, ci și orice obiect, orice urmă care ar putea perpetua în conștiința posterității existența acestei mișcări. Generațiile viitoare trebuiau împiedicate să se adape din acest izvor de spiritualitate, din a cărei cunoaștere putea să prindă noi puteri pentru a înălța neamul nostru pe culmi de mărire națională. Manifestele noastre, cărțile, revistele, medalioanele, timbrele poștale și cu atât mai mult fotografiile din viața legionară, toate au căzut pradă furiei devastatoare a Irozilor moderni.

Pe timpul dictaturii Regelui Carol II, orice material descoperit în posesia cuiva era calificat corp delict și aducea după sine ani grei de închisoare. Sub regimul lui Antonescu s-a mers atât de departe cu nebunia persecuției, încât un timbru legionar, din acelea care au fost legal emise în timpul guvernării noastre, expunea pe posesorul lui să trimis la moarte. În regimul comunist nu numai că nimeni nu mai îndrăznește să păstreze vreun obiect care ar putea fi pus în legătură cu mișcarea, ci chiar simpla pronunțare a numelui de legionar, într-o conversație particulară, este considerată crimă contra Statului și nefericitul ajunge la ocnă.

Dar cu toate aceste prigoniri sălbatice, în rarele intervale de libertate de care s-a bucurat mișcarea, s-a putut reconstitui stocul publicațiilor pierdute. A fost întâia noastră grijă. În cele patru luni și jumătate de guvernare legionară, 1940-1941, s-a retipărit întreaga literatură legionară. În timpul exilului din Germania, 1941-1944, au fost aduse în țară multe lucrări și chiar au fost multiplicat unele din ele. Din nefericire, condițiile generale ale războiului ne-au împiedicat să repetăm aceeași ispravă în perioada guvernului de la Viena.

Acum oferim exilului și țării, la a cincizecea aniversare a Legiunii, acest Album Legionar cu fotografii ce-au putut fi salvate de la confiscare și distrugere. Baza acestui Album o constituie filmoteca rămasă de la Traian Borobaru, la care s-au adăugat colecții primite de la alți camarazi.

Dat fiind costul ridicat al publicării unei atari lucrări, am fost siliți să limităm mărimea acestui Album în jurul a o mie de fotografii, deși aveam mult mai multe. Am dat precădere acelor cari fixează momente importante din viața Legiunii, oferind mai puține din acelea cari au mai mult o valoare afectivă.

În ce privește identificarea fotografiilor, pe lângă cunoștințele proprii, am recurs la mărturia persoanelor care au trăit acele momente, pentru a reduce la minimum eventualele greșeli.

Mulțumim tuturor camarazilor și prietenilor care, cu subscrierea lor anticipată, au înlesnit apariția acestui Album și tuturor aceluia care cu colecțiile lor de fotografii au contribuit la demna lui prezentare.

HORIA SIMA

Madrid, 13 Ianuarie 1977.

I. PERIOADA CĂPITANULUI

Perioada Căpitanului începe înainte de întemeierea Legiunii, din toamna anului 1919, când Corneliu Codreanu a pășit pragul Universității din Iași și a dat primele bătălii pentru apărarea neamului românesc. Originile mișcării legionare trebuie căutate în această parte a vieții lui, 1919-1927, pe care o putem numi faza pre-legionară, deoarece descoperim în ea, într-o expresie generală, toate acele caracteristici care vor constitui mai târziu profilul acestei mișcări. La înființarea Legiunii, numele Căpitanului era rostit cu admirație de tineret și de masele țărănești, care așteptau de la el mântuirea, ca un nou Horia sau Tudor Vladimirescu. Eroul studențimii devenise o figură legendară a poporului românesc.

Din faza pre-legionară datează toate aceste mari fapte din viața lui Corneliu Zelea Codreanu care au zguduit sufletul țării și au răscolit tineretul, determinându-l să răspundă chemării lui când va înființa Legiunea:

– Îndrumarea mișcării studențești, izbucnite la 10 Decembrie 1922, spre țeluri politice cu caracter național.

– Rolul important ce l-a avut la înființarea Ligii Apărării Naționale Creștine.

– Complotul studențesc din 1923, cu strălucita achitare de la Curtea cu Jurați din București.

– Căramidăria de la Ungheni, din Mai 1924, cea dintâi tabără de muncă voluntară din Europa.

- Ridicarea Căminului Cultural Creștin de la Iași.
- Conflictul cu prefectul de poliție de la Iași, Manciu, schingiuitorul tineretului, care cade lovit de gloanțe în condiții de legitimitii apărare.
- Achitarea triumfală a lui Corneliu Codreanu în procesul Manciu, judecat la Turnu Severin, în Mai 1925.

Când Căpitanul pune temeliiile Legiunii „Arhanghelul Mihail”, în 24 Iunie 1927, dovedise prin faptele lui anterioare că este gata de orice sacrificiu pentru a scoate neamul românesc din suferință și mizerie. El nu se afirmase atunci pentru întâia oară în viața politică, ci era în continuitate de serviciu, luptând pentru aceleași idealuri pe care le urmărise încă din Universitate.

Din punct de vedere doctrinar, spre deosebire de Liga Apărării Naționale Creștine, care se stabilise pe poziții strict defensive, denunțând primejdiile care amenințau neamul, Corneliu Codreanu lărgeste orizontul mișcării naționale, înzestrându-o cu principii care îi dau o fizionomie spirituală proprie. El este purtătorul de cuvânt al unei noi concepții de viață, care se cristalizează în ideea omului nou. „Țara aceasta, spunea Căpitanul, piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe. Aceasta este părerea noastră. Că deci, nu programe trebuie să creăm, ci oameni, oameni noi. De aceea piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice”. Legiunea a fost concepută de Căpitan în primul rând ca o mare școală spirituală, școala omului nou, „în care dacă va intra un om, la celălalt capăt trebuie să iasă un erou”.

Ce este eroul legionar? Căpitanul îl definește în modul următor: erou în sens războinic, pentru ca să poată prin luptă să-și impună părerea; erou în sens social, incapabil după victorie de a exploata munca altuia; erou al muncii, uriașul creator prin muncă al țării lui”.

Înarmat cu această doctrină dinamică, și însuflețit de o imensă dragoste de țară, tineretul pornește la cucerirea maselor populare, sub conducerea energică a Căpitanului. Dar se izbește de la primele lui manifestări de „zidul de ură și mișelie” al clasei conducătoare. Oricare ar fi partidul care e la putere, legionarii trebuie să suporte aceleași sălbăticiii din partea autorităților, deși își desfășurau propaganda lor în cadrul celei mai perfecte legalități. Fiecare pas înainte trebuie plătit cu grele sacrificii. Opreliștile de tot felul, abuzurile, arestările ilegale, bătăile și schingiuirile sunt la ordinea zilei.

Punctul culminant al prigoanei patronate de partide îl atinge guvernarea liberală, din toamna anului 1933. Șeful acestui partid, I. G. Duca, înscăunat la putere grație bancherilor evrei din Paris, dizolvă mișcarea în 10 Decembrie 1933 și procedează la arestări masive. Peste 11.000 de legionari sunt azvârliți în închisoare, fără a fi vinovați cu nimic și fără a se fi respectat normele legale. Dar nici Duca nu ajunge să se bucure de roadele fărădelegilor lui. Trei studenți legionari, Nicolae Constantinescu, Doru Belimace și Ion Caranica, cunoscuți mai târziu sub numele de „Nicadori”, nemaiputând suporta nedreptățile, batjocurile și suferințele îndurate de legionari și considerând pe Duca responsabil de aceste crime, prin angajamentele ce și le-a luat față de bancherii evrei din Paris, îl împușcă pe peronul gării Sinaia, în seara de 29 Decembrie 1933.

Prigoana începe din nou cu o și mai mare furie. Abia eliberați din închisori în Ajunul Crăciunului, legionarii sunt din nou ridicați de la casele lor și azvârliți în închisoare. Numărul celor închiși, pe bază de ordine guvernamentale, fără nici un amestec al justiției, se ridică de astă dată la 18.000. Căpitanul fiind liber, poliția primește ordin să-l lichideze, dacă va fi prins. Dumnezeu îl ocrotește și nu poate fi găsit. În schimb, Sterie Ciumetti plătește cu viața refuzul lui de a descoperi autorităților gazdele unde s-ar fi putut să se ascundă. Corneliu Codreanu. Mai târziu, după ce furtuna s-a potolit, Căpitanul se predă de bunăvoie Tribunalului Militar al Capitalei, unde se judeca procesul atentatului contra lui Duca. Guvernul urmărea ca să fie condamnați în acest proces nu numai Nicadorii, ci toți fruntașii Legiunii, în frunte cu Căpitanul și în acest scop Siguranța a înscenat existența unui complot pentru asasinarea lui Duca, la care ar fi participat toți cei aflați pe banca acuzaților, în total 50 de persoane, între cari se aflau, în afară de Căpitan, Ion Moța, Generalul Cantacuzino-Grănicerul, inginerul Clime și tatăl Căpitanului, profesorul Ion Zelea Codreanu. Cu toate presiunile guvernului și ale Regelui asupra generalilor cari formau completul de judecată, procesul se încheie în 5 Aprilie 1934 cu o nouă biruință a Gărzii de Fier. Toți fruntașii legionari sunt achitați, în afară de cei trei atentatori, cari sunt condamnați la muncă, silnică pe viață.

Între anii 1934-1937 mișcarea legionară se bucură de relativă libertate. Prigoana, fără a înceta o clipă, își pierde din virulența anterioară. Tragicul sfârșit al lui Duca a fost un avertisment pentru clasa conducătoare să nu mai încerce o probă de forță cu Mișcarea Legionară. În schimb oculta de la palat n-a renunțat nici o clipă la planul de nimicire a mișcării legionare, dar caută să atingă același fel „cu alte mijloace”. Camarila reușise să, ademenească pe un tânăr legionar, Mihail Stelescu, în care Căpitanul își pusese mari speranțe și acesta își ia odioasa însărcinare să-l suprimă cu pistolul sau prin otrăvă, promițându-i în schimb un loc în guvern și avantaje materiale. Nici acest plan nu reușește. Stelescu este demascat și recunoscut vinovat de un Consiliu de Onoare legionar, prezidat de Generalul Cantacuzino. Continuând însă a

servi și mai departe ca unealtă oculte, Stelescu își primește în vara anului 1936 pedeapsa trădării lui, fiind împușcat de un grup de 10 studenți, cari au intrat în istorie sub numele de „Decemviri”.

În afară de acest trist episod și în afară de hărțuielile zilnice cu autoritățile, între anii 1934-1937 mișcarea își reia cursul ei ascendent. E perioada de creștere și înflorire a Legiunii. Organizația legionari se întinde în toată țara și mii și mii de cuiburi acoperă suprafața ei. Poporul freamătă de bucurie, sperând într-o îndreptare a sorții lui. Amintim câteva din faptele mai importante din această perioadă:

– Epopeea taberelor de muncă. În vara anului 1936, aproape nu exista județ care să nu-și fi deschis propria lui tabără de muncă, iar șantierele se numărau cu miile.

– În 1935 se pun bazele comerțului legionar. În 1937 ajunsese la o mare prosperitate, cu zeci de întreprinderi care funcționau.

– În 13 Ianuarie 1937 cad pe frontul din Spania, la Majadahonda, lângă Madrid, eroii legionari Ion Moța și Vasile Marin. Trupurile lor au fost aduse în țară și pe tot parcursul străbătut de cortegiul funebru, de la stațiunea de frontieră Grigore Ghica Vodă până la București, sute de mii de oameni au ieșit în întâmpinarea lor, rugându-se în genunchi înaintea sicriilor în viscolul iernii, aducându-le prinosul lor de recunoștință. Poporul român a trăit atunci un moment de adâncă religiozitate, cum n-a mai cunoscut de multă vreme.

Alegerile din 20 Decembrie 1937 au fost un semnal de alarmă pentru oculta palatului, indicându-i ca mișcarea deține suficientă popularitate pentru a cuceri puterea pe căi legale, prin luarea de majorități parlamentare. Acest deznodământ trebuia împiedecat cu orice preț. Regele Carol însărcinează mai întâi pe Octavian Goga, șeful partidului național-creștin, cu formarea noului guvern. Acesta dizolvă corpurile legiuitoare, care nici nu se constituiseră încă și anunță, noi alegeri. Oculta își pusese speranța că cele două, grupări naționaliste se vor încăiera în alegeri, iar masa electorală, dezorientată, se va îndepărta de mișcare și va vota cu guvernul. Manevra nu reușește și atunci Regele recurge la ultimă soluție ce i-a mai rămas: instaurarea unui regim de dictatură sub propria lui răspundere. Octavian Goga este concediat și se constituie un nou guvern, sub președinția Patriarhului Miron, având la Interne pe Armand Călinescu și la Armată pe Generalul Antonescu. Vechea Constituție este abolită și este proclamată de Rege o nouă Constituție, aprobată cu 99% printr-un plebiscit care se ține sub teroare și cu votul pe față.

Toate aceste măsuri erau îndreptate împotriva mișcării legionare și nu erau decât preludiul unei noi prigoane care se va dezlănțui contra ei, mult mai feroce decât cele precedente. De astă dată se urmărește distrugerea ei totală. Noua Constituție, impusă prin forță, servea ca instrument politic și juridic pentru a se pregăti arestarea Căpitanului și apoi asasinarea lui și-a întregii elite legionare. Personajele principale ale oculte de la Palat care dirijează din umbră acțiunea de nimicire a mișcării legionare erau Elena Lupescu, metresa Regelui, Armand Călinescu și Profesorul Nicolae Iorga. Acesta din urmă se însărcinase, bazându-se pe marele lui prestigiu de apostol al neamului, să convingă opinia publică de pericolul legionar să justifice măsurile luate de regim contra mișcării ca o acțiune curajoasă de salvare a Statului. Zilnic apăreau în Neamul Romanesc, gazeta profesorului Iorga, articole pline de venin, semnate chiar de profesor, în care Căpitanul era atacat în modul cel mai infam.

Căpitanul este arestat în 17 Aprilie 1938 și condamnat mai întâi la șase luni închisoare pentru o presupusă insultă adusă consilierului regal Nicolae Iorga. Dar imediat în continuare i se deschide un nou proces, adevăratul proces, în care este condamnat la 10 ani închisoare pentru ațâțare la război civil, trădare de patrie și legături cu o putere străină, cu scopul de a răsturna ordinea în Stat. Toate aceste acuzații nedrepte sunt spulberate de Căpitan și de apărare în cursul dezbaterilor, dar completul de judecată, prezidat de Colonelul Dumitru, nu ține seamă de probele aduse și se dezonoarează, dând un verdict de condamnare, în conformitate cu ordinele primite de la Palat.

Căpitanul a fost ținut în închisoare preventivă la Jilava, iar după ce sentința a rămas definitivă, a fost strămutat la Doftana, pentru ca mai târziu să fie dus la închisoarea din Râmnicu Sărat. Aici au fost concentrați fruntașii legionari din toată țara, condamnați în alte procese, desigur cu intenția de a-i avea pe toți la un loc în momentul când se va hotărî soarta lor.

În noaptea de 29-30 Noiembrie 1938, Căpitanul, împreună cu Nicadorii și Decemvirii, sunt ridicați de la închisoarea Râmnicu Sărat pentru a fi transportați la București. În dreptul kilometrului 30 de pe șoseaua București – Ploiești, Căpitanul și camarazii lui sunt strangulați de jandarmii care stăteau în spatele fiecăruia, cu frânghiile ce le aveau pregătite. Trupurile lor neînsuflețite au fost aduse la Jilava, unde au fost azvârlite într-o groapă comună. Mai târziu s-a turnat vitriol peste ele și deasupra mormântului s-a pus o uriașă placă de beton.

Alți legionari cad victima sistemului criminal. Sunt uciși în același mod barbar fără nici o judecată Profesorul Vasile Cristescu, Locotenentul Nicolae Dumitrescu, Dr. Iovu, Dr. Vucu, Nadoleanu, Tiberiu Popa, Ștefan Comjig, preotul-călugăr Isihie Antohie și Nicoleta Nicolescu.

Dar toate au o limită. În 21 Septembrie 1939 cade călăul Armand Călinescu, executat de echipa „răzbunătorilor”, sub conducerea lui Miti Dumitrescu. Regele numește ca președinte de consiliu pe Generalul Argeșanu. Acesta, având la Interne pe Gabriel Marinescu, ordonă împușcarea mării majorității a legionarilor din lagăre și închisori. În afară de această hecatombă, mai sunt executați trei legionari din fiecare județ ceea ce face în total 252 de legionari uciși în această noapte. Trupurile lor au fost apoi azvârlite pe străzi și expuse, pentru a fi văzute de public, 24 de ore.

Perioada Căpitanului se încheie cu acest masacru înfiorător, căruia i-a căzut victima elita mișcării legionare. De aici înainte începe o nouă epocă din istoria Legiunii. Gloanțele cari au doborât pe Armand Călinescu loviseră mortal și regimul, deoarece acesta concentra în mâna lui toate puterile Statului și deținea toate firele aparatului de teroare. Nu se mai găsea un alt om în România, în acel moment, capabil să-i ia locul. După, această, culme de demență sangvinară, începe și dezagregarea regimului. Masacrele patronate de Regele Carol au adâncit prăpastia dintre el și popor, înstrăinându-i și ultimele simpatii. Cu toate groaznicele pierderi suferite, mișcarea își reface rândurile și continuă lupta contra regimului

LEGIONARII ASASINAȚI ÎN NOAPTEA

DE 21-22 SEPTEMBRIE 1939

Din Calendarul „Cuvântul” 1941

Noaptea de 21 spre 22 Septembrie 1939 sfințește cu sângele ei cea mai mare jertfă eroică din istoria Românilor.

252 legionari, pentru credința lor în opera Căpitanului și în destinul mântuitor al generației de astăzi, au fost asasinați săvârșindu-se astfel o crimă împotriva întregului neam românesc. Legionarii cei mai destoinici, din toate unghiurile țării, din sate și orașe, au adus cu slava morții lor întemeierea României Legionare.

Spiritul lor trebuie să trăiască în faptele noastre.

Sângele lor și durerea să o simțim neconținut. Numai astfel le vom da mărirea care li se cuvine. Căci ei sunt: Prezenți, Prezenți, Prezenți, în viața de astăzi și de-a pururi a României Legionare.

Penitenciarul Râmnicu Sărat

Cantacuzino Alexandru, avocat, București; Totu Nicolae, avocat, București; Clime Gheorghe, inginer; Tell C. Alexandru, avocat, București; Furdui Gheorghe, profesor, București; Bănică Dobre, ad-tor ziar, București; Polihroniade Mihail, avocat, București; Craja Paul, medic, București; Simulescu Sima, profesor, București; Apostolescu Gheorghe, comerciant, București; Istrate Gheorghe, abs. acad. com., București; Banea Ioan, medic, Cluj; Serafim Aurel, inginer, București.

La Spitalul Militar Brașov

Cotigă Traian, avocat, București, Penit. Sp. R. Sărat; Ionică Eugen, inginer, București, Penit. Sp. R. Sărat; Șiancu Emil, ofițer rez. Cluj, Penit. Sp. R. Sărat; Proca Gheorghe, monteur Domnița Maria (Bacău), cu domiciliul obligator la M. Ciuc; Pihu Grigore, funcționar București, Dom. obl. Vaslui; Sușman Iuliu, funcționar, București, Dom. obl. Vaslui; Herghelegiu Ion, avocat, Bacău, Dom. obl. M. Ciuc.

În Lagărul de la Vaslui

Spânu Iordache, student, București; Clime Traian, student, București; Gârcineanu Victor, avocat, București; Teodor Tudose, avocat, Iași; Polisperhon Supila, student, București; Boboc Constantin, student, București; Goga Mircea, student, București; Popescu Spiru, student, Frăsan-Durostor; Comănescu Nicolae, student, Ploiești; Calapăr Mihsi, abs. teol., Negrești-Neamț; Belgea Ioan, bibliot., București; Popescu Vasile, f. profesie, București; Antoniu Ioan, avocat, București; Stahu Teodor, avocat, Fălticeni-Baia; Cârdu Valeriu, ziarist, Oravița Caraș; Moțoc Mircea, student, București; Răcman Gogu, student, Hodivoaia-Vlașca; Teohari Mircea, student, București; Bujgoli Spiru, lic. lit., Frăsani-Durostor; Moraru Alexandru, student, Dej-Someș; Rioșeanu Petre, dir. Nitrogen București; Constantiniu Dorin, contr. S. T. B., București; Dobre Radu, manip. S. T. B., București; Danielescu Josim, student,

Ploiești; Nicolicescu Gheorghe, elev, ing., București; Borzea Virgil, student, Brașov; Caratașu Chiriac, student; București; Busuioc Ioan, student, București; Maricari Nicolae, locot. ref., București; Tucan Boris, viticultor, Hârtop-Tighina.

București

Dumitrescu Dumitru, avocat, Ploiești; Popescu Cezar, student medicină, originar Ploiești; Popescu Traian, student Drept, originar Ploiești; Moldoveanu Ion, student Politehnică, originar Ploiești; Ionescu R. Ion, student Drept, originar Ploiești; Vasiliu Ion, desenator, originar Ploiești; Ovidiu Isaia, fotograf, București M. Brătianu 34; Stănciulescu Marin, lăcătuș, București, Bd. Brătianu 24; Paraschivescu Gheorghe, student Politehnică, București Bd. Brătianu 24; Dragomirescu Victor, abs. Politehnică, din închisoarea Văcărești.

În Lagărul de la Miercurea Ciucului

Stegărescu Constantin, contabil, București Ilfov; Borzea Titus, student, Brașov; Rădulescu Virgil, gazetar, București; Enescu Ioan, student, București; Micu Augustin Liviu, inginer, Timișoara; Macoveschi Ioan, desenator, București; Pavlescu Alexandru, avocat, București; Biriș Ovidiu, avocat, București; Susai Vasile, lic. Drept, București; Felecan Vasile, ajust. mecanic, București; Prodea Nicolae, lăcătuș, București; Grama Iosif, student, București; Miter Ioan, student, Caransebeș; Popescu B. Anton, funcționar, Băile Herculane; Noaghiea Gh. Virgil, student, Caransebeș; Tiponuț Gheorghe, elev liceu, Oradea; Nuțiu Aurel, student, București; Teodorescu Gheorghe, sculptor, Ploiești; Todan Coriolan, student, Fibiș-T. Torontal; Ducaru Dumitru, subing., Râșnov-Brașov; Ungureanu Corneliu, lic. litere, Craiova; Corbeanu Vasile, student, Bragadiru-Ilfov; Coman Constantin, student, Bragadiru-Ilfov; Popa Tiberiu, stud., Bragadiru-Ilfov; Popescu Marin, stud., Cumpăna-Constanța; Vilmuș Adam, bucătar, Iași; Dorca Afilon, abs. Teolog., Velișoara-Severin; Cioflec Marius, student, Timișoara; Benec Constantin, funcționar CFR, Ohaba-Mătnic Severin; Gheorghe Constantin, student, Stupini-Brașov; Strugaru Nicolae, avocat, Iași; Constantinescu Dimitrie, abs. med., Iași; Dobrin Liviu, abs., med., Arpașul de Jos-Făgăraș; Zus Radu, student, Cernăuți; Buhai Vasile, student, București; Iordache N. Nicoară, asistent univ., București; Raicu Const., licențiat, Iași; Stamate Eugen,

student, Iași; Zanche Petre, funcționar, Iași; Gârcineanu Florin, lt. ref., București; Vasiliu Gheorghe, lt. ref., Iași; Filipov Vasile, comerciant, București.

În restul țării

Jud. Durostor: Nicolae Nastu, Costică Manganîța și Dionisie Memu.

Jud. Timiș Torontal: Udrea Teodor, Dragomir Gheorghe și Cocora Alexandru.

Jud. Caliacra; Petre Caranica, Chițu M. Popescu și Dumitru Covache.

Jud. Gorj: Constantin Șerban, Căpitanul Gh. Munteanu și preotul Motomancea Grigore.

Jud. Constanța: preotul Chivu Ion, Chiriazii Constantin, preotul Mocanu Staicu și preotul Secăreanu Ion.

Jud. Putna: Vasile State, Nicolae Voinea și Petre Marin.

Jud. Vâlcea: preot Aurel Nicolaescu, Dumitru Diaconescu și Nicolae Vasilescu de pe teritoriul urban.

Jud. Lăpușna: Diaconescu Vasile, Florescu Sergiu și Palamarciuc Ioan.

Jud. Bacău: Condopol Mircea, Mandache Alexandru și Antonovici Constantin.

Jud. Mehedinți: Gheorghiu Victor, Matici Marin și Geacu Petre.

Jud. Argeș: Ioan Pielmuși, Olteanu Vasile și Traian Amzăr.

Jud. Cluj: Cuibus Petre și Erimia Nicolae.

Jud. Prahova: Alexandru Cojocaru și Filip Dumitru.

Jud. Dolj: Nicolae Horculescu, Ilie Poenaru și Ioan I. Ștefanache.

Jud. Bihor: Cosma Lazăr și Jude Dumitru.

Jud. Roman: Creangă Vasile.

Jud. Vaslui: Gheorghe N. Volocaru.

Jud. Brăila: Bobota Teodor și Ioan Udrea.

Jud. Cahul: Borzac Lazăr, Băleanu Ioan și Cerbu Iancu (asasinați ulterior).

Jud. Neamț: Nicolae Malinici, Vasili Avădanei și Vasile Puiu.

Jud. Olt: Găman Florea, Dumitru Mânzu și Gheorghe Preda.

Jud. Fălciu: Ioan Codreanu, Nicolae Emil și Croitoru Vasile.

Jud. Teleorman: Abagiu Dumitru și Aristotel Cristea.

Jud. Ialomița: Manolescu Grigore, Constantin Constantinescu și Traian Badea.

Jud. Dâmbovița: Nițescu Petre, Lungu Ioan și Gălmeanu Ioan.

Jud. Dorohoi: Gheorghe Surugiu, Gheorghe Barbu și Ioan Honceru.

Jud. Turda: Cucerzan Constantin, Nichita Augustin și Tonceanu Gheorghe.

Jud. Bălți: Condrațiu Alexe, Ursache Victor și Ioan Gherman.

Jud. Brașov: Faur Ioan, Bordeianu I. Lehaciu, Papacioc Radu și Nicolici Nicolae.

Jud. Mureș: Rusu Iacob, Paletaș Francisc și Pădurean Nicolae.

Jud. Hotin: Vasile Dobuleac, Teodor Dubovinschi și Iacob Soroceanu.

Jud. Cernăuți: Pisarciuc Silvestru, Regwald Francisc și Molotiuc Ioan.

Jud. Severin: Ghinda Gheorghe, Galescu Pavel și Damaschin Sârbu.

Jud. Sălaj: avocatul Burcaș Augustin.

Jud. Ciuc: Duma Iosif, Caranica Ioan și Mircea A. Ilie.

Jud. Tighina: Heidenrech Wladimir, Căldare Constantin și Coragancev Ioan.

Jud. Năsăud: Tonea Simion, Cornel Girigan și Tolan Alexandru.

Jud. Cetatea Albă: Ioan Vlădău, Paucă Dumitru și Damian Curoglu.

Jud. Tecuci: Căsăneanu Gheorghe, Spirache Teodorescu și Baci Vasile.

Jud. Muscel: Nerasan (av. Câmpulung) și Ioan Stancu.

Jud. Covurlui: Costăchel Popa, Asasinat ulterior; Tudor Croitoru și Gheorghe Potolea.

Jud. Soroca: Levițchi Ștefan, Șciucă Boris și Criclivai Azare.

Jud. Arad: av. Maduta Ioan, Bulboacă Ioan și Julan Ilie.

Jud. Maramureș: Butnaru Ioan, Chirculiță Dumitru și Belidcan Mircea.

Jud. Iași; Elena Bagdad, Nicolae Dănilă și pr. Leonid Miron.

Jud. Hunedoara: Popa Petre, Cornea Gheorghe și Sârbu Nicolae.

Jud. Orhei: Zalupcescu Grigore, Mocanu Andrei și Răileanu Naum.

Jud. Romanați: Niculescu Gheorghe și Oprovici Horia. (Teritoriul urban).

Jud. Suceava: Reuț Ioan Neculae.

Jud. Buzău; Voinea M. Constantin.

Jud. Trei Scaune: Ing. Lascăr Gheorghe, Vrânceanu Gheorghe (asasinat ulterior).

Jud. Botoșani: Vasile Iftimuță, Mihai Grigoriu și Gheorghe Mancoș.

Jud. Satu-Mare: Bozinteanu Victor și Spiridon Jitaru.

Jud. Câmpulung (Bucovina): Irimiciue Valerian, Țăranu Traian și Cozan Luchian.

Jud. Târnava Mică: Bârza Gheorghe, Prus Ioan și Codrea Nicolae.

Din aceste relatări oficiale, reiese că au fost asasinați numai în noaptea de 21-22 Septembrie 1939,

la București 10 legionari;

spitalul Militar Brașov 7 legionari;

Lagărul de la Miercurea Ciucului 44 legionari;

Penitenciarul Râmnicu Sărat 13 legionari;

Lagărul de la Vaslui 31 legionari și

în restul țării 147 legionari.

Deci un total de 252 legionari numai într-o singură noapte.

Ceilalți eroi și martiri asasinați în timpul prigoanei din 1998 – 40 sau omorâți pentru credința lor Legionară în anii anteriori, au fost pomeniți în *Cronologia legionară*.

Unora însă, nici până astăzi nu li s-a putut preciza data și împrejurările în care au fost asasinați.

1. Arhanghelul Mihail, ocrotitorul ceresc al Legiunii, care poartă numele lui. „Spre inimile cele necurate care vin întru preacurata casă a lui Dumnezeu, fără milă întind sabia mea”

2. Căpitanul

3. Văcăreștenii în imagine

4. Complotul studențesc de la 1923. Studenții din proces

5. Ion Moța în costum național

6. Studenții în cursul procesului. Denumiți *Văcăreșteni* după închisoarea Văcărești

7. Harta taberelor legionare de muncă din România

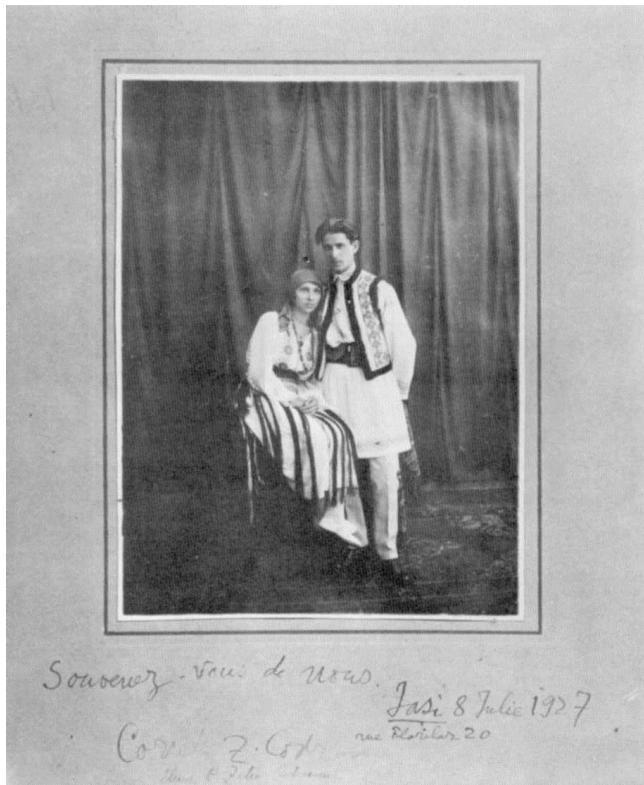
8. *Pământul Strămoșesc*, revista Legiunii

9. Prima tabără de muncă a fost organizată de Căpitan în anul 1924 la Ungheni. Aici s-au lucrat cărămizile pentru căminul ce s-a ridicat în 1925 la Râpa Galbenă la Iași

10. Fațada Căminului cultural creștin din Iași

11. Căpitanul și soția lui, Elena Ilinoiu, la căsătorie. Nunta a avut loc la Focșani, într-o pădurice numită *Crâng*, situată la 7 km de această localitate, la data de 13 iunie 1925. 100.000 de persoane au participat la ceremonie

12. Corneliu Codreanu la studii în Franța în 1925-1927. Cu soția lui în camera lor din Pinet d'Uriage (Grenoble)

13. Casa din Pinet d'Uriage unde au locuit (centru)

14. Iarna în Pinet d'Uriage cu familia Belmain

15. Întemeietorii Legiunii

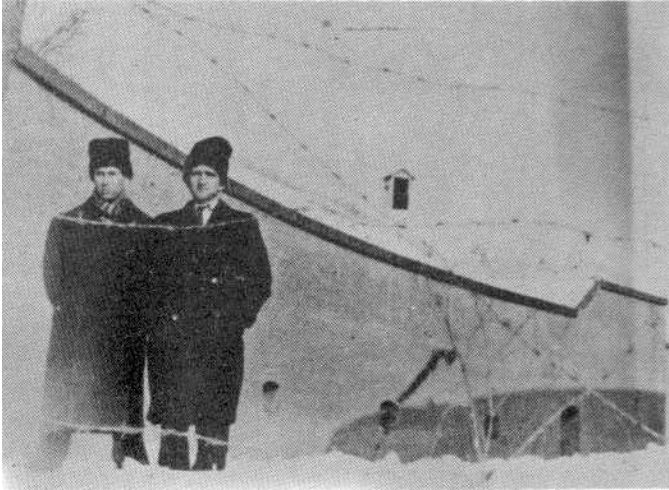
16. Moța, primul șef al Frăților de Cruce

17. Căpitanul cu un grup de legionari, anii 1932-1933. La dreapta lui, Mihail Stelescu

18. Ion Moța și Sterie Ciumetti în închisoarea Jilava, Crăciun 1933

19. Vasile Marin și Sterie Ciumetti la Jilava

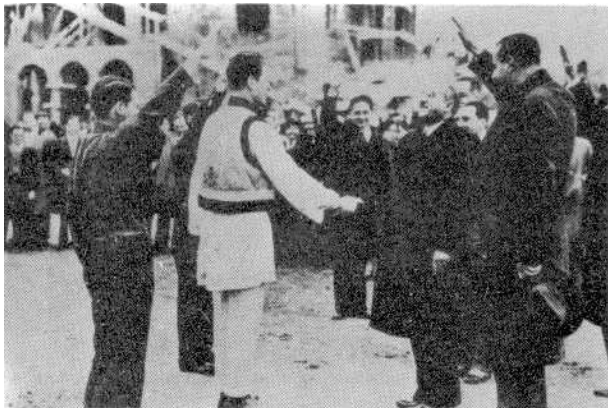
20. Nicadorii cu lanțuri la picioare în aceeași închisoare

21. Procesul mișcării legionare din martie 1934

22. Nicoleta Nicolescu în fruntea cetățuilor de fete, dă onorul

23. Senatorul fascist Coselschi vizitează *Casa Verde*, octombrie 1934

24. Studente din cetățuile de fete

25. Moța lucrând la *Casa Verde*

26. Tabăra de pe Rarău, iulie 1934

27. Prin corn, Căpitanul vestește încetarea lucrului. E ora mesei

28. În genunchi, Căpitanul ia parte la sfințirea casei Rarău

29. Casa de pe Rarău așa cum arată astăzi

30. Căpitanul însoțit de d. Papanace urcă pieptul Rarăului

31. Moța și Căpitanul salutând sicriul cu rămășițele pământești ale lui Hristache Solomon

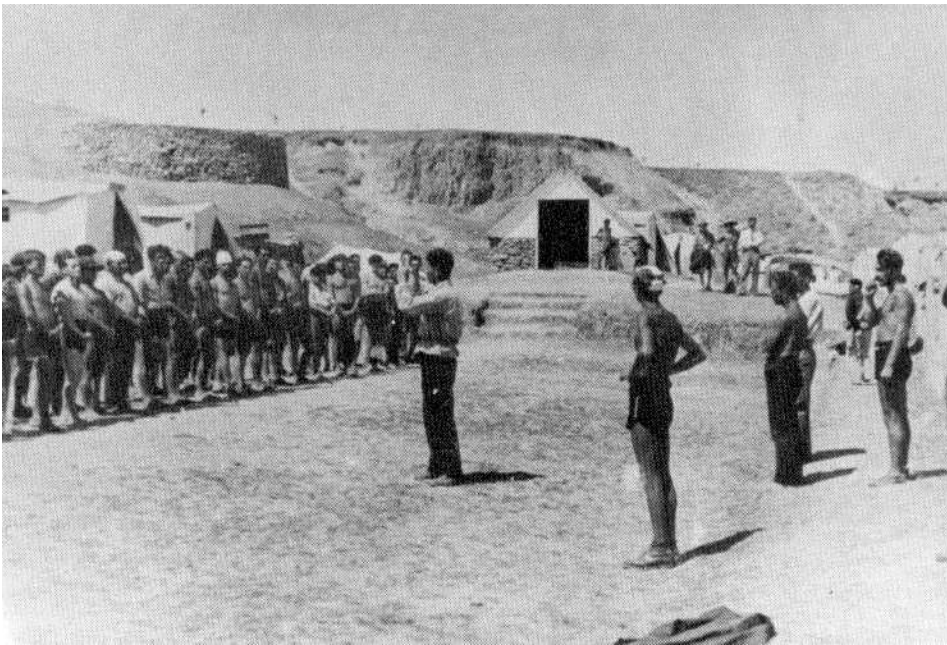
32. Tabăra Carmen Sylva, 1935. Căpitanul la postul de comandă

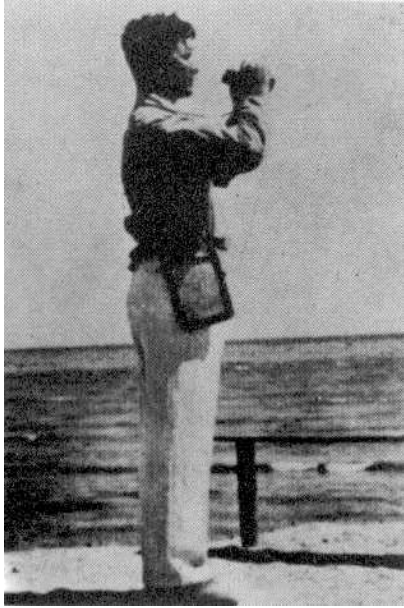
33. Generalul Cantacuzino inspectează lucrările

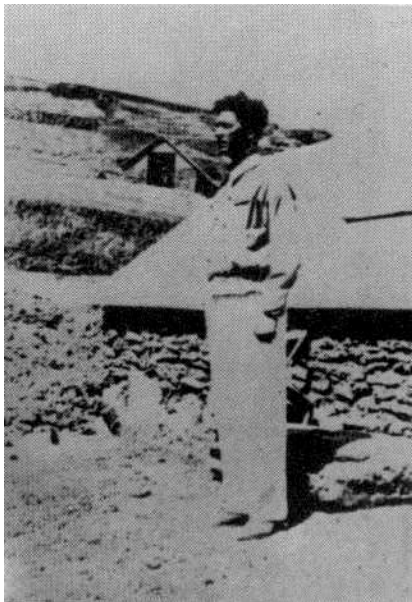
34. ...din zori și până-nseară, cu toții noi cu drag muncim...

35. Căpitanul fixează programul de lucru al taberei

36. Cu oceanul scrutând marea la Carmen Sylva

37. Căpitanul, supraveghind desfășurarea lucrărilor

38. Învățând să tragă cu arcul de la profesorul Dobre

39. Generalul Cantacuzino muncește în tabără

40. Căpitanul cu vizitatorii taberei

41. Echipa de serviciu pregătește mămăliga în ceaune uriase

42. Nisip și pietre din mare

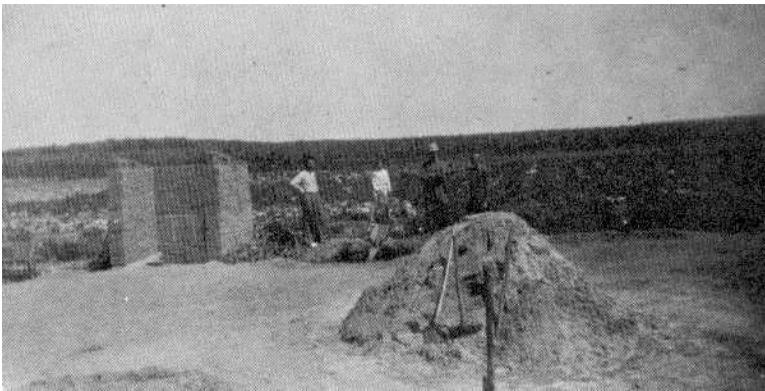
43. Un grup de vizitatori în tabără

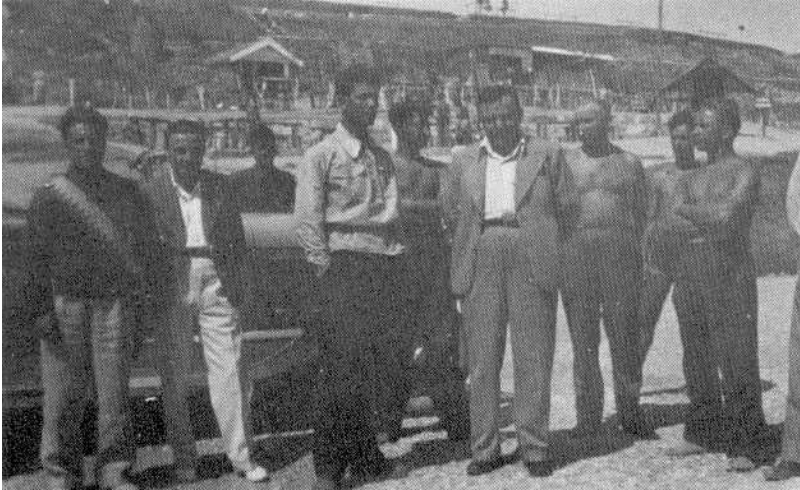
44. O stâncă e scoasă din mare

45. Tabăra Hotarele-Ilfov, condusă de Vasile Marin

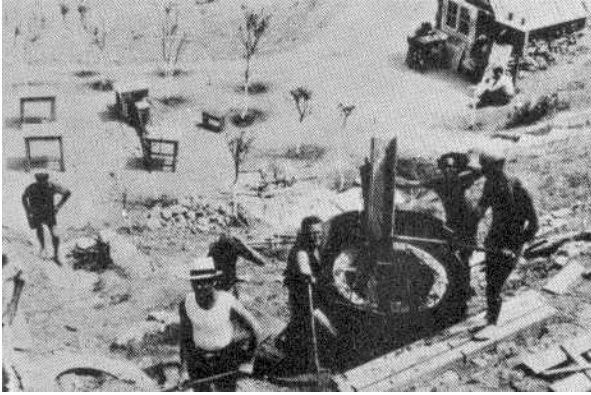
46. Cărămizi la uscat

47. Căpitanul în tabăra Hotarele

48. Cărămidăria Giulești de lângă București. Căpitanul la lucru

49. Vedere a cărămidăriei

50. Tabăra Hotarele. Vasile Marin în fața postului de comandă

51. Tabăra Arnota unde se construia un drum spre Mânăstirea Arnota

52. Tabăra Drăgășani. Căpitanul în mijlocul țăranilor care munceau în această tabără

53. Pietrele Doamnei de pe Rarău, era locul de preferință al Căpitanului pentru meditație

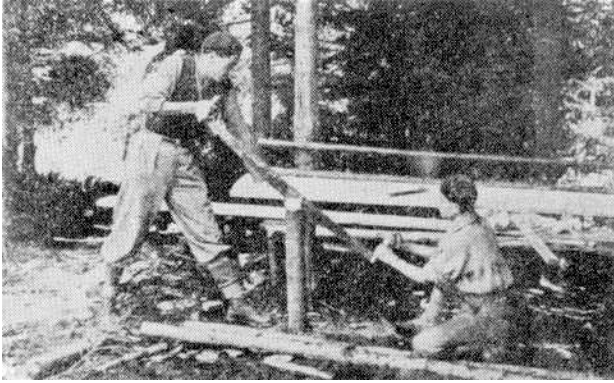
54. Osemintele soldaților căzuți pe Muntele Susai. Slujba religioasă

55. Căpitanul pe șantierul de lucru la sediului din Gutenberg

56. Tabăra de pe Susai

57. În tabăra clubului polisportiv *Colțea* de pe Susai, unde s-a construit o casă de adăpost

58. Casa Verde – București la încheierea lucrărilor

59. Vasile Marin la Mănăstirea Peștera

60. Părinții lui Vasile Marin

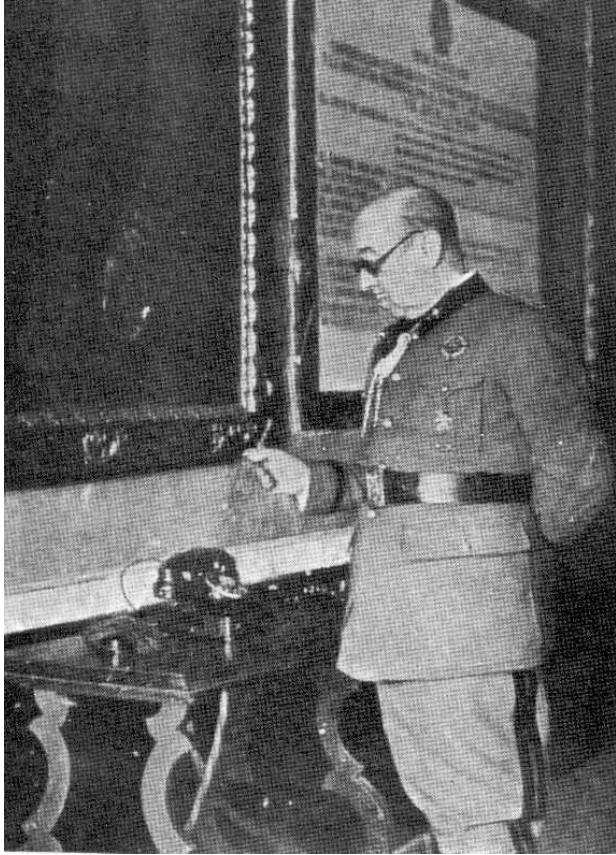
61. Ion Moța și Vasile Marin, nedespărțiți în luptă și în moarte

62. *Pe-al vostru sânge jurăm, / Crezul sfânt să-l împlinim, / Țării noastre să îi dăm, / Totul, ori murim!*

63. Echipa legionară care a luptat în Spania

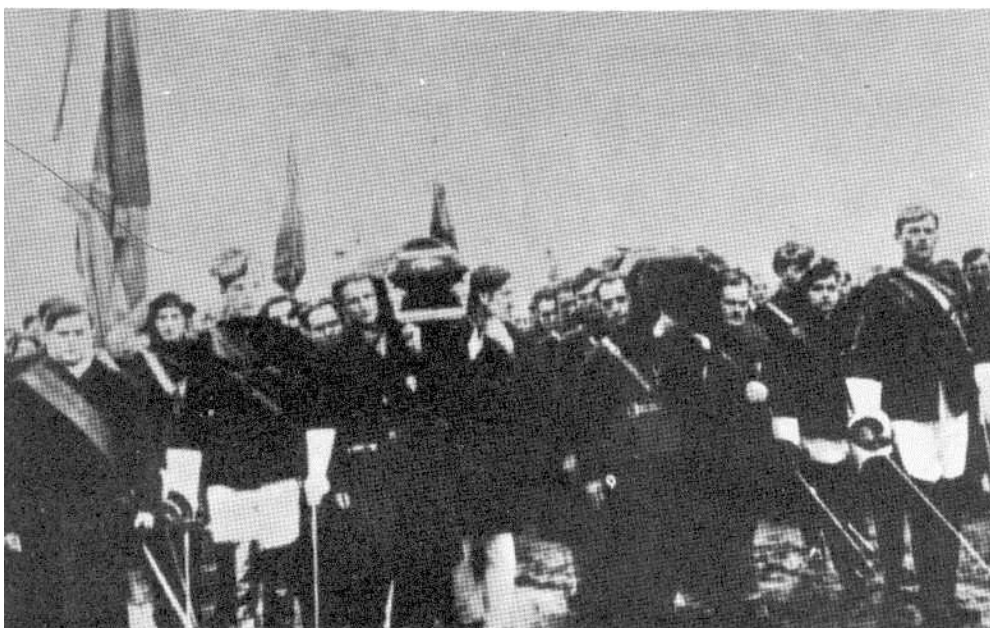
64. Generalul Moscardo, apărătorul Alcazarului

65. Generalul Cantacuzino a condus echipa legionară în Spania și a oferit Generalului Moscardo propria lui sabie ca omagiu al Legiunii pentru vitejia sa

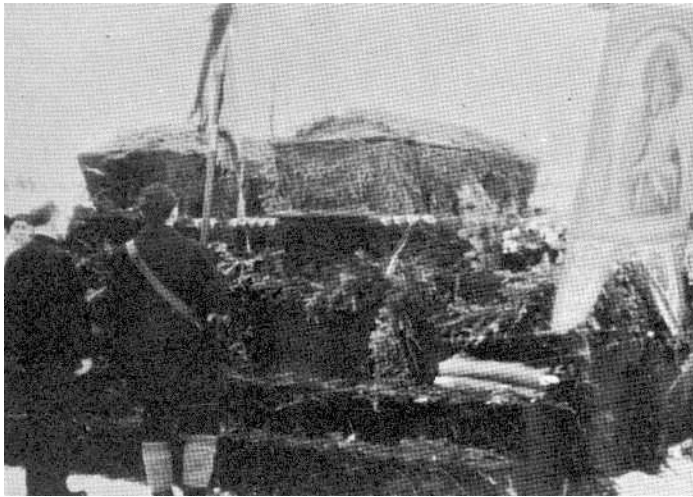
66. Echipa legionară sosește la Lisabona

67. Sicriele lui Moța și Marin sunt purtate spre Catedrala din Cernăuți. Corporațiile studențești germane însoțesc cortegiul

68. Coborârea sicriilor în gara Cernăuți

69. Trenul eroilor legionari într-o gară din Moldova

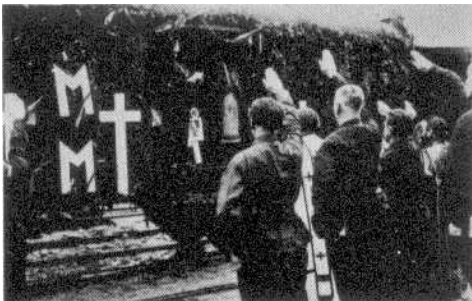

70. Bănică Dobre, Alex. Cantacuzino, Preot Dumitrescu Borșa, Ing. Gh. Clime, Nilulae Totu

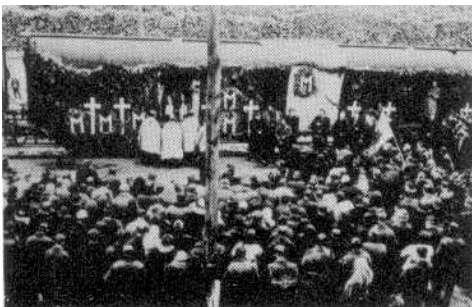
71. Căpitanul și Vasile Iasinschi, șeful organizației din Bucovina, în drum spre gara Cernăuți

72. Arcașii din Dolhasca dau onorul eroilor legionari

73. Trenul cu camarazii morți, în gara Roman

74. Trenul intră în gara Bacău, 9 februarie 1937

75. Căpitanul cu Prat y Soutzo la ceremonia din Capitală

76. Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu și ambasadorul Spaniei, Marchizul Prat y Nantouillet, așteptând trenul mortuar în Gara de Nord

77. Căpitanul și Generalul Zizi Cantacuzino – Grănicerul

78. Gara de Nord – București. Formare cortegiului cu sicriile eroilor. Icoane sfinte, prapuri și un număr mare de preoți

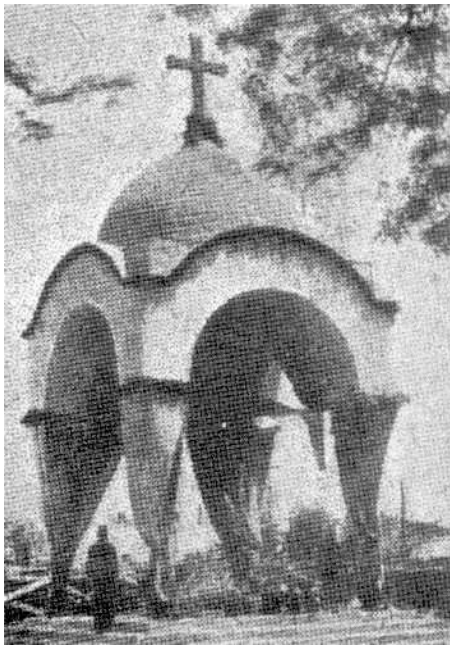
79. Organizațiile studențești cu steagurile lor salută trecerea eroilor

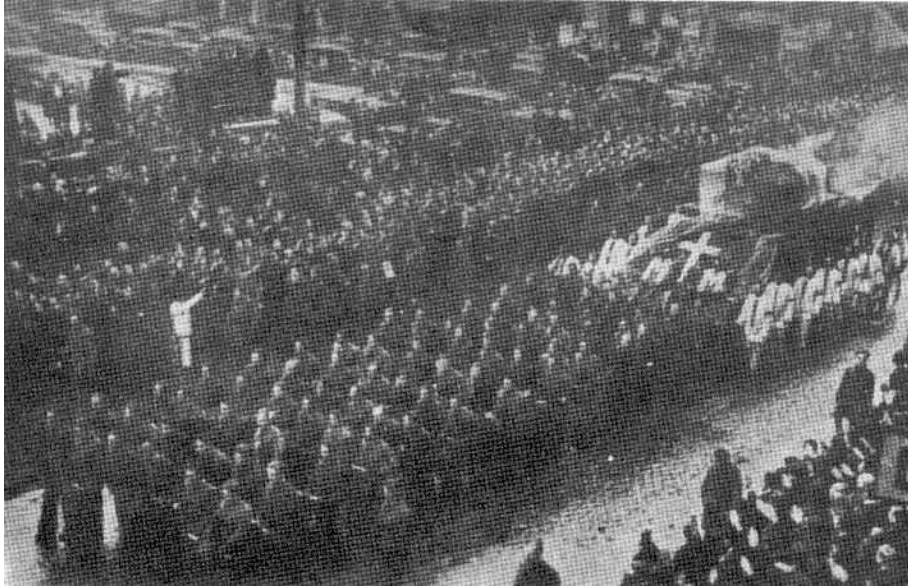
80. Pe treptele Bisericii Sf. Ilie Gorgani din București, după slujba religioasă. Căpitanul, Generalul Cantacuzino și Prat y Soutzo, reprezentantul Spaniei naționaliste

81. Cortegiul funebru se pune în mișcare

82. Mausoleul Moța – Marin de la Casa Verde

83. Sicriele așezate pe un car îmbrăcat în cetină de brad, este tras de legionari

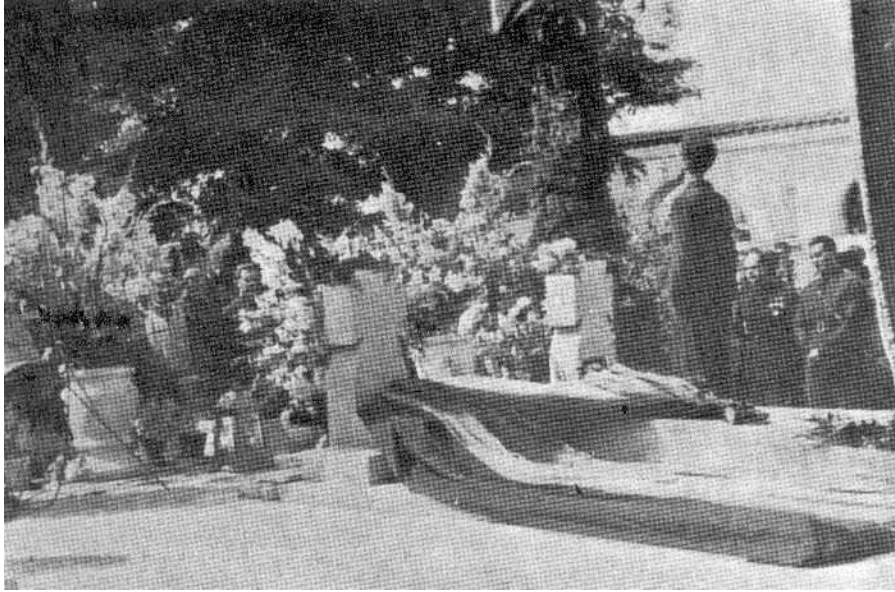
84. Căpitanul cu supraviețuitorii echipei din Spania la înmormântarea eroilor

85. Mausoleul de la *Casa Verde* unde au fost înmormântați Moța și Marin

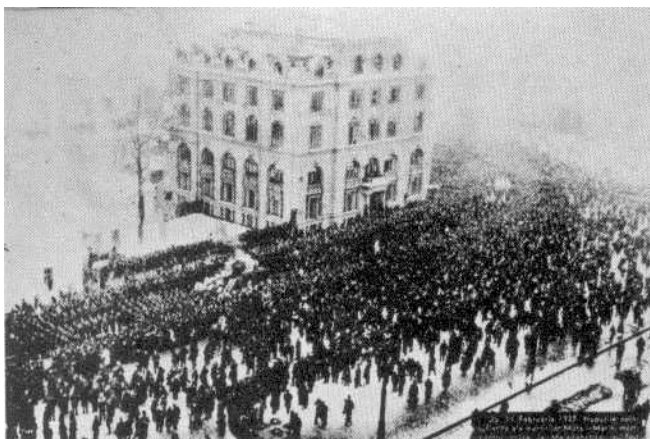

86. Moși din Ardeal cântă de jale la înmormântarea eroilor

87. Legionarii fac de gardă la mormântul Moța – Marin de la Casa Verde, înainte de a se fi ridicat mausoleul

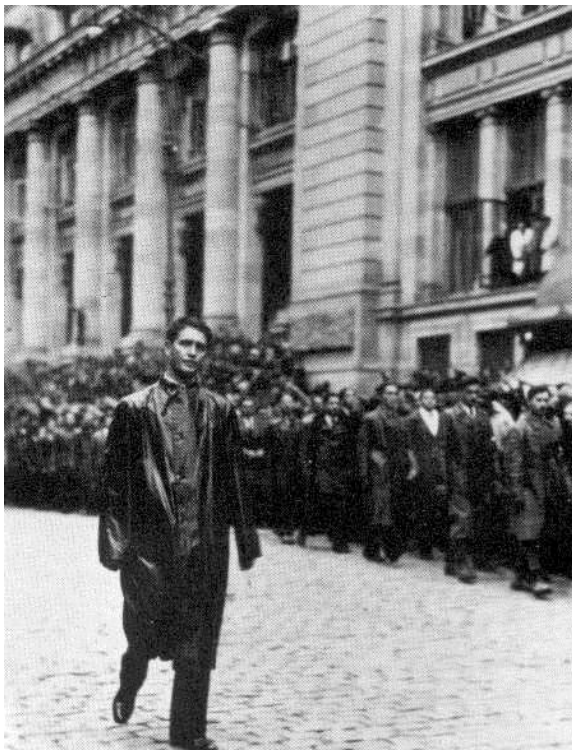
88. Vasile Marin

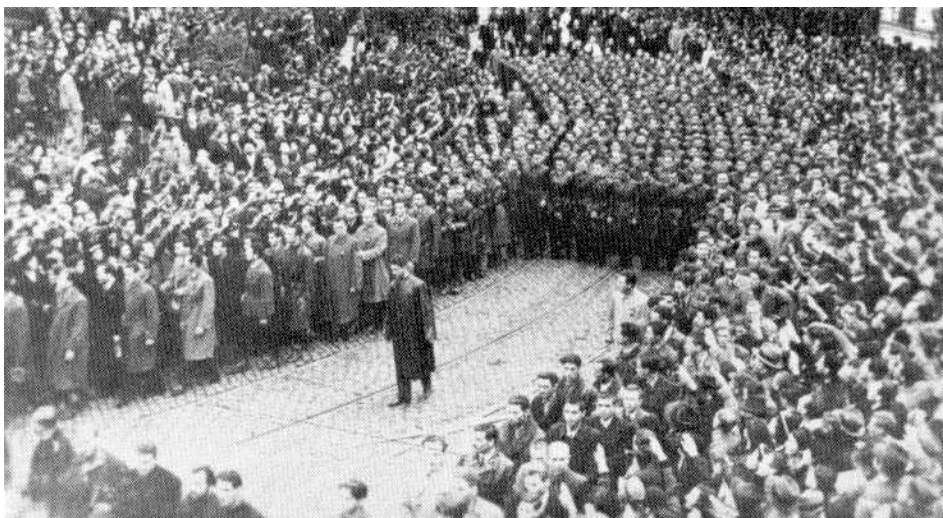
89. Mulțimea în drum spre Casa Verde

90. Însmormântarea Generalului Cantacuzino, 11.11.1937

91. Căpitanul la funeraliile Generalului

92. Căpitanul în fruntea coloanei legionare în drum spre Cimitirul Belu

93. Căpitanul. Fotografie din revista franceză *Le Mois*, nr. 88, apr.-mai 1938

94. Legionari și legionare în excursie în Munții Făgărașului

95. Casa Verde astăzi

96. Căpitanul și inginerul Clime, șef al partidului *Totul pentru Țară*

97. Ion Banea în campania electorală din 1937. Alături, Corneliu Georgescu și Bănică Dobre

98. Inaugurarea unei cooperative. În centru, colonelul Zăvoianu

99. Corneliu Codreanu și Generalul Antonescu la schi la Predeal

100. Sub regimul scelerat Carol – Călinescu. Începe prigoana cea mare. Căpitanul pe banca acuzaților în procesul din mai 1938

101. Întrebat la proces în ce calitate s-a ocupat de educația tineretului român. Căpitanul a răspuns: „în calitate de român”

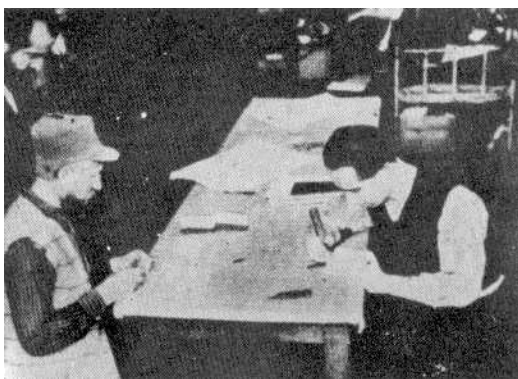
102. Patru avocați din procesul Căpitanului: Vasile Mailat, Mircea Vlasto, Radu Ghenea și Horia Cosmovici

103. O fotografie a Căpitanului din 1938. Presimțindu-și sfârșitul în prigoana care se apropia, salută pe legionarii care, trecând peste mormintele celor căzuți, vor continua lupta și vor vedea ziua biruinței legionare

104. Puterile răului se dezlănțuie contra Legiunii

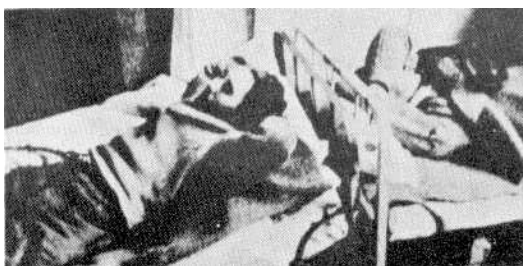
105. Vasile Iovin și lt. Maricari lucrând cruciulițe de os sub privirea atentă a lui Puiu Gârcineanu

106. Iordache Nicoară desenând o Madonă pe lemn de cireș. Alături, Puiu Gârcineanu

107. Vasile Iovin, Victor Belici și Fănică Anastasescu în atelierul de os

108. Iordache Nicoară în dormitor (legionarii în lagărele de concentrare)

109. Crucea de pe mormântul de la Jilava cu numele celor asasinați în noaptea de 29/30 noiembrie 1938

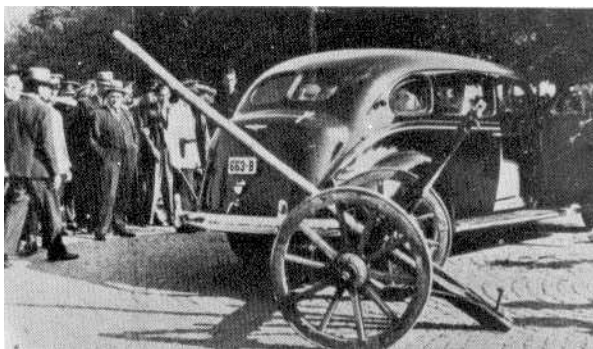
110. Decemvirii, grupul de studenți și muncitori care l-au pedepsit pe trădătorul Stelescu

111. „Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, *învierea din morți*, este țelul cel mai înalt și cel mai sublim către care se poate înălța un neam” (Corneliu Zelea Codreanu)

112. Miti Dumitrescu, răzbuñătorul Căpitanului. Fapta lui va rămâne ca unul dintre cele mai sublima acte de sacrificiu din istoria noastră

113. Mașina în care circula Armand Călinescu pe locul unde a fost fulgerat de echipa Miti Dumitrescu

114. Scene de groază în toată țara. Trupurile legionarilor uciși sunt expuse pe străzi și în piețe

115. „Răzbunătorii” uciși și azvârliți pe caldarâm

116. Podul Sf. Elefterie, unde s-a organizat macabru ceremonial, demn de vremuri neroniane

MITI DUMITRESCU
1913 1939

Suntem fii de romani din Prahova si am indeplint o necesitate dureroasa. Am pedepsit pe acela cu a carui invoire a fost omorat cel mai mare roman Corneliu Z. Codreanu.

B. Aires

In mijlocul calailor Capitanul era ca un Zeu. S'a aparat asa de frumos cu o expunere atat de logica incat n'as fi crezut sa existe in lume judecator care sa-l condamne.

M. D.

Priviti cu incredere viitorul Nu uitati ca Neamul romanesc are o misiune sadita in el de Dumnezeu si ca exista o linie de onoare a Neamului.

Echipa

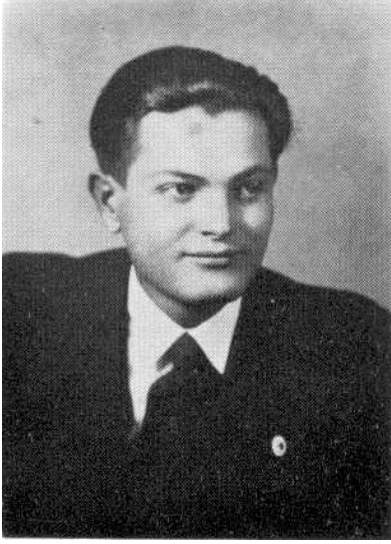
C.M. 1612

117. Miti Dumitrescu (1919-1939). Suntem fii de români din Prahova și am îndeplinit o necesitate dureroasă. Am pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român, Corneliu Z. Codreanu. În mijlocul călăilor, Căpitanul era ca un zeu. S-a apărât așa de frumos, cu o expunere atât de logică, încât n-aș fi crezut să existe pe lume

un judecător care să-l condamne. Priviți cu încredere viitorul. Nu uitați că neamul românesc are o misiune sădită în el, de Dumnezeu și că există o line de onoare a neamului. Echipa M.D.

118. Înmormântarea studentului Gh. Gligor, uciși de evrei comuniști la Cernăuți, în 5 august 1936

119. Studentul basarabean Gheorghe Gligor

120. Moare Prof. Nae Ionescu, în 15 martie 1940

121. Profesorul Nae Ionescu

29 Dec. 1926
Mălt Stimate Părinte,
De anul nou, în regiunile
înclin la văcărești, se subreapta
respectuosi către dvs. și vă urează
sunt mulți și sănătate ca să pu-
teți duce și pe mai departe lupta
creștină prin Biserica și națiunile
prin legiuire.
Trăiască Capitanul!
I. Bojăneanu
(N. Atanas)

122. O scrisoare adresată de Decemviri Părintelui Ignat

123. Inginerul Gheorghe Clime, ucis în masacrul din 22 septembrie 1939

124. Profesorul Vasile Christescu, ucis la 26 ianuarie 1939

125. Alexandru Cantacuzino în uniformă de soldat spaniol din Tercio. Ucis în 22 septembrie 1939

126. Corneliu Georgescu, întemeietor al Mișcării Legionare, Comandant al Bunei Vestiri

127. „Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El!” (Ion I. Moța)

128. „Dragi camarazi, un legionar din Tercio vă îmbrățișează. Mereu tare aștept ora decisivă. Mereu legionar strig: Trăiască Legiunea! Trăiască Căpitanul!” (Vasile Marin)

129. „...Crucificarea este a neamului... Este a luptelor, a biruințelor, a tuturor celor cu sabie sau fără, în slujba adevărului” (Bănică Dobre)

130. Nicolae Totu, soldat în Tercio. Portret de pictorul Zlotescu

131. Prof. Ion Găvănescu, doctrinar al naționalismului și îndrumător al noii generații

132. „...Generația noastră este sortită să lupte, să transforme, să aducă o viață nouă”
(Ion Banea)

133. Pictorul legionar Basarab. Autoportret. Mort pe front în Rusia

134. Lucia Grecu și Olimpia Zeană

135. Victor Puiu Gârcineanu. Ing. Ion I. Zelea Codreanu, Al. Pavlescu și Valeriu Cârdu

136. Vasile Christescu, ing. Eugen Ionică, Paul Craja și Aurel Serafim

137. Miti Dumitrescu, Nicoleta Nicolescu, Victor Dragomirescu și Al. Cristian Tell

138. Nicadorii (1934)

139. Bănică Dobre, Căpitan Emil Șiancu, Gheorghe Furdui și Al. Cantacuzino

140. Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Sterie Ciumetti și Ion Belgea

141. Lt. Maricari Nicolae, Grigore Pihu, lt. Nicu Dumitrescu și Fleschin Petre

142. Constantinescu Dorin, Micu Augustin, Șupila Polispheron și Calapăr Mihail

143. Absolvenții liceului din Storojineț, 1940, cu profesorul legionar Al. Pavelescu, mort în închisorile comuniste

144. Petruș Stănescu, student la Politehnica din Timișoara. Asasinat în perioada carlistă

145. Petruș Stănescu, cu un grup de prieteni în parcul din Timișoara

II. ÎNTÂIUL EXIL DIN GERMANIA (1939-1940)

O parte dintre fruntașii legionari urmăriți în țară au izbutit să treacă frontiera și să se refugieze în străinătate. Marea lor majoritate se concentrează în Berlin. În Mai 1939, grupul legionar din Berlin se organizează în comandament legionar, sub conducerea preotului Dumitrescu-Borșa. Din comandament mai fac parte Constantin Papanace, Horia Sima, Ion Victor Vojen, Alexandru Constant și Victor Silaghi. Comandamentul dă dezlegare lui Miti Dumitrescu ca să răzbune pe Căpitan. Acesta trece frontiera țării în 6 Iunie 1939 și pătrunde în interiorul țării.

După atentatul lui Miti Dumitrescu și masacrele de legionari care au urmat, grupul din Berlin trece printr-o gravă criză. Preotul Borșa părăsește șefia grupului, iar ceilalți se izolează. Singur Papanace rămâne pe poziție, opunându-se tendințelor defetiste.

Horia Sima se afla în țară în momentul atentatului. După multe peripeții și primejdii, reușește să treacă frontiera în Banatul sârbesc și de aici să plece mai departe spre Germania. Odată cu el se refugiază un alt grup de 7 legionari. După, o deținere de

două săptămâni în închisoarea din Graz, din cauza prinderii lor pe frontieră, legionarii sunt eliberați și ajung la Berlin în Ajunul Crăciunului din 1939.

Fotografiile care urmează încep cu acest moment. Legionarii sosiți din țară, departe de a fi descurajați, își exprimă hotărârea să se întoarcă cât mai de grabă în mijlocul primejdiilor. Atitudinea lor, încrezătoare în destinul Legiunii, schimbă atmosfera apăsătoare care domnea în grupul Berlin. Moralul se reface și, în 13 Ianuarie 1940, refugiații mai vechi cu cei noi se reunesc într-o ședință solemnă la Amalienhof, pentru a comemora aniversarea căderii lui Ion Moța și Vasile Marin pe frontul din Spania. Ședința are efecte binefăcătoare. Spiritul de luptă reînvie și lozinca „fața la dușman” electrizează sufletele.

Ca urmare a acestei întruniri, comanda grupului Berlin trece asupra lui Constantin Papanace și Horia Sima. Papanace se va ocupa de politica externă, păstrând legaturile cu autoritățile germane, iar Horia Sima se va îngriji, ca și mai înainte, de legăturile cu țara. De-a doua zi Horia Sima începe să recruteze elemente din sânul grupului Berlin dispuse să se întoarcă în țară pentru a participa la o nouă bătălie pentru răsturnarea regimului carlist. În total 17 legionari declară că sunt gata să intre în noua acțiune.

Horia Sima ține ședințe săptămânale cu ei, pentru a-i pregăti în vederea unei acțiuni revoluționare în țară. În 17 Martie 1940, „grupul de 17”, cum se numea, depune jurământul de luptă și primele elemente se îndreaptă spre România. Din lipsă de pașapoarte, necesare pentru trecerea frontierei germane, numai șapte legionari din grupul de 17 au putut pomi spre țară. Ceilalți, cu amărăciunea în suflet, au fost siliți să renunțe la expediție. Cei șapte legionari cari s-au azvârlit din nou în primejdie au fost următorii: Horia Sima, Nicolae Petrașcu, Eugen Teodorescu, Ion Boian, Petre Dumitriu, Ilie Rotea și Traian Borobaru.

Planul de acțiune conceput la Berlin nu a putut fi pus în aplicare, deoarece aproape întreg grupul a căzut în mâinile dușmanului, înainte de a fi pătruns în România, unii în Banatul sârbesc, iar alții pe frontiera română. Revoluția legionară s-a putut toții înfăptui, dar în alte condiții decât cele imaginate în momentul plecării.

Grupul de acțiune din Berlin

Acest grup s-a constituit pe bază, de adeziuni voluntare și era format din următorii 17 legionari: Horia Sima, Nicolae Petrașcu, Ilie Rotea, Ilie Smultea, Octavian Roșu, Traian Borobaru, Alexandru Popovici, Eugen Teodorescu, Nicolae Șeitan, Virgil

Mihăilescu, Ion Boian, Ion Popa, Valeriu Vințan, Iosif VasIU, Iosif Găvăgină, Ion Tolcea, Nicolae Crăcea.

Petre Ponta nu făcea parte din grup, deoarece intrase recent în mișcare, abia în toamna anului 1939. El se găsea de 10 ani în Berlin și era desenator tehnic de profesie. Dar deși abia cunoscuse Legiunea, s-a angajat cu trup și suflet în luptă și a desfășurat o activitate prodigioasă în serviciul acțiunii plănuită. Fără de ajutorul lui, ar fi fost aproape imposibil să ne realizăm programul. Mai întâi a pus la dispoziția mișcării casa lui din Sondershausenstr. 84, unde locuiau Horia Sima și Nicolae Petrașcu și care servea totodată ca loc de adunare pentru ședințele grupului. Prin mijlocirea lui Petre Ponta au fost apoi plasați la lucru mai mulți legionari, la Editura Braun und Co., din cartierul Tempelhof. La această întreprindere lucrau ca împachetatori Nicolae Petrașcu, Ilie Rotea Ilie Smultea, Nicolae Șeitan și Eugen Teodorescu.

Tot prin intervenția lui Ponta, vechi angajat la Editură, Ilie Rotea și Ilie Smultea primiseră învoire de la patroni să locuiască într-o baracă de scânduri, fără să plătească chirie. Baraca era așezată pe un loc viran în cartierul Tempelhof și era folosită de Editura ca depozit de hârtie și de mașini vechi. Petre Ponta a amenajat o parte a barăcii, transformându-o într-o locuință plăcută.

Ședințele grupului de acțiune se fixau când la baraca din Tempelhof, denumită „bojdeuca”, când la Petre Ponta acasă. Petre Ponta a fost cooptat în grupul de acțiune la sfârșitul cursurilor de pregătire revoluționară. Când s-a depus legământul de luptă, Ponta figurează printre semnatari. A fost recrutat de asemeni pentru grup, legionarul Biloiu, originar din Teleorman, venit mai târziu la Berlin. Un alt grup legionar locuia la Amalienhof, o casă în afara Berlinului, în direcția Wannsee.

1. Crăciunul 1939 la Petre Ponta acasă. Berlin – Lankwitz, Sonderhausenstr. 84

2. Masa de Crăciun

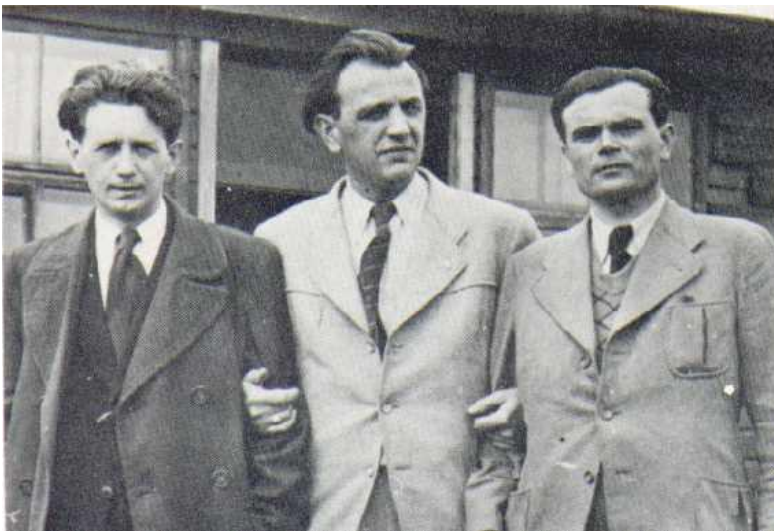
3. Grupul legionar din Berlin comemorează moartea profesorului Nae Ionescu, 24 martie 1940, la Amalienhof. După ședință, în fața casei. În mijloc, doamna Elena Codreanu

4. Horia Sima în curtea casei din Sonderhausenstr. 84

5. Petre Ponta la biroul lui

6. Horia Sima, Petre Ponta și Nicolae Petrașcu

7. Grădina casei lui Ponta

8. Ședința generală a grupului la Ponta acasă

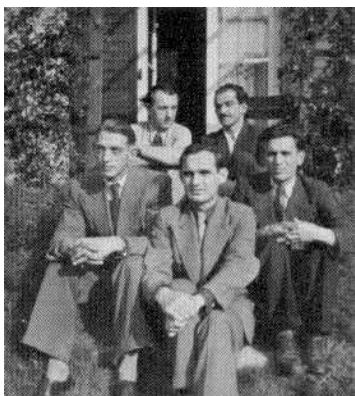
9. O altă fotografie a aceluiași grup

10. Baraca din Tempelhof unde locuiau Rotea și Smultea

11. Ședință restrânsă la Ponta. De la stânga: Boian, Borobaru, Rotea, Popovici, Sima, Roșu, Smultea și Petrașcu

12. Pe treptele casei Ponta

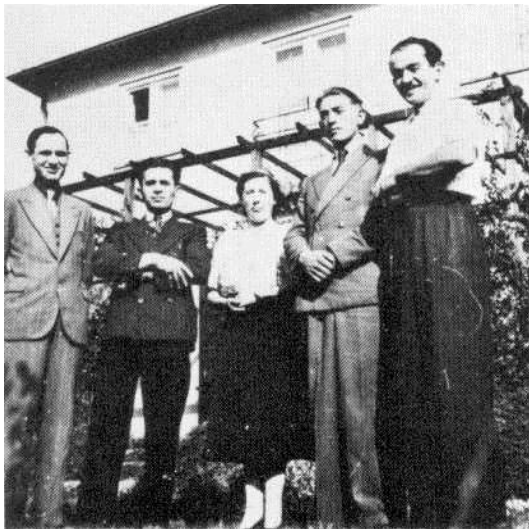
13. Nicolae Petrașcu

14. Ședință restrânsă de mai sus, cu cam. Ponta

15. În fața barăcii din Tempelhof. De la stânga: Biloiu, Tolcea, Crăcea, Vasiu, Sima, Popa, Popovici, Șeitan, Găvăgină, Vințan, Roșu, Petrașcu

16. D-na Alice Ponta cu un grup de legionari

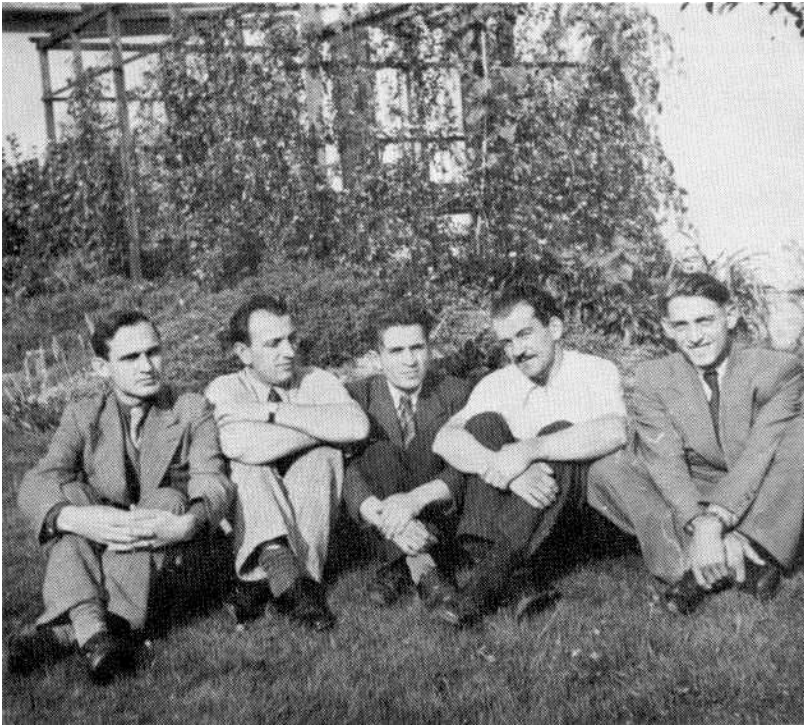
17. Grupul de mai sus într-o altă formație

18. Doamna Elena Codreanu, cu nepoțica ei, Cătălina

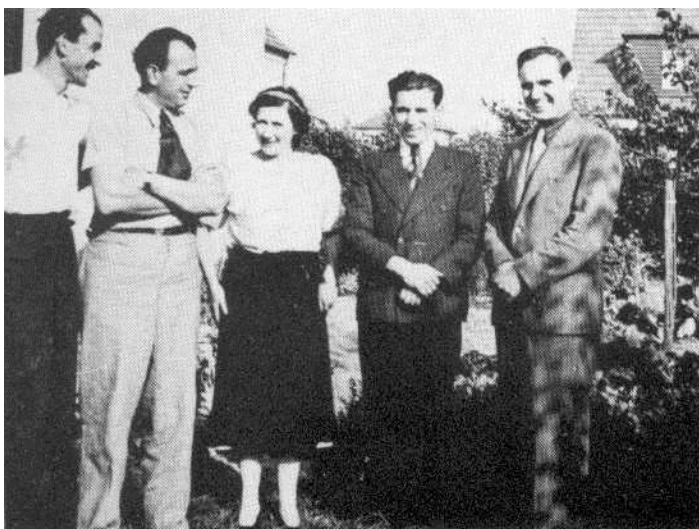
19. Livia, soția lui Petrașcu

20. În grădina lui Ponta, vara 1940

21. Horia Sima în martie 1940

22. Vara 1940. Prietenii credincioși ai celor plecați în țară

23. August 1940. Preotul Palaghiță cu camarazi din grupul de acțiune

24. După o ședință la baraca din Tempelhof. Se văd de la stânga: Borobaru, Sima, V. Mihăilescu, Rotea, Popa Ion, Smultea, Boian, Petrașcu, E. Teodorescu. Șeitan, Popovici, Crăcea

25. Petrașcu pleacă spre țară la 2 mai 1940

26. 5 mai 1940. Horia Sima se desparte de casa în care a locuit

27. 5 mai 1940. Horia Sima și Eugen Teodorescu pleacă spre țară. Pe peronul gării Berlin, însoțiți de Șeitan și Popovici

III. GUVERNAREA NAȚIONAL-LEGIONARĂ (1940-1941)

În 3 Septembrie 1940, izbucnește revoluția legionară, aplicându-se planul de acțiune stabilit de grupul din Berlin. Horia Sima dă un manifest către popor, prin care cere abdicarea Regelui. În mai multe orașe din țară legionarii trec la atac, ocupând instituțiile publice. În București au loc uriașe manifestații de sute de mii de oameni. Regele Carol II, pentru a-și salva tronul, însărcinează în 4 Septembrie pe Generalul Antonescu cu formarea noului guvern. În ziua următoare, 5 Septembrie, îi acordă puteri depline, numindu-l Conducător al Statului. Dar nici cu această concesiune nu se poate menține pe tron. După o disperată încercare în noaptea de 5-6 Septembrie de a

pune armata să tragă în legionari, Regele abdică în dimineața zilei de 6 Septembrie 1940.

Toată țara respiră ușurată. Călăul tineretului, care ucisese pe Corneliu Codreanu și floarea tineretului românesc, este izgonit de pe tron și pleacă până la frontieră petrecut de rafalele de gloanțe ale legionarilor. Populația, după doi ani de tiranie sângeroasă, își manifestă bucuria ieșind în valuri pe străzi și aclamând pe legionari. În luptele care s-au dat au căzut opt legionari și au fost peste patruzeci de răniți. Mii de oameni participă la înmormântarea lor, la Constanța, Brașov și Ploiești. Și-au jertfit viața în revoluția de la 3 Septembrie legionarii Ilie Cavachi, Cristu Caporani și Constantin Ardeleanu la Constanța, iar la Bod și Brașov, Lucian Caramlău, Gheorghe Ștefănescu, Grigore Grigorescu, Sultan Donat și Constantin Sălceanu.

Ardealul de Nord fiind cedat Ungariei prin arbitrajul de la Viena, se iau măsuri urgente pentru dezgroparea osemintelor legionarilor uciși la Miercurea Ciuc. Trupurile lor sunt aduse peste noua frontieră de la Brașov și apoi îngropate în cimitirul din Predeal.

În 13 Septembrie peste zece mii de legionari din Capitală se concentrează la „Casa Verde”, pentru a comemora ziua Căpitanului.

În 14 Septembrie 1940, se formează guvernul național-legionar, iar în 15 Septembrie se întoarce Regina-Mamă Elena din exil.

În 22 Septembrie, în cimitirul din Predeal, are loc o impresionantă solemnitate pentru pomenirea martirilor legionari, în prezența Generalului Antonescu și a reprezentanților Axei. În aceeași zi, la București, Horia Sima se îndreaptă în fruntea coloanelor legionare spre Podul Sf. Elefterie, la locul unde au fost împușcați Miti Dumitrescu și echipa lui pe Bv. Regele Carol II, pentru a comemora jertfa lor.

În 6 Octombrie are loc o uriașă manifestație legionară în Capitală. Peste o sută de mii de cămăși verzi se concentrează în Piața 6 Septembrie și apoi defilează la statuia lui Mihai Viteazul, în fața Generalului Antonescu, Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare și a reprezentanților Puterilor Naționaliste.

În 9 Octombrie un detașament de 120 tineri legionari, sub comanda lui Victor Silaghi, pleacă în Italia, pentru a participa la reuniunea tineretului european de la Padua. Defilează în fața Ducelui.

În seara de 9 Octombrie, Horia Sima, Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, vorbește în aula liceului „Andrei Șaguna” din Brașov, denunțând atrocitățile maghiare din Ardealul de Nord contra populației românești.

În 8 Noiembrie 1940, ziua Arhanghelului Mihail, toate autoritățile Statului în frunte cu Majestatea Sa Regele, se deplasează la Iași, proclamat „Oraș al Mișcării Legionare”, unde are loc o mare manifestație.

În 12 Noiembrie Generalul Antonescu pleacă în Italia, unde este primit de Duce, restabilind raporturile de bună prietenie între cele două națiuni.

În 20 Noiembrie moare venerabilul luptător naționalist Protopopul Ion Moța. I se fac funeralii naționale.

În 22 Noiembrie Generalul Antonescu, însoțit de o delegație de miniștri legionari din cabinet, este primit de Adolf Hitler.

În 23 Noiembrie, România aderă la Pactul Tripartit.

În 30 Noiembrie 1940, are loc reînhumarea osemintelor Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor la „Casa Verde”, cu participarea Generalului Antonescu și a reprezentanților mișcărilor naționaliste. Zeci de mii de legionari și sute de mii de locuitori ai Capitalei dau ultimul onor marilor dispăruți.

Guvernarea național-legionară se încheie la 23 Ianuarie 1941 cu așa zisa „rebeliune legionară”, în realitate lovitura de Stat a Generalului Antonescu contra formelor constituite ale Statului. Din cauza uriașei rezistențe ce o întâmpina Generalul în toată țara, inclusiv din partea unor sectoare importante din armată, acesta se află pe punctul de a capitula. În acel moment critic pentru Antonescu, vine ordinul de la Adolf Hitler ca armata germană, care până atunci păstrase o poziție neutrală, să treacă de partea Generalului și să-l ajute pe acesta „în eforturile de a restabili ordinea internă”. Horia Sima primește un ultimatum de la Hitler. În față acestei situații neprevăzute, Horia Sima este silit să cedeze și ordonă legionarilor să se retragă din instituțiile publice.

1. Arhanghelul Mihail, patronul Legiunii, și-a arătat puterea lui la 6 septembrie 1940, ziua biruinței legionare. În această zi, Biserica prăznuiește *Minunea Arhanghelului Mihail*. Arhanghelul Mihail este îngerul neamurilor și voievodul nesfârșitei tinereți

2. 6 septembrie 1940 în capitală. Renunțarea la tron a regelui Carol. Zidurile tiraniei s-au prăbușit. Calea Victoriei e o mare de oameni. Poporul se revarsă pe străzi, cântându-și bucuria

3. 6 septembrie 1940. Impunătoare manifestație legionară în Piața Palatului Regal

4. O altă vedere a manifestației din 6 septembrie

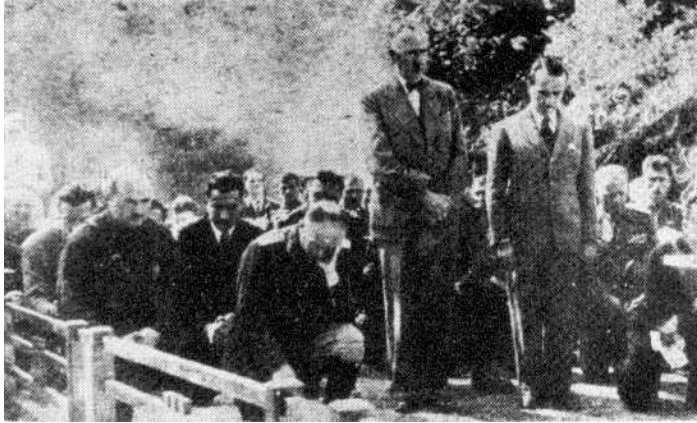
5. Ziua martirilor legionari la București, 22 septembrie 1940

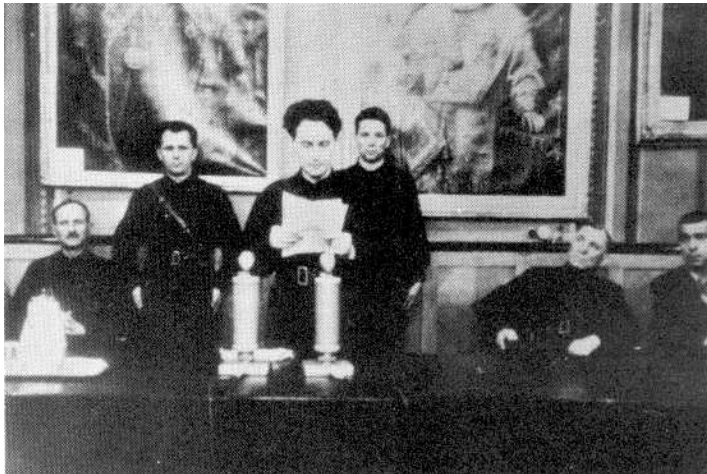
6. Comandantul Legiunii se îndreaptă spre locul unde au fost uciși legionarii din echipa lui Miti Dumitrescu

7. Pe podul Sf. Elefterie. Reculegere și rugăciune

8. 22 septembrie 1940. Generalul Antonescu se reculege în fața mormintelor legionare de la Predeal

9. 9 octombrie 1940. Discursul lui Horia Sima, vice-președinte al guvernului, în aula Liceului Andrei Șaguna din Brașov, denunțând atrocitățile maghiare din Ardealul de Nord

10. Marea manifestație legionară din 6 octombrie 1940

11. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, la marea manifestație din 6 octombrie

12. Coloane de țărani legionari se îndreaptă spre Piața 6 Septembrie

13. București (Piața 6 Septembrie). Generalul, Horia Sima și Radu Mironovici trec în revistă coloanele legionare, la 6 octombrie 1940

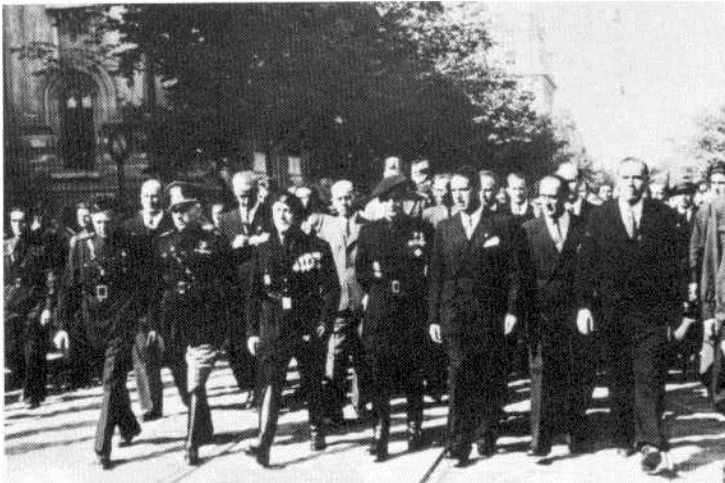
14. 6 octombrie 1940. Generalul Antonescu, Horia Sima și Radu Mironovici trec în revistă formațiunile legionare

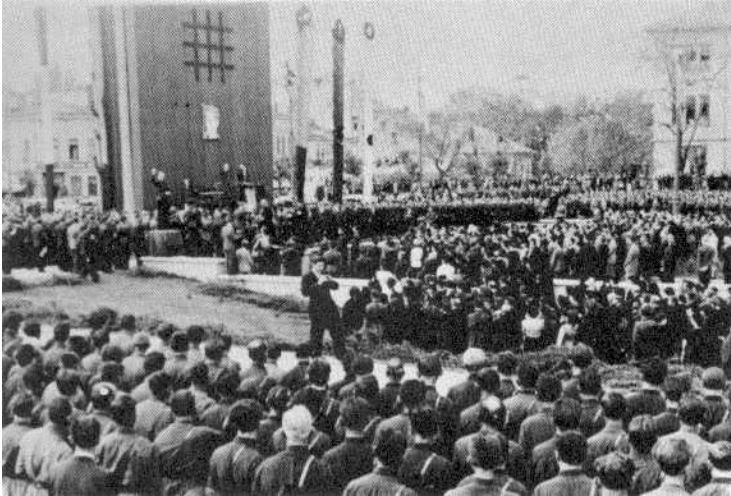
15. Tribuna ridicată la 6 octombrie. Vorbește Horia Sima

16. O delegație a partidului național–socialist la manifestație

17. Reprezentanții diplomatici ai Italiei și Spaniei se îndreaptă spre locul manifestației

18. Manifestația de la 6 octombrie. Vedere din centrul pieței

19. Generalul Antonescu vorbește legionarilor

20. Fabricius, ministrul Germaniei și Ghigi, ministrul Italiei, în tribuna de onoare la defilarea coloanelor legionare

21. Tribuna de onoare. Generalul Fabricius și Horia Sima

22. Tribuna de onoare. Ministrul Italiei, Ghigi, Fabricius și Merry del Val, ministrul Spaniei

23. Defilarea legionară are loc în fața Universității, la statuia lui Mihai Viteazul, unde s-au ridicat tribunele. Coloane de preoți legionari defilează în acordurile *Sfintei Tinereți Legionare*

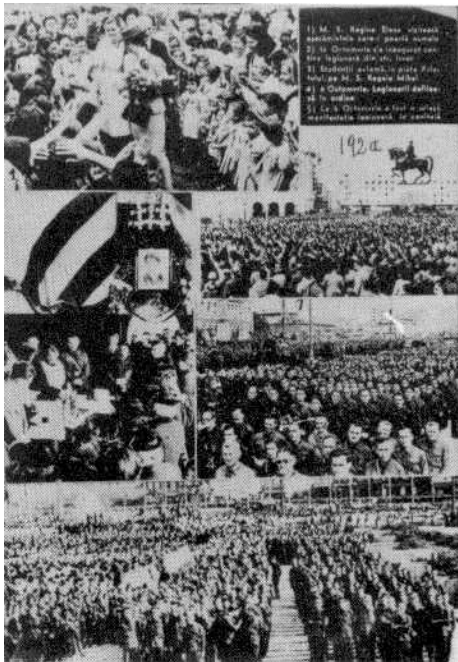
24. Vasile Iasinschi în fruntea unei coloane legionare la defilarea de la 6 octombrie 1940

25. Legionari mărșăluind pe Calea Victoriei

26. Radu Ghenea în fruntea unui grup legionar din Capitală

27. Vederi de la 6 octombrie

28. Deschiderea cursurilor la Universitatea din București cu slujbă religioasă, în prezența Ministrului Educației Naționale, Traian Brăileanu, a Rectorului Universității, P. P. Panaitescu și a Președintelui UNSCR, Viorel Trifa

29. La președinție în cursul unei consfătuiri cu Petre Ponta, Traian Borobaru și Constantin Stoicănescu

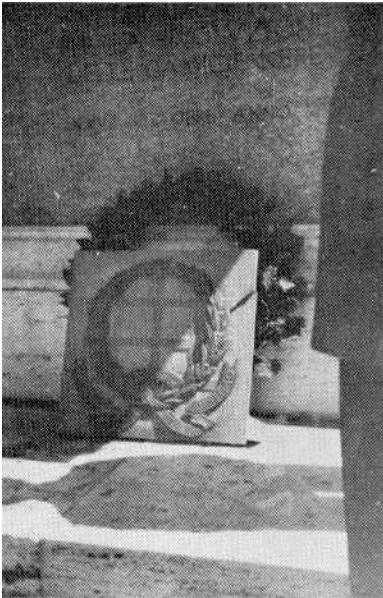
30. Petre Ponta prezintă Comandantului un album legionar

31. Sediul Gărzilor Încazarmate din strada Cobălcescu 1. Gărzile Încazarmate s-au organizat sub șefia lui Ovidiu Găină. Având ca ajutor pe Dumitru Leontieș

32. 9-13 octombrie 1940. Un detașament de 120 de tineri legionari vizitează Italia. La Padua defilează în fața Ducei. În mijloc, Victor Silaghi, comandantul grupului

33. O coroană este depusă pe Mormântul Eroului Necunoscut de legionarii din Roma

34. Comisia de repatriere a germanilor din Dobrogea la sediul legionar din Constanța

35. În fața sediului. În centru, prefectul județului Constanța, Nicolae Șeitan și șeful de regiune, Eugen Teodorescu. În stânga, Atanasie Chircu, eroul de la 3 septembrie

36. 8 noiembrie 1940. Manifestația legionară de la Iași

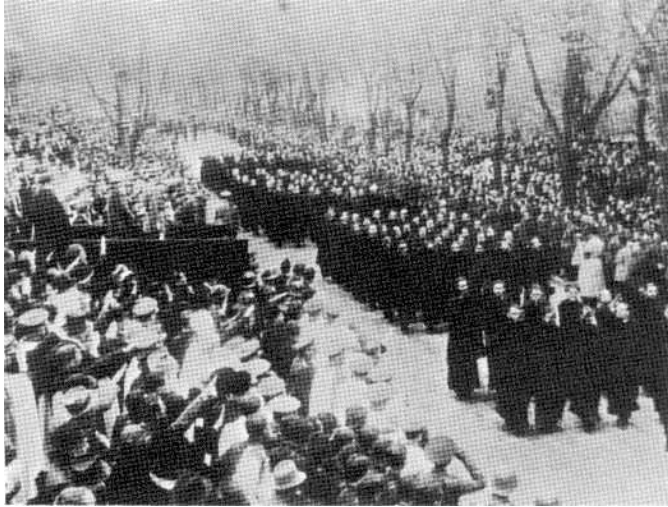
37. Gen. Antonescu și profesorul Codreanu la manifestație

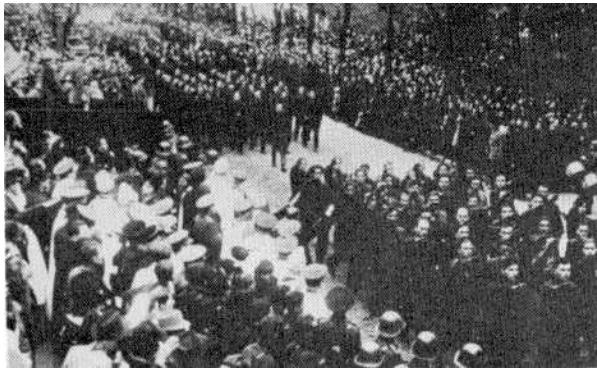
38. Palatul Administrativ, unde a avut loc festivitatea

39. Defilare tineretului național-socialist

40. Defilarea unei coloane de preoți legionari

41. Manifestația de la Iași. Defilează tineretul italian

42. Vedere generală. Masele legionare concentrate la Iași

43. Timbru poștal comemorativ al Căpitanului, sub guvernarea legionară

44. Timbru postal comemorativ al lui Moța și Marin, sub guvernarea legionară

45. Coloane de țărani legionari la manifestația de la 8 noiembrie din Iași

46. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, la cimitirul din Predeal

47. Ceremonia reînhumării unor legionari la un cimitir din țară

48. Crucile legionarilor din cimitirul Predeal

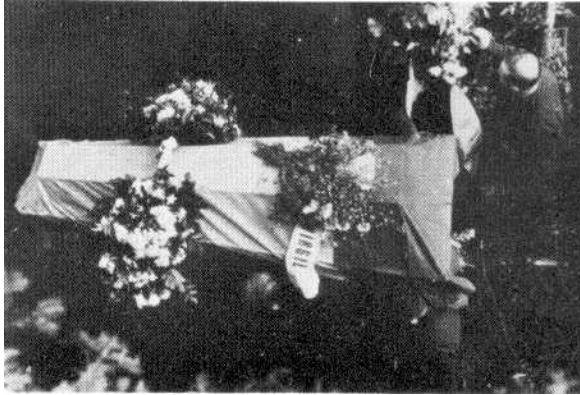
49. Parastas pentru legionarii uciși la Râșnov și pelerinaj la cimitir

50. 27 octombrie 1940. Reînhumarea la Predeal a martirilor legionari uciși la Vaslui. Totodată au fost depuse și urnele cu cenușa lui Vasile Christescu, lt. Dumitrescu, Nicoleta Nicolescu, Victor Dragomirescu, Gheorghe Clement, grupul Nadoleanu și grupul Miti Dumitrescu, arși la crematoriu

51. Coborârea sicriilor din vagoane

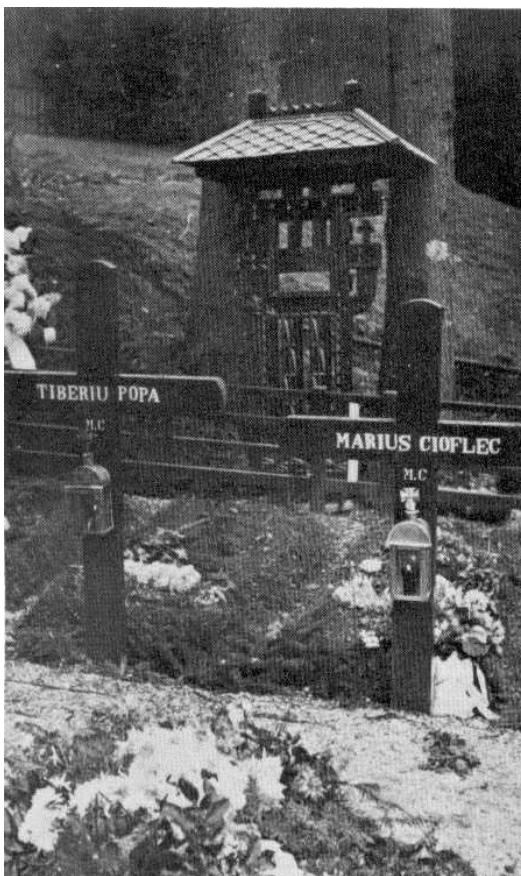
52. Siciul lui Borzea Virgil, student din Braşov

53. Cortegiul legionar cu sicriile celor căzuți străbate oraşul de la gara Predeal spre cimitir

54. Martirii legionari pornesc spre ultimul lor drum în care cu boi împodobite cu cetină

55. Legionarul Tiberiu Popa din Constanța s-a înfrățit în moarte cu Marius Cioflec din Timișoara

56. Goluri ireparabile în elita neamului nostru: Elena Bagdad și Victor Gârcineanu

57. În timpul actului reînhumării, la Predeal

58. În drum spre cimitirul din Predeal, crucile celor căzuți sunt purtate de camarazii lor

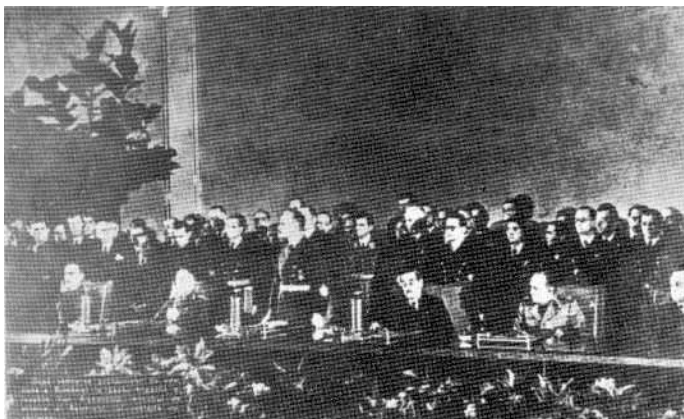
59. Constantin Papanace la cimitirul din Predeal. La dreapta lui, Vasile Iovin, care a condus lucrările de deshumare

60. Cu ocazia plecării și întoarcerii sale din capitalele Axei, generalul Antonescu primește onorurile unor detașamente legionare

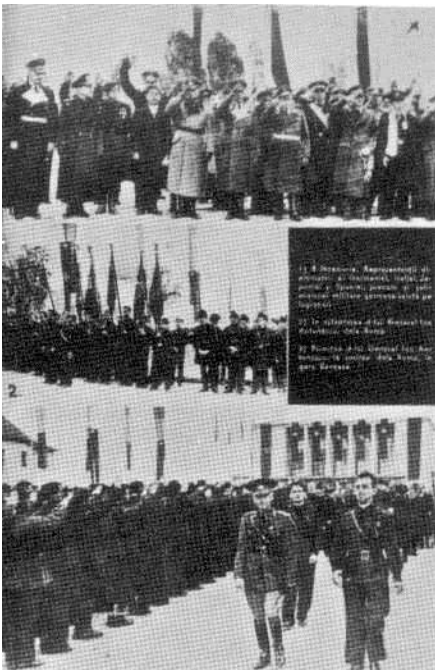
61. Cu ocazia vizitei la Roma, Ducele a primit în gara Termini pe d. general Ion Antonescu. Fotografia noastră înfățișează pe Duce și pe d. general Ion Antonescu trecând în revistă garda de onoare ieșită în întâmpinarea sa

62. Actul solemn al adeziunii României la Pactul Tripartit

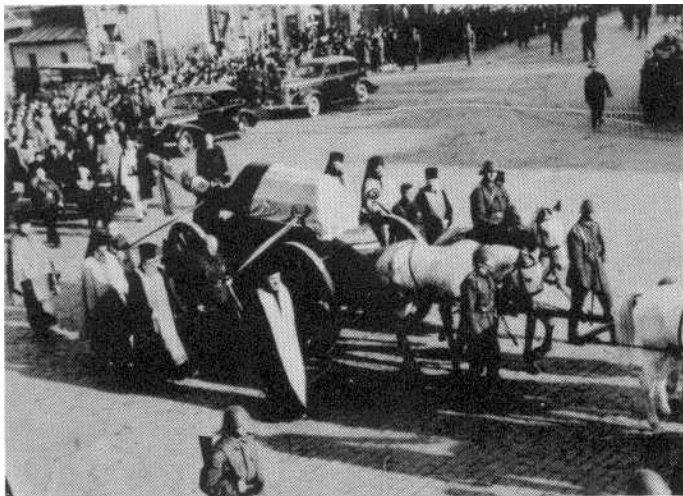
63. Antonescu, Hitler, Ribbentrop și Sturdza la semnarea pactului

64. Gen. Antonescu primit de legionari la întoarcerea de la Roma. V. Iasinski comandă parada

65. Noiembrie 1940. Moare venerabilul luptător naționalist Protopopul Ion Moța. Tatăl Căpitanului și copiii lui Ionel Moța la înmormântare

66. Funeralii naționale Protopopului Moța. Sicriul e așezat pe un afet de tun

67. Cortegiul funebru străbate Capitala până la Gara de Nord, de unde trenul special va transporta rămășițele Protop. Moța la Orăștie, unde a fost înmormântat

68. 25 noiembrie 1940. Încep săpăturile la mormântul de la Jilava, unde au fost îngropați, după asasinarea lor, Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii. Starea în care au fost găsite osemintele Căpitanului, după arderea lor cu vitriol. La gâturile victimelor s-au găsit și frânghiile cu care fuseseră ștrangulați

69. Crucea de pe mormântul de la Jilava, purtată de Iovin și Mitu Banea la înmormântarea Căpitanului la 30 noiembrie 1940

70. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, prinde la pieptul Nicadorilor, cu prilejul reînhumării lor, săculețul de pământ adunat din toate unghiurile țării unde au fost lupte și Cruciulița Albă, semnul vitejiei și al eroismului legionar

71. Însmormântarea Căpitanului. Generalul salută rămășițele Căpitanului

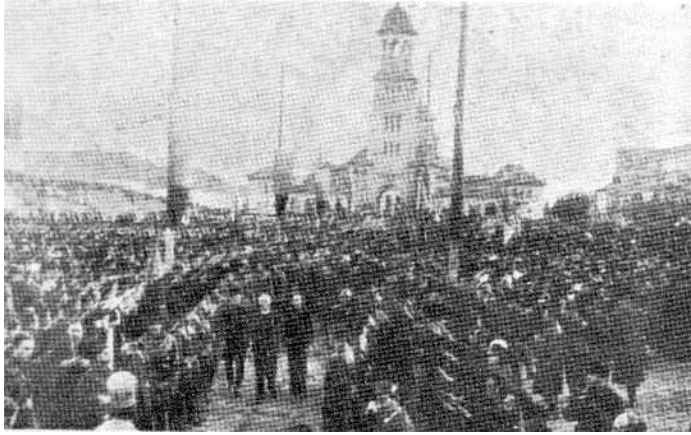
72. Cortegiul funebru la însmormântarea Căpitanului

73. Reînhumarea Căpitanului. Se văd: Fabricius, Horia Sima, von Bohle, von Schirach, gen. Antonescu și Ghigi

74. Cetățuile de fete legionare, salută cortegiul

75. 1 decembrie 1918. Marea manifestație legionară de la Alba Iulia. Gen. Antonescu și Horia Sima aclamați de mulțime

76. Tribuna, împodobită cu icoanele Căpitanilor neamului nostru

77. București. Serbarea pomului de Crăciun la Președinția Consiliului de Miniștri

78. Boboteaza anului 1941. Ultima fotografie oficială a lui Horia Sima, ca vicepreședinte de consiliu

79. O delegație a Partidului Național Socialist, la o manifestație legionară

IV. AL DOILEA EXIL DIN GERMANIA (1941-1944)

După lovitura de Stat a Generalului Antonescu, din 21-23 Ianuarie 1941, s-a dezlănțuit o noua prigoană contra Legiunii, care a intrat în istorie sub numele de prigoana antonesciană. Deși atât Generalul Antonescu cât și armata germană aflătoare în România își luaseră angajamentul – când Horia Sima a dat ordinul de încetare a rezistenței – că nici un legionar nu va avea nimic de suferit de pe urma așa-zisei rebeliuni, de a doua zi după ce aceștia au evacuat clădirile publice, au început urmărirea și arestările. Mii de legionari au luat din nou drumul închisorilor, neavând altă vină, decât că au aparat ființa unui Stat pe care îl credeau al lor, căci purta pe frontispiciu numele de „Stat național-legionar”. Generalul Antonescu, ca și Regele Carol în 1938, devenise sperjur față de Constituția în vigoare, călcându-și propria lui semnătură.

În timp ce prigoana carlistă a avut un caracter selectiv, urmărind să fie ucise cadrele conducătoare ale mișcării, prigoana antonesciană s-a dezlănțuit de-a valma, lovind deopotrivă atât pe puținii conducători ce-au mai rămas în viață din vechea elită legionară cât și masele legionare. Orice legionar, fie el muncitor, țăran sau intelectual, tânăr sau în vârstă, bărbat sau femeie, nefiind cruțați nici copii de școală, era ridicat de acasă, dat în judecată și condamnat, dacă se putea dovedi că a participat la așa zisa rebeliune. Și nu era mare lucru să se umple cu legionari închisorile, căci întreg poporul s-a ridicat atunci ca un singur om ca să apere regimul legionar.

Justiția antonesciană nu mai avea nimic comun cu justiția propriu zisă. Sentințele se dădeau din ordin. Cea mai mică pedeapsă era de 5 ani, iar cele mari de la 25 de ani înainte. Președinția Consiliului fixa pe dosarul fiecărui inculpat câți ani de închisoare

trebuie să primească, iar tribunalele militare nu făceau altceva decât să îmbrace în forma legală pedeapsa dictată de Antonescu. Apărarea era scoasă din funcțiune. Infamia ce se întâmplase pe timpul lui Carol, când un tribunal militar a condamnat din ordin pe Căpitan și pe ceilalți fruntași legionari, acuma se realiza la scară națională.

Justiția antonesciană funcționa cu precizia unei ghilotine. Obiectivul acestei prigoane era nu numai să distrugă tot ce-a mai rămas viu din vechile cadre legionare, dar să provoace și o sângerare cumplită, în rândurile tineretului legionar. După izbucnirea războiului, s-a adăugat acestor crime săvârșite în numele justiției și sistemul diabolic al „reabilitării după moarte”. Legionarii erau trimiși pe front cu ordinul special din partea Marelui Stat Major ca să fie ținuti tot timpul în linia întâi și să fie întrebuințați în misiunile cele mai primejdioase. În modul acesta, Antonescu avea certitudinea că aproape nici unul dintre legionari trimiși pe front nu se va mai întoarce acasă. Într-adevăr, la scurt interval, familia primea anunțul că fiul sau soțul căzând pe front, „s-a reabilitat după moarte”. Legionarii nu aveau dreptul la decorații și înaintări, iar cei ce avuseseră grade înainte, inclusiv de ofițeri, erau degradați și înrolați ca simpli soldați.

După primele zile de nedumerire, văzând că Antonescu nu își ține angajamentele luate, iar guvernul german nu pare dispus să intervină pentru a se pune capăt arbitrarului și abuzurilor, legionarii care n-au putut fi capturați în primele zile și-au îndreptat din nou speranțele salvatoare peste hotare. Scăpați din primul iureș de arestări nebune din partea lui Antonescu, s-au hotărât să ia din nou calea pribegiei. Dar încotro să apuce? Situația era extrem de grea acuma, deoarece însăși calea spre Germania era blocată. Armata germană nu numai că participase, din ordinul lui Hitler, la distrugerea Statului național-legionar, dar Führerul Germaniei îi acordase lui Antonescu o încredere nelimitată ca să procedeze cum crede de cuviință. Din partea reprezentanților germani din România nu se manifesta nici cel mai ușor semn de bunăvoință pentru legionari, în sensul de a-i modera pornirile sangvinare ale Conducătorului. Cum să se refugieze legionarii urmăriți în Germania, când starea de spirit ce domnia în sferele conducătoare de la Berlin era dușmănoasă lor și se puteau expune să fie extrădați?

Ajutorul a venit tot din Germania, dar nu de la cercurile oficiale care tratau cu Antonescu, ci de la unii membri marcanți ai partidului național-socialist. Aceștia, după ce au cunoscut adevărul, sensibili la tragedia legionară, au intervenit pe lângă Hitler și au obținut din partea acestuia aprobarea ca să se înlesnească trecerea în Germania a legionarilor care au scăpat de arestări. Din acest moment, organele germane din România, armata, poliția și chiar consulatele au acordat ospitalitate legionarilor urmăriți și i-au ajutat să părăsească țara.

Dar ochiului atotvăzător al lui Antonescu nu i-a scăpat nici această posibilitate de salvare a legionarilor. A stăruit pe lângă guvernul german și a obținut până la urmă ca

legionarii refugiați în Germania să fie internați. Într-un comunicat ce l-a dat în acel timp, vorbind de pedepsele ce le va aplica „rebelilor”, a pomenit și deportarea. Cum însă România nu dispunea de o Siberie unde să depositeze pe legionari, afirmația lui Antonescu ni s-a părut bizară. În acel moment nu știam nimic de convenția dintre Generalul Antonescu și guvernul german pentru „deportarea” legionarilor, adică internarea lor în lagăre, căci dacă s-ar fi știut, mulți legionari ar fi preferat să rămână ascunși în țară sau ar fi pribegit prin alte țări.

În conjunctura de atunci a războiului, căile de pătrundere în Germania erau trei: prin Ungaria, prin Bulgaria și prin Banatul sârbesc, după sfărâmarea Jugoslaviei. Ungurii au tratat foarte rău pe legionarii care s-au refugiat pe aici. Au fost ținuți luni de zile prin închisori, supuși la cele mai mari umilințe, și numai cu mare greutate au fost eliberați și li s-a dat voie să treacă în Austria. În schimb legionarii au fost primiți cu cea mai mare prietenie în Bulgaria. Nu numai că s-au bucurat de toată libertatea, dar au fost și ajutați să-si găsească locuință și de lucru. Mitul lui Codreanu se răspândise în populația bulgară. Exista chiar o grupare cu numele de „Garda de Fier” în Bulgaria și toate organizațiile naționaliste bulgare se interesau de mișcare. Venirea legionarilor români pe pământul lor era un prilej binevenit pentru aceste organizații ca să cunoască doctrina și spiritualitatea mișcării. La rândul lor și autoritățile bulgare au fost extrem de binevoitoare cu legionarii. Niciodată n-au dat curs demersurilor Legației Române din Sofia și chiar îi avertizau pe legionari când spioni ai Legației voiau să se infiltreze printre ei. Din partea Bulgarilor, legionarii ar fi putut să-și petreacă întreg exilul acolo, pe toată durata războiului, dacă nu ar fi intervenit alte forțe care îi prigoneau pretutindeni în Europa.

Convenția cu Antonescu nu se referea numai la legionarii care călcaseră pământul Germaniei, ci avea aplicație în toate țările unde guvernul Reichului dicta. Toți legionarii, din toate aceste țări, trebuia culeși și îndreptați spre Berlin. O singură direcție de salvare le era îngăduită: spre lagărele de concentrare din Germania. Sistemul de urmărire a legionarilor în Europa era următorul: serviciul secret român detecta prezența unui grup legionar într-o țară aflată sub controlul Puterilor Axei; aviza, Bucureștii, care, la rândul lui, intervenea la Berlin pentru a lichida acest focar de neliniște, dușmănos lui Antonescu. Ministerul de Externe german dădea atunci ordin Legației din țară respectiva ca să evacueze acea zonă de legionari. Operația se repeta ori de câte ori era nevoie, adică ori de câte ori se semnala formarea unui nou grup de refugiați legionari. Guvernele locale, cum era și cel bulgar, nu puteau face altceva decât să se supună „diktatului” celui mai tare.

Un alt loc de refugiu care s-a deschis fugarilor legionari a fost Banatul sârbesc, după capitularea Jugoslaviei. Aici exista un grup numeros de români, gospodari de frunte și simpatizanți ai mișcării. Trecerea în Banatul sârbesc era ușoară, deoarece de ambele laturi ale frontierei erau sate românești. Peste 150 de legionari și-au găsit scăparea în

acest colț de pământ românesc. Au fost primiți împărătește. Țăranii români se îmbulzeau ca să-i aibă la ei în casă. Se crease o organizație legionară, sub conducerea lui Pavel Onciu, care se îngrijea de încartiruirea lor și care totodată ținea legătura și cu autoritățile germane. În Banatul sârbesc, legionarii ar fi putut, ca și în Bulgaria, să rămână acolo ca oaspeți permanenți, cu atât mai mult cu cât autoritățile germane locale, formate din șvabi, îi ocroteau, considerându-i camarazi de luptă, dacă nu ar fi vegheat ochiul neadormit al lui Antonescu. Iscoadele lui din Banat au raportat existența unui mare număr de fugari legionari la granița cu România și imediat Generalul a alarmat Berlinul, care, la rândul lui, a dat dispoziții la Belgrad ca să fie evacuați legionarii și din această zonă. În Europa naționalistă, legionarii nu-și găseau nici un locșor unde să poată trăi în pace.

Prin Ungaria au trecut mulți legionari, dar nu pe socoteală proprie, ci ajutați de armata germană. Odată cu trenurile militare care aduceau trupe în România și care se întorceau prin Ungaria, erau îmbarcați și legionari camuflați în soldați germani răniți. Aceștia ajungeau la Viena și de aici erau îndreptați spre Berlin.

La Berlin i-a așteptat pe legionari marea decepție. Nimic nu transpirase până atunci din convenția lui Antonescu cu guvernul german. Primii legionari sosiți la Berlin au fost tratați ca oameni liberi. Puteau să se ducă oriunde voiau și să ia orice contacte. Foștii miniștri și conducători ai Legiunii au fost încartiruiți într-o vilă din Ahornallee. Un alt grup de 49 legionari au fost cazați la Berkenbrück, o localitate lângă Fürstenwâlde, într-o casă de odihnă a SS. Dar faza aceasta idilică, aparent binevoitoare, nu a durat mult. Se aștepta ceva pentru ca guvernul german să-oi dea arama pe față, punând în aplicare convenția: sosirea lui Horia Sima la Berlin. Acesta fugise în Bulgaria și de aici a fost adus cu un avion la Viena și apoi cu trenul la Berlin. În 9 Aprilie 1941, se afla și el în Ahornallee și la câteva zile își face apariția Franz Rademacher, delegatul Ministerului de Externe german, care comunică grupului de aici hotărârea guvernului german, luată de acord cu cel român, de a interna pe legionarii refugiați în Germania.

În 19 Aprilie, grupul conducătorilor legionari din Ahornallee este condus la Berkenbrück, în timp ce grupul legionar aflător până atunci în această localitate este transportat la Rostock, la Marea Baltică. Statutul ce li s-a fixat era de reședință forțată. Nu aveau voie să părăsească localitatea fără de aprobarea autorităților, le era interzis orice contacte cu țara, chiar și cu familiile lor. Legăturile de familie nu se puteau face decât prin mijlocirea Legației germane din București. În caz de încălcare a acestor dispoziții, erau amenințați cu extrădarea.

Antonescu triumfa și totuși nu era mulțumit nici cu aceasta situație. În curând și-a dat seama că puternicul grup legionar din Germania (ajunsese la 400) reprezenta o rezervă importantă, care putea oricând reface mișcarea din țară. Dar ceea ce îl neliniștea și

mult era faptul că, fără să-și dea seama, oferise Nemților o puternică armă contra lui însuși. Acceptând „deportarea” legionarilor, căzuse în propria lui cursă. Guvernul german oricând putea face uz de acest grup de presiune legionar pentru a-l constrânge pe Antonescu să-i satisfacă cererile. De aceea, Generalul Antonescu și-a fixat ca țintă, din toamna anului 1942, să obțină lichidarea grupului din Germania, simțind că puterea lui Hitler slăbește. El îndrăzni să ceară, extrădarea legionarilor din Germania. Guvernul german nu îi dă această, satisfacție, ci alege o cale intermediară; este dispus să-i scoată pe legionari din actuala stare de semi-libertate și să-i interneze în lagăre de concentrare. Interesul Germanilor nu era să renunțe la această armă, care își dovedise de atâtea ori eficacitatea.

Internarea era fixată să se realizeze îndată după sărbătorile Crăciunului din 1942. Operația a fost turburată de plecarea lui Horia Sima în Italia. Comandantul mișcării voia să încerce să vorbească cu Mussolini, pentru a-l determina să intervină pe lângă Hitler cu scopul de a schimba statutul legionarilor refugiați în Germania. Blocarea lor politică putea avea grave repercusiuni, atât pentru soarta țării cât și pentru situația generală a războiului. Mussolini era prea slab în acel moment ca să-și asume această sarcină și a preferat să restituie „prizonierul” țării de unde a venit.

La început toți legionarii arestați au fost internați la Buchenwald, pentru ca mai târziu să fie împărțiți în trei grupe: Horia Sima, Traian Borobaru și Randa Alexandru, în lagărul Oranienburg-Sachsenhausen, de lângă Berlin; grupul conducătorilor legionari de la Berkenbrück, la care s-au adăugat Mile Lefter și Petrașcu Nicolae, a fost internat la Dachau; grosul legionarilor a rămas la Buchenwald, unde li s-a construit un lagăr special în lagărul general, denumit Fichtenhain.

Așa a rămas situația legionarilor până la 23 August 1944. Capitularea României a fost sincronizată cu un puternic atac aerian aliat contra lagărului din Buchenwald. Obiectivul acestui atac a fost cum s-a anunțat la Radio Londra, nimicirea efectivelor legionare din acest lagăr, pentru ca mișcarea să nu poată întreprinde vreo acțiune de salvare a României. Se bănuia că, după capitularea de la 23 August, guvernul german va scoate pe legionari din lagăre și le va solicita sprijinul pentru a opri invazia sovietică în România. Ceea ce s-a și întâmplat. A doua zi după capitularea Bucureștilor, Horia Sima este chemat la cartierul general al Führerului, din Rastenburg – Prusia Orientală și, după întrevederile avute cu Himmler și Ribbentrop, intră în acțiune pentru a organiza rezistența contra cotropitorilor bolșevici ai țării noastre.

O mențiune aparte merită garnizoana legionară din Italia. Aici se refugiază, în primăvara anului 1941, poetul legionar Ion Bucur, împreună cu soția lui, Maria Bucur. Grav bolnav de tuberculoză, din cauza luptelor și suferințelor din țară, după câteva luni moare la Roma.

La Roma se formase o mică garnizoană legionară, constituită în mare parte din tineri veniți pentru studii.

Un rol important a jucat Mihail Enescu în acțiunea de pregătire a plecării Comandantului Legiunii în Italia. Fusese atașat comercial în Spania, pentru ca în primăvara anului 1942 să se stabilească la Roma, unde a servit ca om de legătură între Comandamentul Legionar din Berlin și anumite cercuri fasciste apropiate de Duce.

La acțiunea de eliberare a Romei, după ce guvernul Badoglio a anunțat armistițiul în 8 Septembrie 1943, a participat, alături de fasciști, și un grup de legionari români, în frunte cu Gheorghe Caraieni și Șerban Ghermani. Șerban Ghermani s-a înrolat mai târziu în miliția fascistă a Republicii din Salo și a căzut într-o luptă din nordul Italiei cu partizanii.

În Spania mișcarea avea ca punct de sprijin pe fostul ministru al României la Madrid, Radu Ghenea. Acestuia i s-au atașat mai târziu, venind din Italia, legionarii Uscătescu, Răuță și Popovici.

La Paris exista o însemnată garnizoană legionară, constituită din elemente intelectuale de elită. Cu mare greutate au putut să scape legionarii de aici de urmărirea Gestapoului, care avea ordine să-i culeagă și pe ei și să-i interneze la Buchenwald.

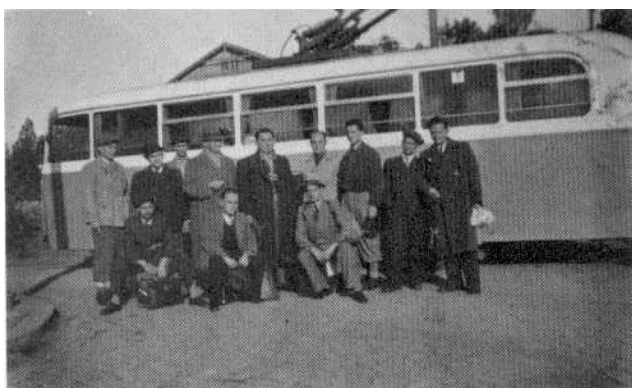
1. În trecere prin Bulgaria

La început se găsește o fotografie răzleață a legionarilor din Paris. Trecerea în Bulgaria s-a făcut pe două căi: pe uscat, prin Dobrogea, și pe apă, cu luntrea peste Dunăre. Cei mai mulți fugari legionari au utilizat calea fără pulbere a Dunării, unde aveau la dispoziție rețeaua pregătită de organizația din Teleorman, care funcționa impecabil de la București până la Sofia.

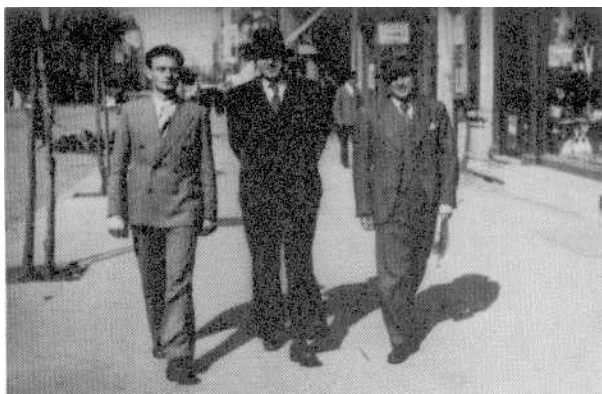
Legionarii au locuit într-o casă pusă la dispoziție de Primăria din Sofia, în stațiunea balneară Gorna-Bania, așezată la nord de Capitală.

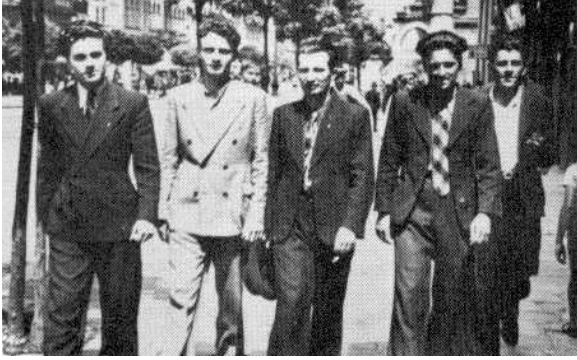
1. Garnizoana Paris, aprilie 1941. În primul plan, șezând, Faust Brădescu

2. Așteptând troleibusul spre Sofia. În mijloc, Vică Negulescu și Mailat

3. Caraiani, Voinea și Călin

4. Sofia. În mijloc, Caraiani cu Potecașu

5. Popovici, Caraiani și Ponta

6. Grup legionar la Gorna Bania. În dreapta jos, Puiu Florescu

7. Caraiani cu Gheorghe Papanace

8. În casa de la Gorna Bania

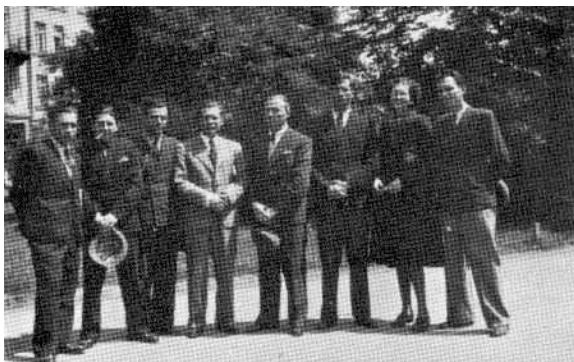
9. Mihail Sturdza cu Caraiani. Sofia

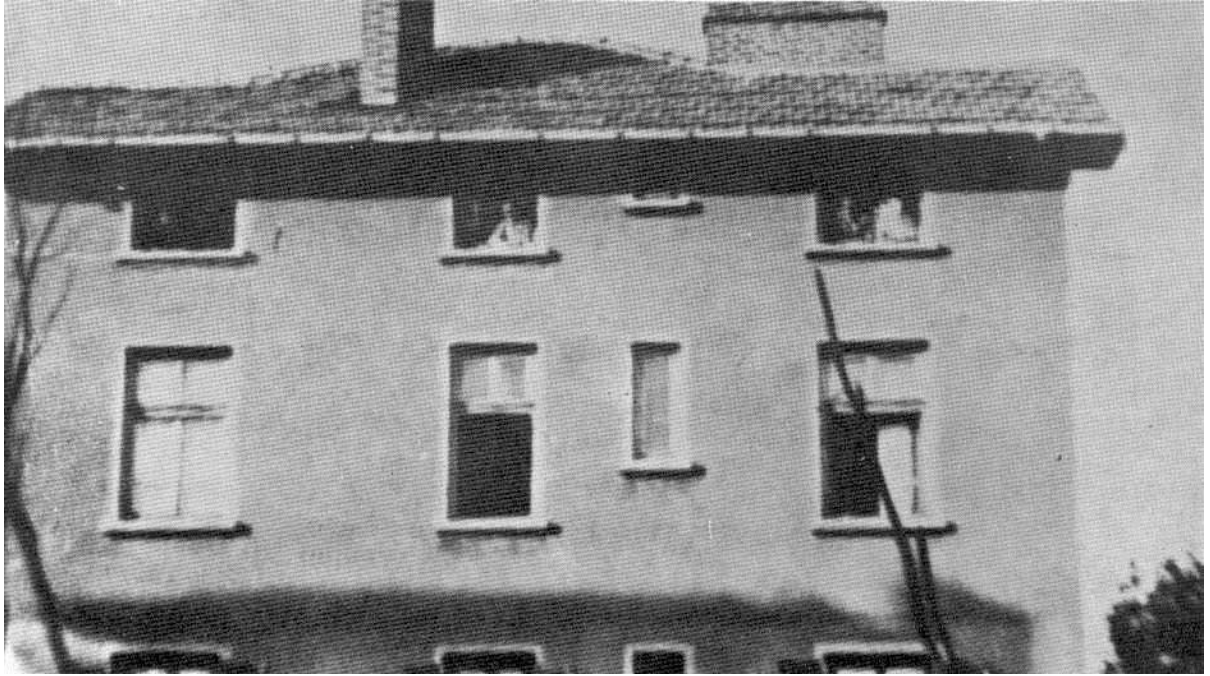
10. Gorna Bania. În primul plan, Mircea Mușetescu. În spatele lui, Vică Negulescu

11. Legionari cu doamne armâne și bulgare, simpatizante ale mișcării

12. 6 mai 1941. În centru, D. Mihăescu

13. Casa unde au locuit legionarii la Gorna Bania

14. Grup de refugiați legionari. Jos dreapta, Constantin Oprișan

15. Sofia. În centru, preotul Cojocaru

16. Singura distracție, fotografia

17. Pe străzile Sofiei de la stânga la dreapta: Ion Boacă, Tudoriu, Gborghe Jugănar, Costache Georgescu, Gherghe Victor și Nelu Păunescu

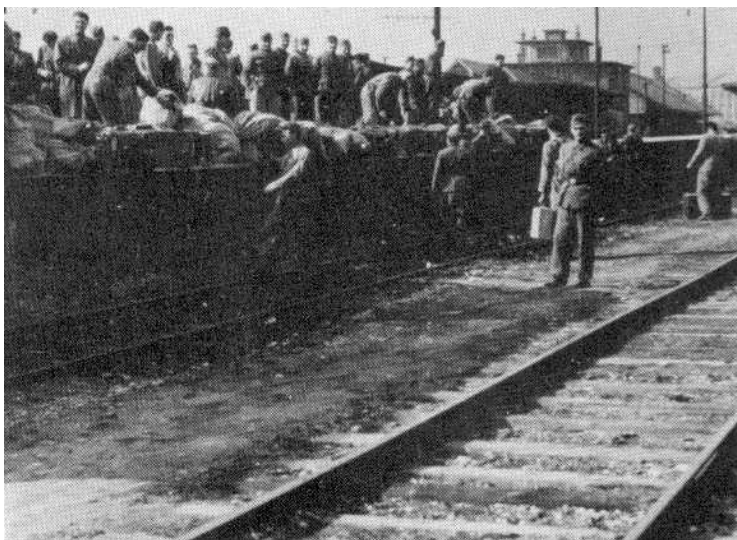
18. Ion Boacă, zidar în Bulgaria

19. Ion Boacă cu Gherghe Victor

20. Sosirea la Viena a lui Petrașcu și Roșu, cu un tren militar

21. Debarcarea din tren. Între linii, Ovidiu Găină

22. Un grup de refugiați legionari în Banatul Sârbesc. Dreapta jos, Pavel Onciu; stânga jos, Gigi Bădulescu. Al treilea dreapta, în picioare, Antonovici

2. Rostock

Marea majoritate a legionarilor refugiați în Germania au fost trimiși să locuiască cu domiciliu forțat în orașul Rostock de la Marea Baltică.

Primul grup de legionari, în număr de aproximativ 60, au sosit de la Berkenbrück la Rostock în 19 Aprilie 1941 și au fost încartiruiți în satul Kritzmow, la o distanță de 7 km de oraș, la restaurantului „Unter den Linden”. Restaurantul avea o sală mare, care a fost transformată în dormitor.

Au locuit aici până în 10 Mai 1941, când au fost mutați într-un alt restaurant la marginea Rostockului, numit „Schweizerhaus”, cam la 3 km de centru.

La scurt timp după venirea lor, legionarii au intrat la lucru la fabrica de avioane „Heinkel”, așezată între Rostock și Warnemünde, în cartierul numit „Marienehe”. Un număr de 20 de camarazi lucrau la șantierul naval „Neptun”.

În 29 Martie 1942, o nouă mutare. Pentru a fi mai aproape de fabrică, legionarii sunt aduși în cartierul Marienehe, în niște barăci special construite pentru muncitorii străini. Li s-a pus la dispoziție o casă de cărămidă roșie, în care au fost adăpostiți marea majoritate și aproape de ea, la două minute, alte două barăci de scândură. În acel moment numărul legionarilor concentrați la Rostock trecea de 300.

În 13 Noiembrie 1941, în cantina uzinei „Heinkel”, a avut loc o masă camaraderească dată de directorul uzinei, Profesorul Heinkel, tuturor legionarilor care lucrau în întreprinderea lui.

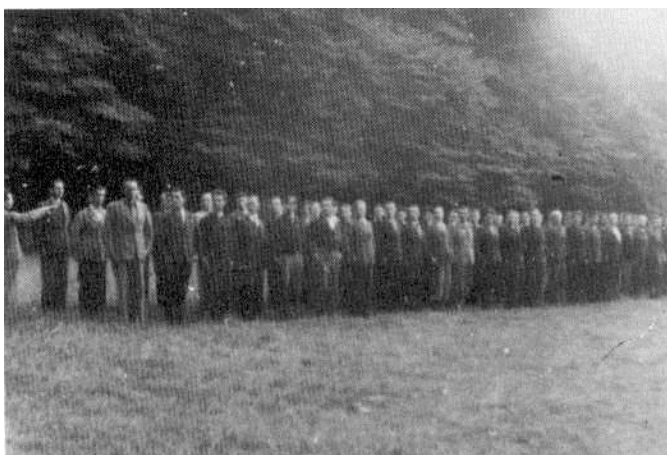
În 30 Noiembrie 1941, grupul legionar din Rostock a fost vizitat de Corneliu Georgescu, Vasile Iasinschi și Constantin Papanace, ca urmare a unei învoiri ce-au primit-o de la Berlin. Au fost însoțiți de comisarul Legath. S-a ținut o înălțătoare ședință comemorativă a împlinirii a trei ani de la moartea Căpitanului, la care a vorbit Corneliu Georgescu.

Ultimul eveniment important din viața grupului legionar din Rostock a fost internarea lor în lagărul de concentrare Buchenwald. 142 legionari au fost arestați în 18 Decembrie 1942 și în 21 Decembrie au intrat pe poarta lagărului.

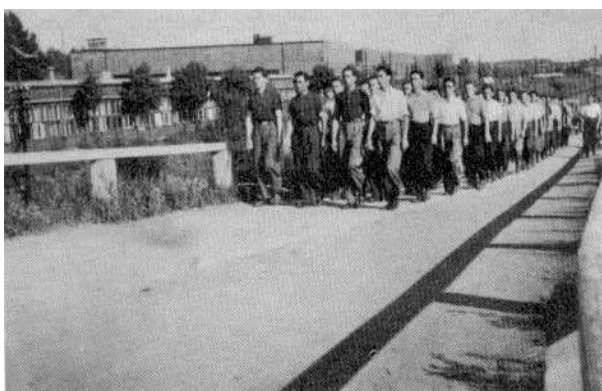
Restul de legionari au mai trăit la Rostock în stare de semi-libertate încă un an de zile, până în 27 Ianuarie 1944, când au împărtășit soarta camarazilor lor. Pentru a da satisfacție lui Antonescu, care mereu protesta pentru libertatea de care se bucură legionarii rămași la Rostock, guvernul german a tranșat diferendul după maniera lui forte, izolându-i și pe aceștia de lume.

1. Rostock – vedere generală

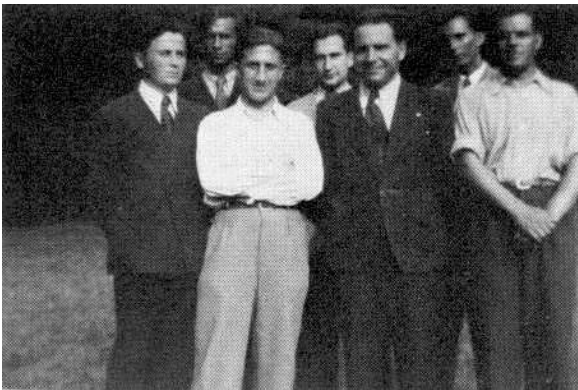
2. Frontul legionar – Schweizerhaus

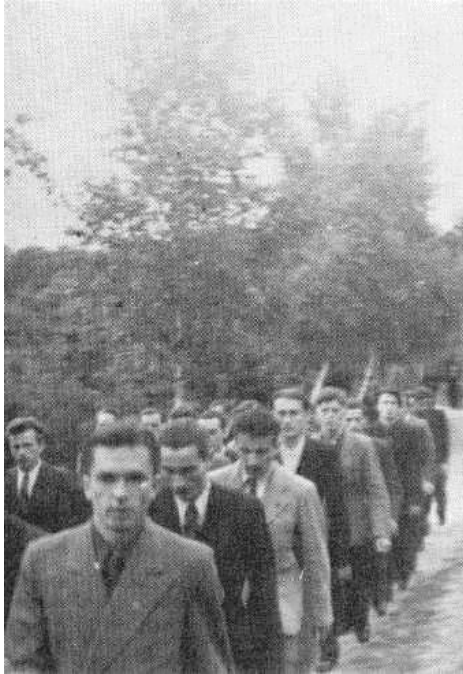
3. Coloană legionară

4. În fața restaurantului Schweizerhaus. De la stânga: Stamat, Culică, Sfințescu, Mihăescu.
Jos: Nici Bălănescu, Puiu Florescu și Stănicel

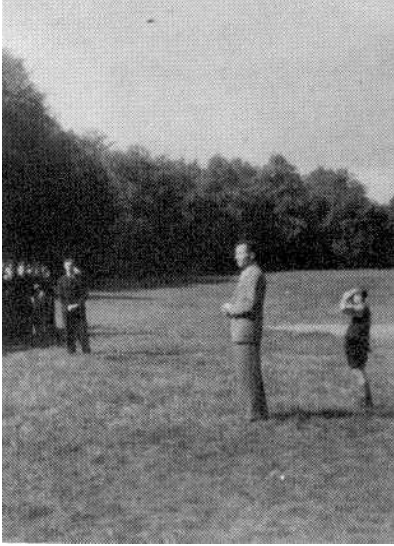
5. Cuib teleormănean. În cămașă, stânga, Bucur Stănescu

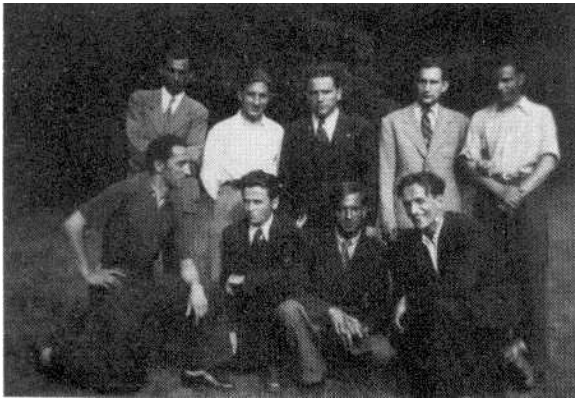
6. Legionari în marș. În față, Pavel Grimalschi

7. În fața restaurantului Schweizerhaus

8. Puiu Traian comandând frontul

9. Teleormăneni cu Sebastian Mocanu

10. După o ședință la Schweizerhaus. În mijloc, de la stânga: Crișu Axente, Mișu Tase, Petrașcu, Puiu Traian, prof. Ion Ionică

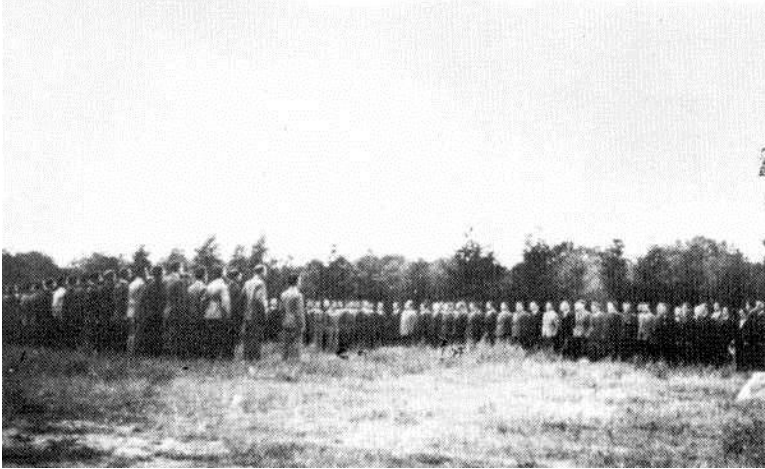
11. În grădină. La dreapta, A. Rahmistriuc

12. În centru, Mișu Tase

13. Sebastian Mocanu, student din Țara Moșilor

14. Ședință de grup la Rostock

15. Grup de legionari la Schweizerhaus

16. Camarazii se pozează

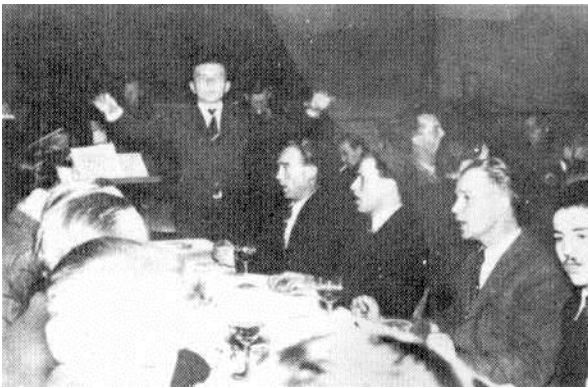
17. În grădină la Schweizerhaus

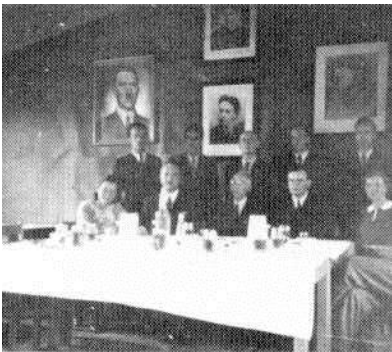
18. Masă oferită de Heinkel, directorul fabricii de avioane din Rostock

19. Masa de onoare: Heinkel cu Petrașcu și Randa

20. Cântece

21. La Marienehe. Masă cu personalități

22. 30 noiembrie 1941. Vizita conducătorilor legionari la Rostock: Corneliu Georgescu, Vasile Iasinschi și Constantin Papanace

23. Vedere din Rostock

24. În timpul vizitei. Comisarul Legath, centru dreapta

25. Legionari vizitând Potsdam

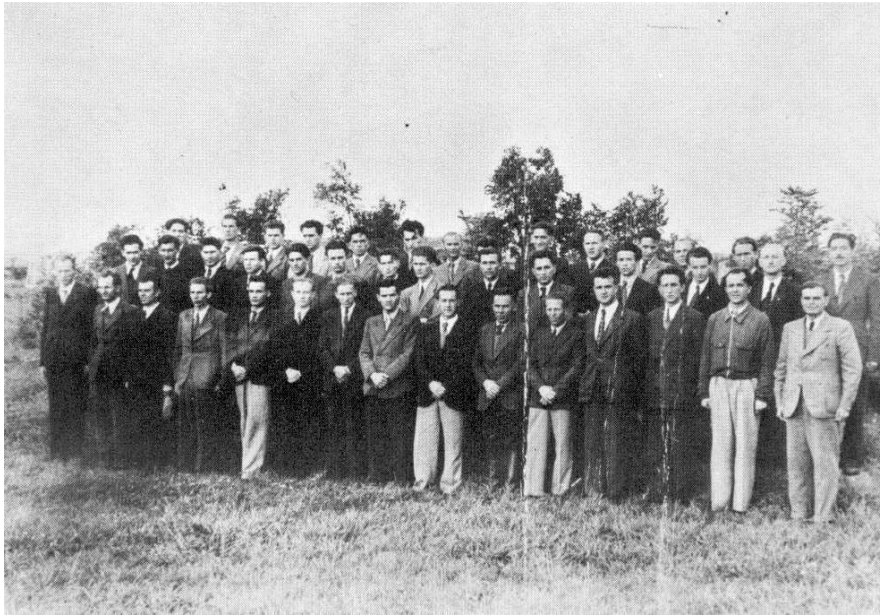
26. O ședință solemnă le Marienehe

27. Un moment al vizitei șefilor de la Berkenbrück

28. Vasile Iasinschi cu legionarii de la Rostock

29. 13 septembrie 1942. Ședința festivă a Grupului V, Moldova. În dreapta, Petrașcu și Anton Gorănescu. În spatele lor, Posteucă și prof. Gavrilă Ionescu

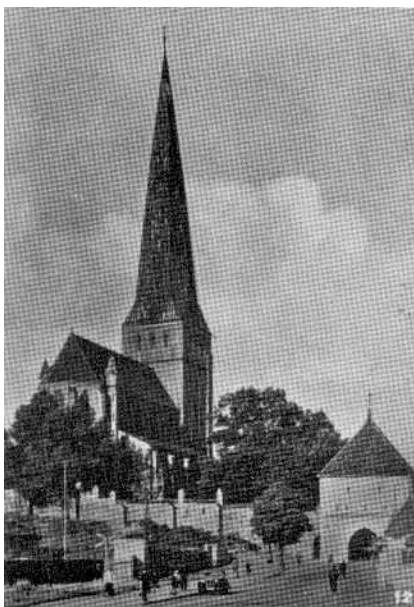
30. De serviciu la bucătărie

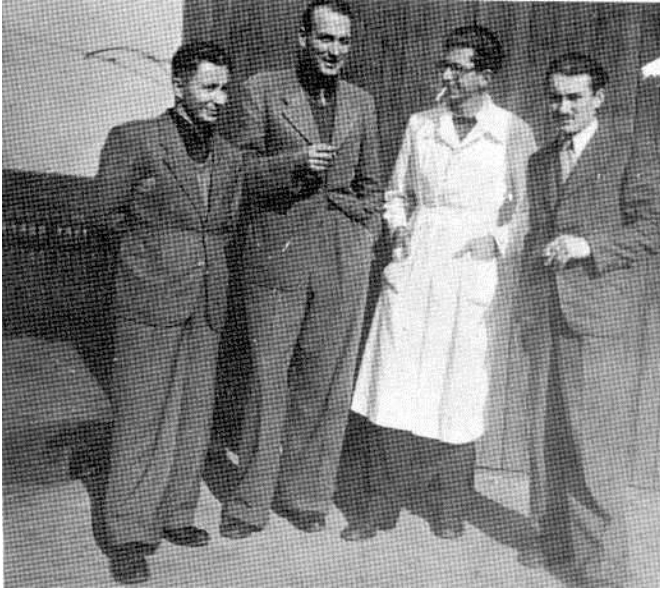
31. Ion Macovei, Crețu și Malcinschi

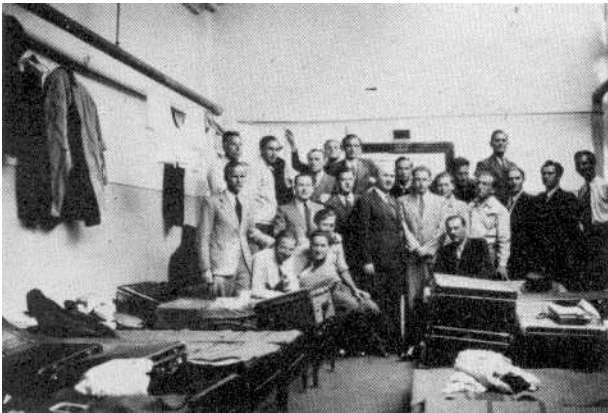
32. Un grup de camarazi. În centru, Vasile Posteucă. Al treilea din dreapta, I.G. Dimitriu

33. O biserică din Rostock

34. Ghiță Stoia, Victor Apostolescu, Gigi Bădulescu

35. În dormitor la Marienehe

36. Legionarii pe câmp. La dreapta, șezând, Sică Iatan

37. În fața barăcii

38. La o plimbare prin împrejurimi. În centru, Nicu Marinescu

39. În fața clădirii de la Marienehe

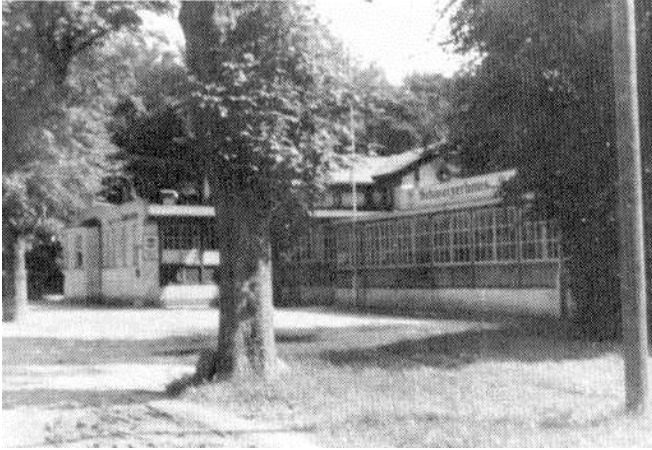
40. Populația legionară din barăci

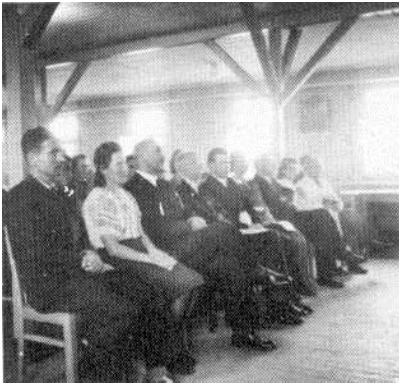
41. În fața barăcii Marienehe. În cămașă, dreapta, Neață. Pe scaun, Coman Vasile

42. Sala de ședințe

43. Restaurantul Schweizerhaus

44. În cursul unei festivități

45. 5 aprilie 1942.. O vizită de camarazi spanioli la Marienehe

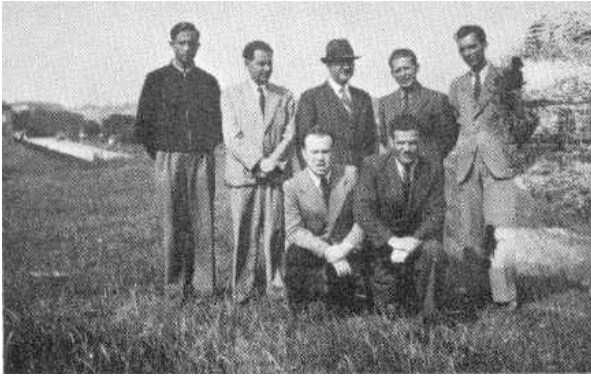
46. Monument al eroilor

47. Mărțișor făcut la Rostock

48. O echipă Brandwache trecută în revistă

49. Pe câmp. În centru, Mile lefter, Comandant al Bunei Vestiri

50. Îmbrăcați pentru lucru

51. Frontul legionar la Marienehe

52. La mare: Coman, Mazilescu, Opreș

53. Odihnă în fața casei. La stânga, Costică Opreșan

54. După o zi de muncă

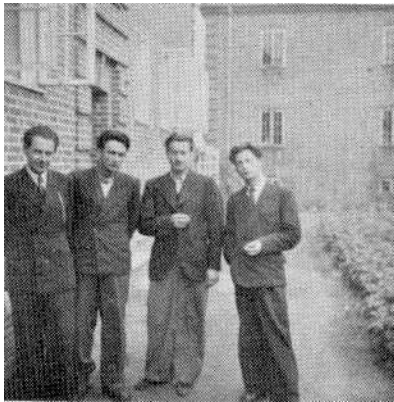
55. „Camarazi, drepti!”

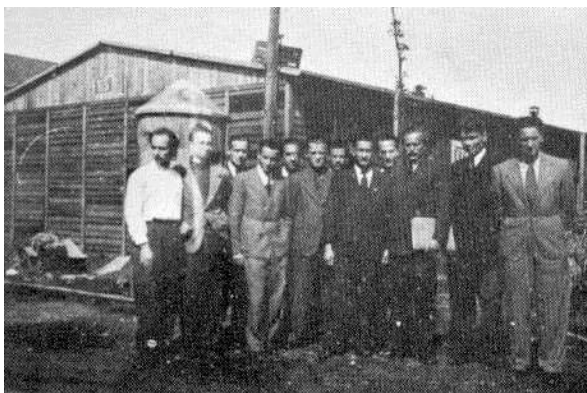
56. Falangistul Alvarez din „Divizia Albastră” în vizită la legionarii din Rostock

57. Apus de soare pe Marea Baltică

58. La Marienehe. În dreapta, Eugen Rațiu, fratele Comandantului Horia Sima

59. La Marienehe. De la dreapta: Orendovici, Nae Mazilescu, Costea

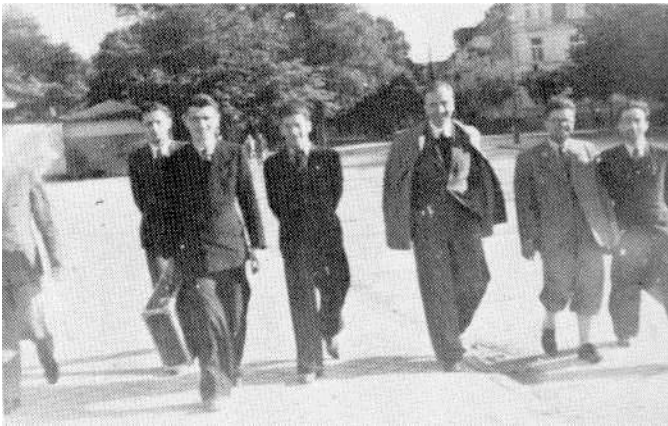
60. După o alarmă aeriană

61. Iarna la Rostock

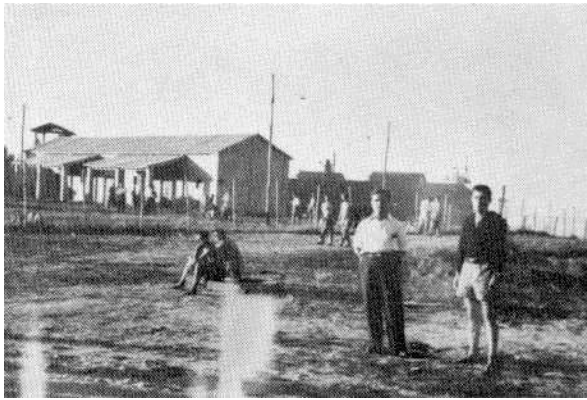
62. Nelu Roth

63. Mazilescu la Rostock, primit de camarazii lui

64. Niță Ghimbășanu

65. Barăcile de la Marienehe

3. Berkenbrück

Berkenbrück este o mică localitate așezată la vreo câțiva kilometri de Furstenwäde, pe râul Spree, care e canalizat, permițând navigația.

„Paul Nordmann Heim”, casa unde au locuit legionarii, se găsește pe malul râului. De jur împrejur sunt păduri plantate. Regiunea este plină de lacuri și e traversată de numeroase cursuri de apă. În apropiere de Spree și având legătură cu ea, se întinde lacul Dehmsee.

Paza grupului legionar depindea de Himmler și era încredințată funcționarilor din corpul SD (Sicherheitsdienst), secția a IV-a, condusă de Generalul SS Müller.

Responsabil de întreg grupul legionar din Germania era comisarul Geissler, fostul șef al Gestapo-ului la București, în timpul guvernării național-legionare. Ajutorul lui Geissler și subordonat acestuia era comisarul Legath, locotenent SS. Legath era omul de contact al SD cu legionarii. El centraliza toate informațiile referitoare la comportamentul legionarilor și dădea toate aprobările. Provenind din formațiunile SS și simțindu-se camarad cu legionarii, Legath s-a purtat binevoitor, mai mult decât îi îngăduia consemnul primit. În urma numeroaselor reclamații primite de la Antonescu, care era scandalizat de „activitatea politică” a grupului legionar din Germania, în Iunie 1942 Legath a fost înlocuit cu comisarul Ahrens. Acesta provenea din vechiul corp polițienesc și ca atare nu avea afinități ideologice cu legionarii. A fost anume ales dintre funcționarii vechiului aparat polițienesc, pentru ca să aplice cu mai mare severitate dispozițiile privitoare la legionari.

Supravegherea teritorială a grupului legionar din Berkenbrück era încredințată Șefului Gestapo-ului din Frankfurt pe Oder, comisarul Wolff. Acesta provenea tot din formațiunile SS, era un suflet sensibil și a înțeles tragedia noastră. Legăturile noastre cu el au fost cordiale.

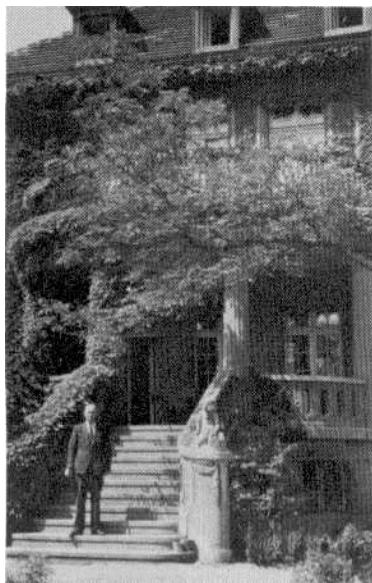
În sfârșit, îngrijitorul casei unde locuiau legionarii la Berkenbrück, Hartig, nu avea nimic din natura unui polițist. Își vedea de treburile gospodăriei, lăsând libertate totală locatarilor să se miște cum vor. Deși știa că adeseori legionarii plecau la Berlin fără aprobare, niciodată n-a semnalat cazurile autorităților superioare.

În două rânduri au fost invitați legionarii, în vara anului 1942, de către comisarul Wolff, să viziteze alte orașe, pentru a ieși din monotonia vieții de la Berkenbrück: odată la Frankfurt pe Oder și fortăreața Kustrin și altădată la Berlin, ca să vadă „Expoziția Paradisul Sovietic”.

Cu aprobarea lui Hartig, un grup de legionari au făcut apoi o excursie cu bicicletele în jurul lacului Sarow, în primăvara 1942.

Contactele dintre grupul Berkenbrück și grupul Rostock erau interzise. Rareori se dădea voie ca să vină cineva de la Rostock la Berkenbrück. Totuși contactele erau frecvente, utilizându-se în acest scop casa din Berlin a lui Ponta și trenurile de noapte. Mai exista un grup legionar liber la Berlin, format din studenți sau persoane care au venit cu pașaport și le-au prins evenimentele aici.

Personajul periculos în relațiile noastre cu guvernul german era Franz Rademacher, delegatul Ministerului de Externe german în chestiunea legionară. Acesta avea ordin de la Ribbentrop să trateze pe legionari cu cea mai mare brutalitate, pentru a face pe placul lui Antonescu. El însuși era un tip brutal, încât misiunea ce i s-a încredințat de Externe se potrivea cu propria lui fire.

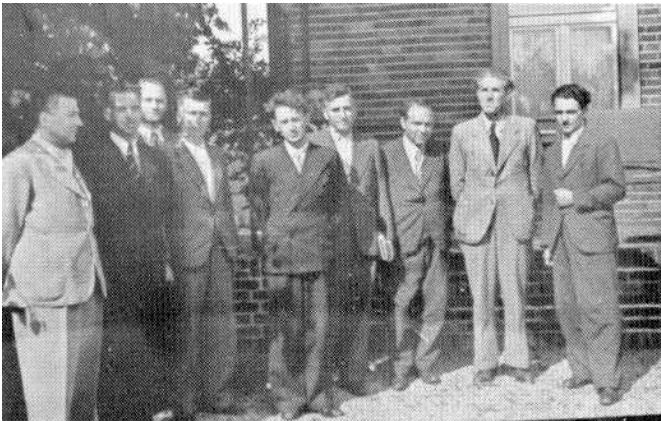
1. Vedere a casei din Ahornallee 46 din Berlin, unde au locuit demnitarii legionari înainte de mutarea lor la Berkenbrück

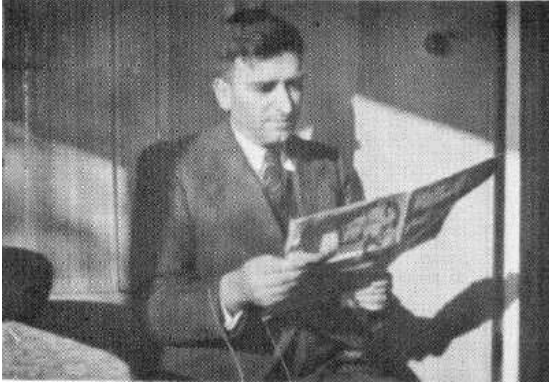
2. Vedere a casei din Ahornallee 46 din Berlin, unde au locuit demnitarii legionari înainte de mutarea lor la Berkenbrück

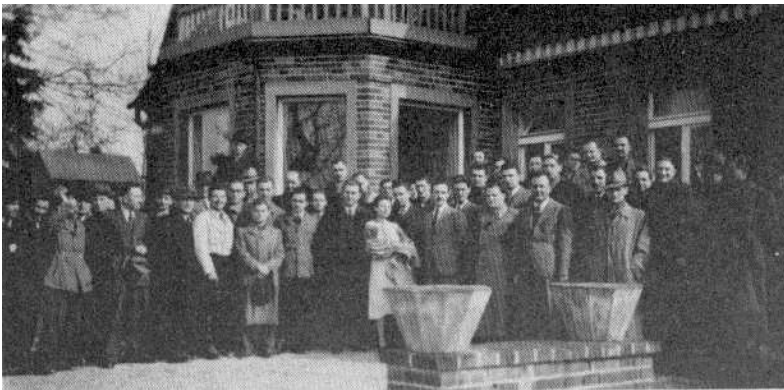
3. Vedere a casei din Ahornallee 46 din Berlin, unde au locuit demnitarii legionari înainte de mutarea lor la Berkenbrück

4. Grupul de la Berkenbrück în curtea căminului

5. Corneliu Georgescu, Comandant al Bunei Vestiri, fost ministru

6. Marele grup legionar de la Berkenbrück înainte de plecare lui la Rostock

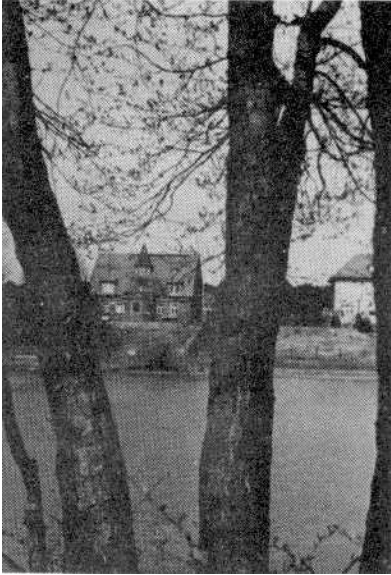
7. 19 aprilie 1941. Momentul separației legionarilor. Grupul din Berlin (Ahornallee) este adus la Berkenbrück și, în aceeași zi, legionarii încartiruiți aici sunt transportați la Rostock

8. În fața casei din Berkenbrück, ultimele schimburi de păreri înainte de despărțire

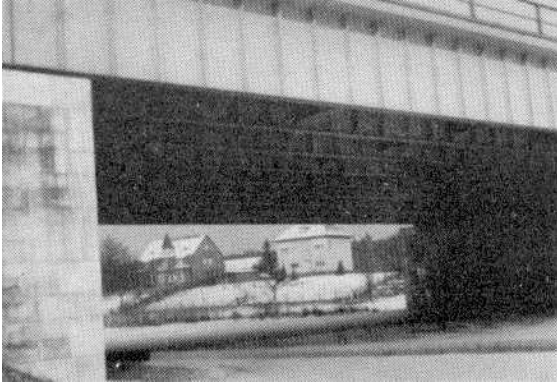
9. Casa din Berkenbrück

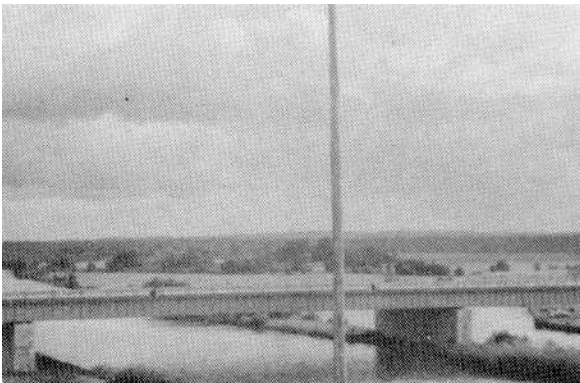
10. Văzută dinspre râul Spree

11. Horia Sima în timpul șederii la Berkenbrück

12. Casa văzută de sub podul de peste Spree

13. Podul peste Spree al șoselei Berlin–Frankfurt pe Oder

14. Biserica din sat

15. Horia Sima și Vasile Iasinschi pe drumul spre sat

16. Vasile Iasinschi

17. Constantin Stoicănescu

18. Nicolae Petrașcu

19. Fotograful, fotografiat

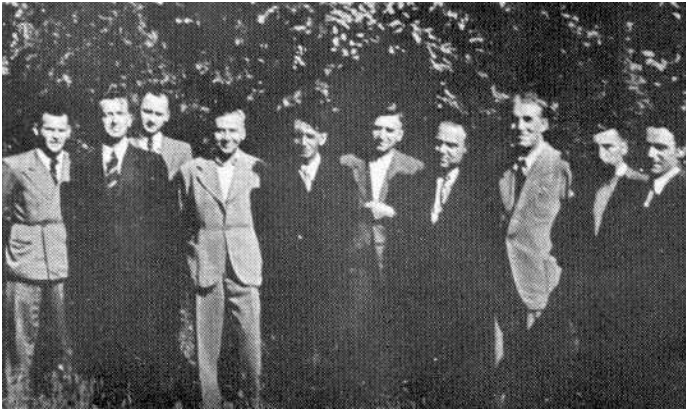
20. Traian Borobaru, fotograful Mișcării

21. Ilie Gârneață, Comandant al Bunei Vestiri

22. Corneliu Georgescu și Ilie Gârneață

23. Grupul sub umbra din grădină

24. Constantin Papanace, fost ministru

25. Horia Sima și Papanace

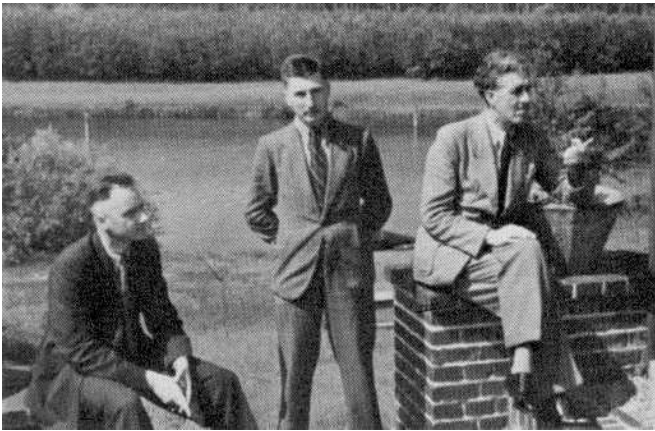
26. Trifa, Horodniceanu și Iasinski

27. SS Hartig, îngrijitorul căminului

28. Horia Sima și Corneliu Georgescu

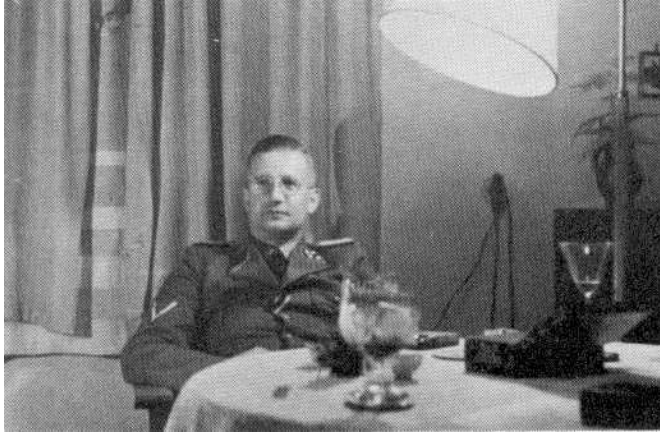
29. Horodniceanu, Mihăilescu și Ilie Gârneață în grădină

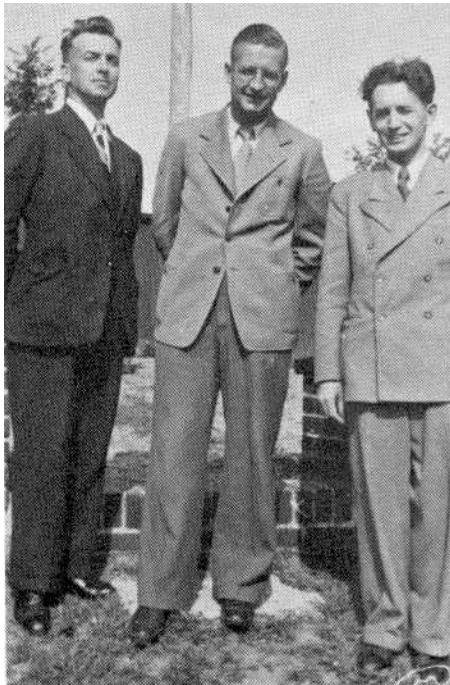
30. Stoicănescu

31. Peisaj de iarnă

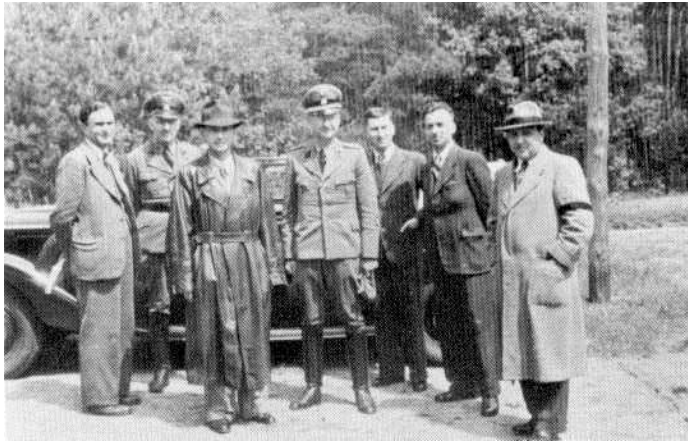
32. Wolff, șeful Gestapo-ului din Frankfurt pe Oder

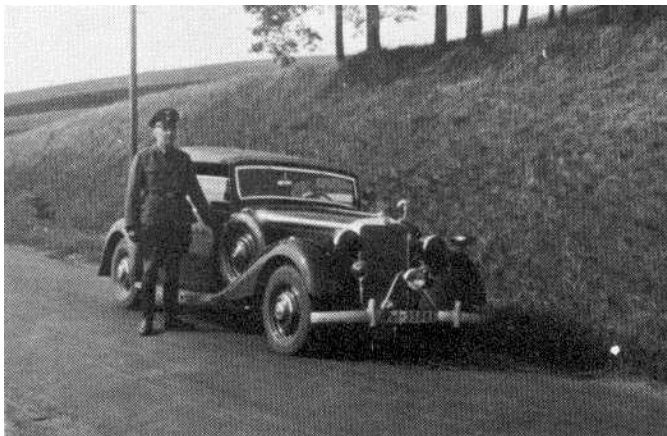
33. Iasinschi, Wolff și Horia Sima

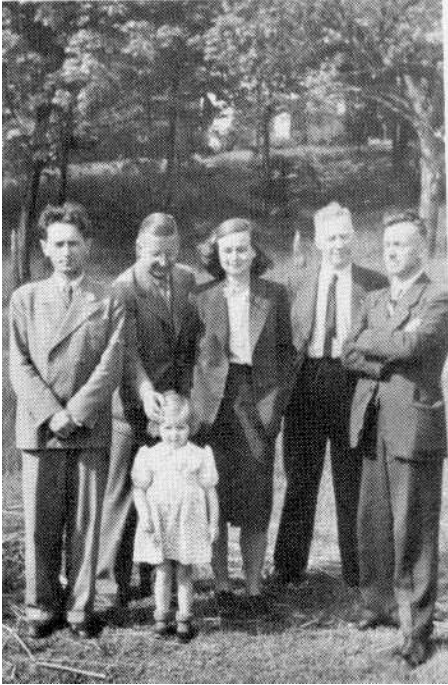
34. În momentul plecării la Küstrin

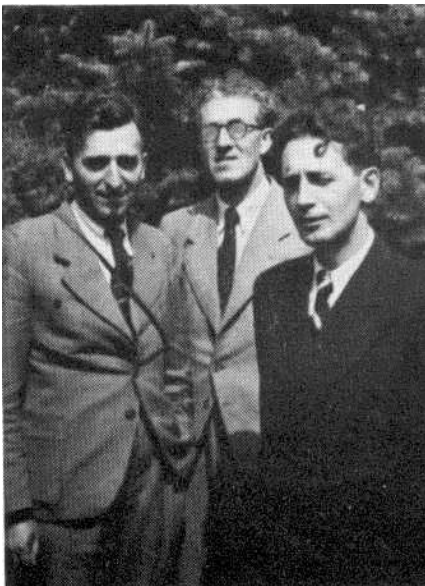
35. Gata de plecare

36. Mașina lui Wolff cu șoferul ei

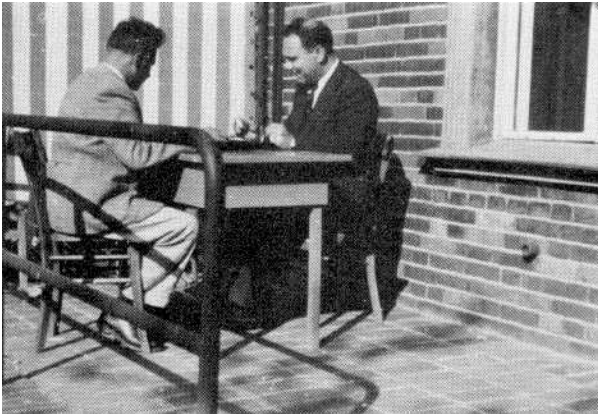
37. Familia Wolff

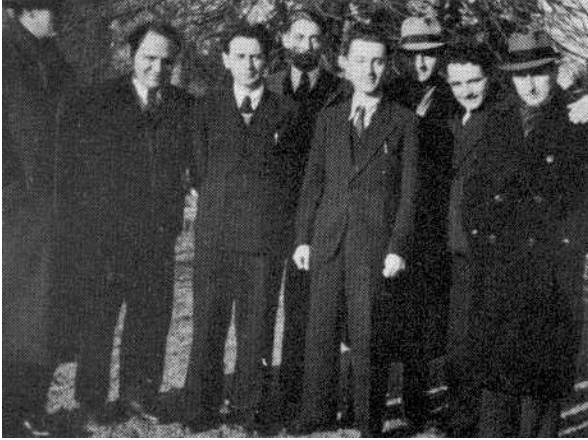
38. Un moment de destindere

39. În drum spre sat

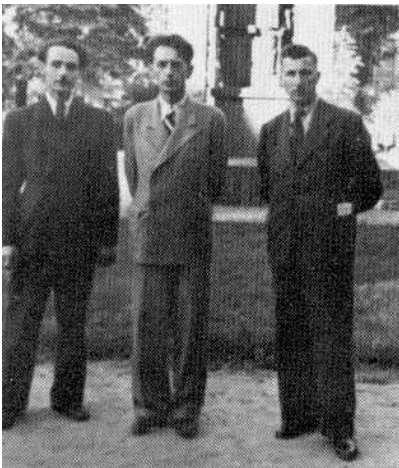
40. Jucând table, Papanace cu Dragomir Jilava

41. O parte din grup

42. În amurg, spre Spree

43. Groza, Horia Sima și Mihăilescu

44. Cu copiii din sat

45. Crăciunul 1941. Vizite la Berlin

46. În primul plan, Papanace

47. Pomul de Crăciun

48. Grupul și oaspeții

49. La plimbare prin pădurile înzăpezite

50. Comisarul Legath comunică noile dispoziții

51. Comisarul Legath, în centru

52. Tensiune în grup

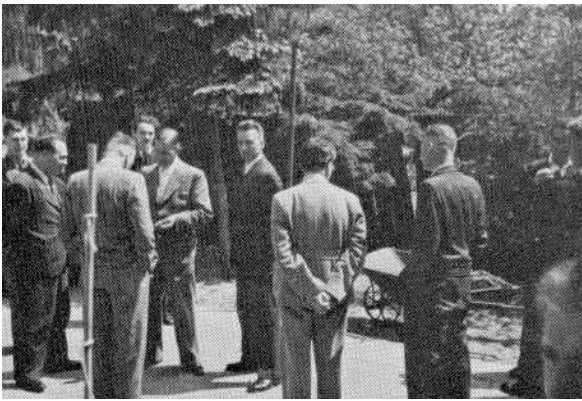
53. Neliniști și proteste

54. 4 iunie 1942. Comisarul Ahrens substituie pe Legath

55. Papanace și Iasinski cu noul comisar

56. Ahrens în centru. Ce semnificație să aibă schimbarea?

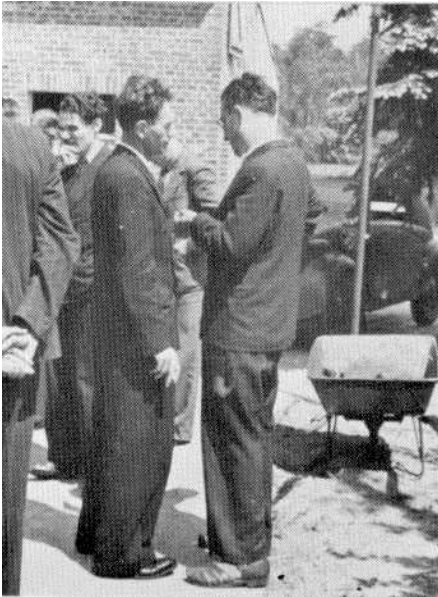
57. Cernea comentează

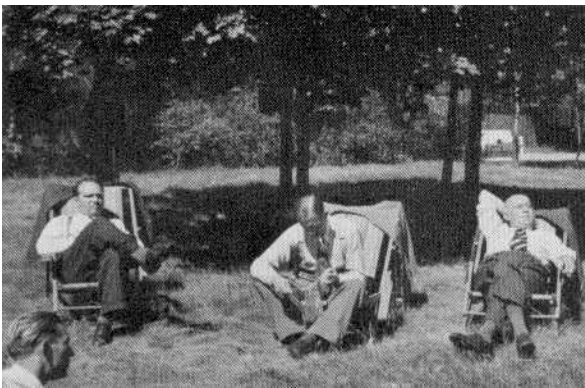
58. Se întorc îngrijorați spre casă

59. Pe gânduri

60. Stoicănescu analizează ultimele evenimente

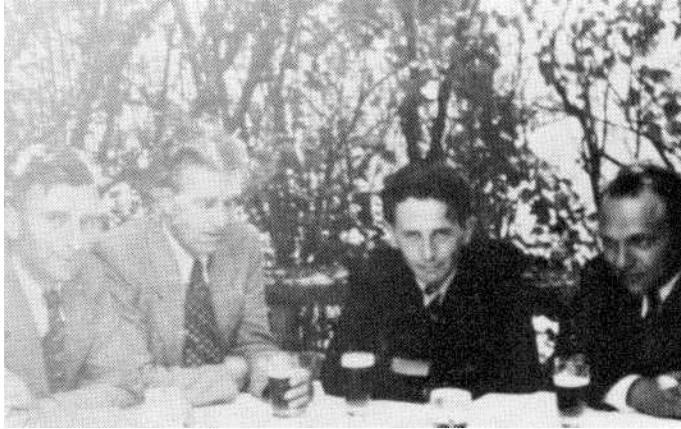
61. 3 iulie 1942. Geissler la Berkenbrück

62. Aceeași fotografie. La dreapta, Vasile Iasinski

63. Discuții după vizita comisarilor din Berlin

64. La un pahar de bere

65. În drum spre Waldhaus

66. Cu „moșul”, cârciumarul de la Waldhaus

67. Pe malul Spreei în vara lui 1942

68. Pe gânduri

69. Cu sblt. Marock

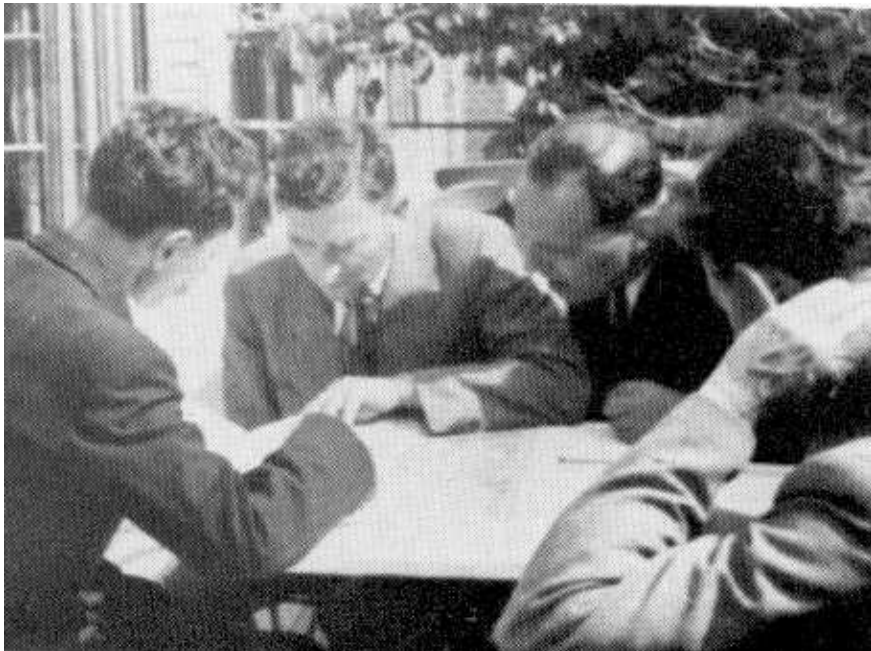
70. Excursie în împrejurimi

71. Gata de drum

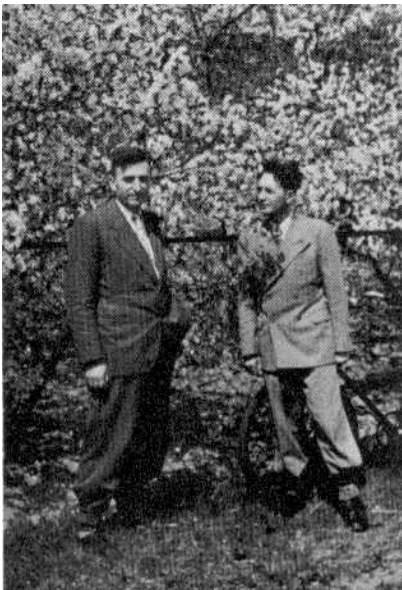
72. La monumentul lui Bismarck din Burg

73. Studiind harta. „Încotro o luăm?”

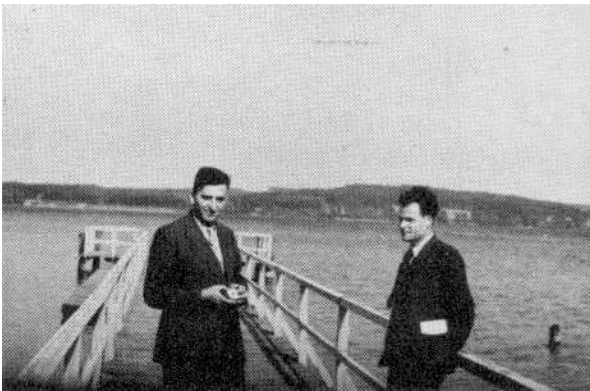
74. Din nou pe biciclete

75. Primăvara anului 1942

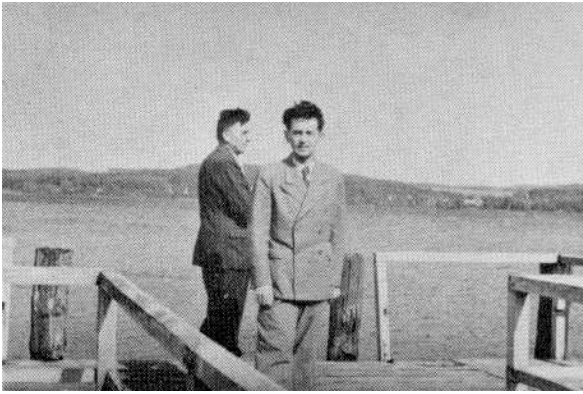
76. Lacul Sarow

77. Corneliu Georgescu și Borobaru la debarcaderul Sarow

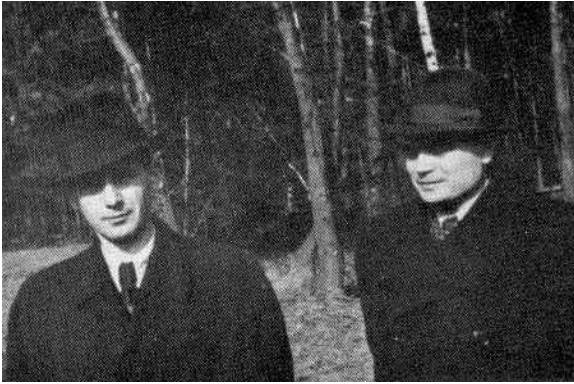
78. Pregătind itinerariul de întoarcere

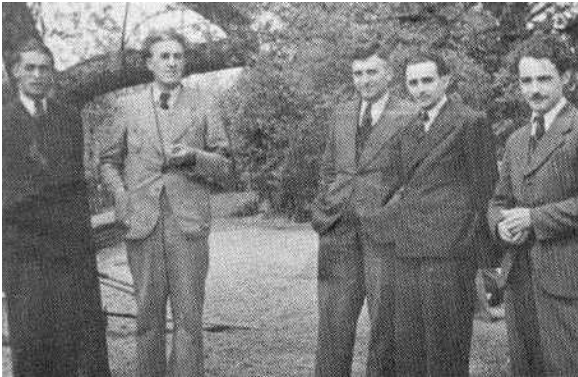
79. Horia Sima și Corneliu Georgescu

80. Oaspeți la Berkenbrück. Soția lui Cerna

81. Nicolae Petrașcu la Berkenbrück

82. Octavian Roșu în vizită

83. Stănicel cu D. Groza

84. Institutul Român din Berlin

85. Expoziția „Paradisul Sovietic” din Berlin

86. Șocariu și Zaharia la Berkenbrück

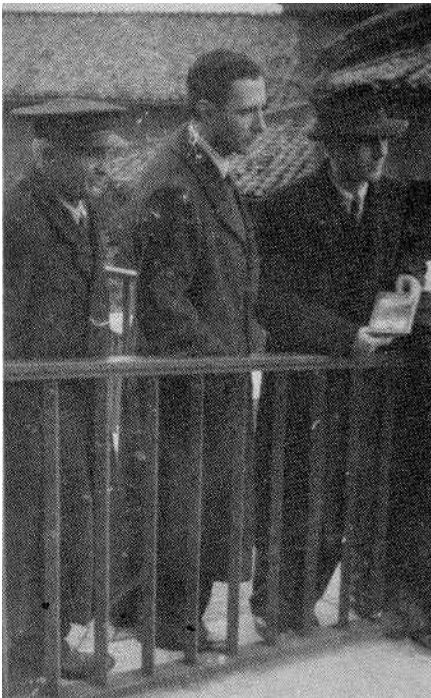
87. Stoicănescu

88. Stoicănescu și Iasinschi

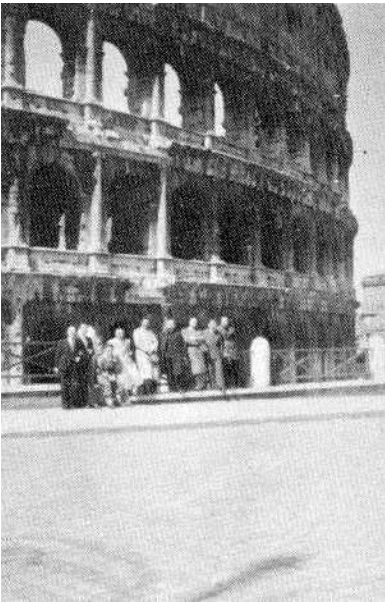
89. Decembrie 1942. Horia Sima la Roma. Vizitând oraşul cu M. Enescu

90. Decembrie 1942. Horia Sima la Roma. Vizitând oraşul cu M. Enescu

91. La Coliseu

92. Garnizoana legionară din Roma

93. Pe străzile Romei

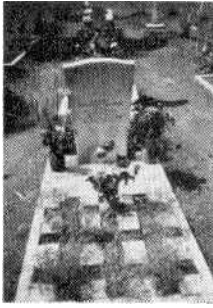
94. Camaradul Șerban Ghermani

95. Șerban Ghermani, căzut în luptele cu comuniștii din Italia

96. Mormântul lui Ghermani la Novarra

97. Mormântul legionarului Constantin Ion, mort la Roma, 1941

98. Poetul Ion Bucur

99. Ultimele zile ale poetului, în spital

100. Fotografie din Roma

101. Mormântul poetului în cimitirul Vetrano din Roma

4. Oranienburg-Sachsenhausen

Lagărul Oranienburg-Sachsenhausen era situat în apropierea localității cu același nume, care se află lângă Berlin. Lipit de lagăr, exista și o școală de pregătire a trupelor speciale de sub comanda lui Skorzeny.

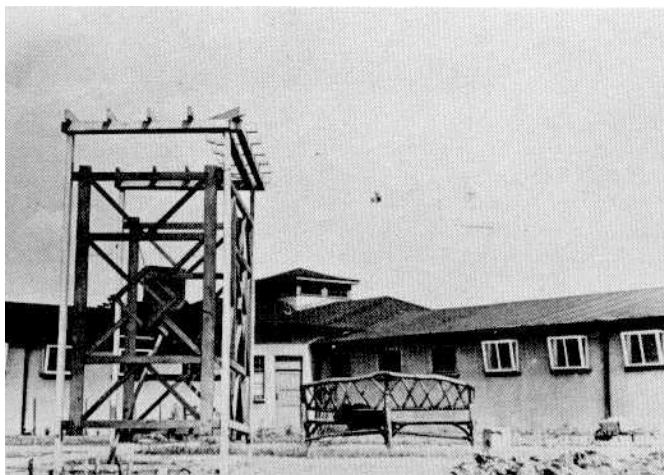
După extrădarea din Italia, Horia Sima a fost ținut câteva săptămâni la Centrala SD din Berlin, pentru ca, la sfârșitul lui Ianuarie 1943, să fie internat în lagărul Buchenwald, într-o vilă în care mai târziu au fost aduși Leon Blum și alți oameni politici francezi. Împreună cu el se afla și Traian Borobaru. La sfârșitul lui Aprilie, au fost ridicați de la Buchenwald și strămutați în lagărul Oranienburg-Sachsenhausen. Aici au fost repartizați în închisoarea lagărului, rezervată persoanelor politice mai de seamă, fie din administrația germană fie dintre străini. Aici se găseau internați și șefii ucraineni, Bandera și Stetzko.

Schimbarea ce-a intervenit se datorează planului stabilit de poliția germană de a tăia contactul între conducerea Legiunii și grupul cel mare. La Buchenwald se aflau concentrați toți legionarii la început, deși în locuri diferite. Mai târziu s-a fixat ca reședință lui Horia Sima Oranienburg, celorlalți conducători legionari, Dachau, iar grupul adus de la Rostock a rămas la Buchenwald.

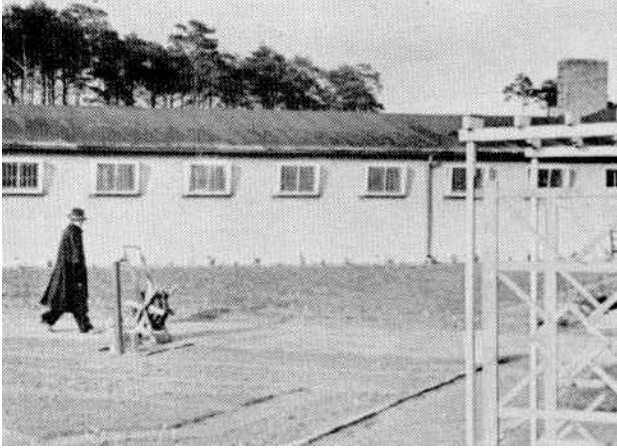
În urma cererii lui Horia Sima, a fost transferat de la Buchenwald la Oranienburg, Alexandru Randa, pentru a avea lângă el un erudit în istorie, fiind preocupat și el de problemele proto-istoriei românești.

Horia Sima, de când a intrat în lagăr n-a avut nici un contact cu exteriorul, fiind complet izolat. Nu știa ce s-a întâmplat cu ceilalți legionari și nici nu avea informații din țară. Din când în când veneau comisari de la Berlin, între care și Ahrens, care însă n-aveau mandat să discute vreo problemă politică, mărginindu-se să-l întrebe de sănătate și dacă dorește ceva.

Apropiindu-se frontul de România, Horia Sima a încercat să intre în legătură cu Berlinul, pentru a aviza asupra repercusiunilor ce le poate avea situația militară asupra regimului antonescian. Dar i-a fost imposibil să găsească pe cineva să-l asculte. A fost imobilizat în lagăr până ce a venit catastrofa de la 23 August.

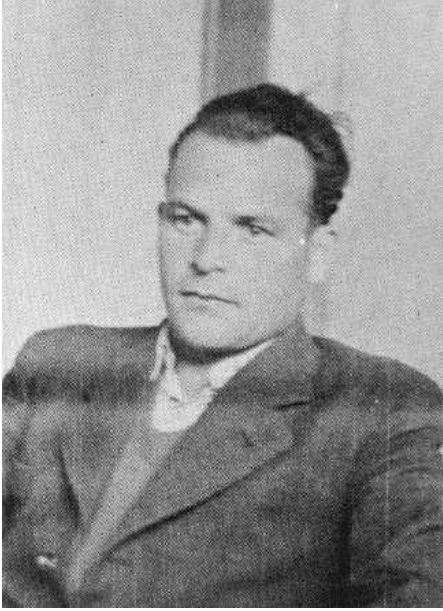
1. Închisoarea lagărului Oranienburg–Sachsenhausen

2. Curtea interioară a închisorii

3. Cei trei deținuți români: Traian Borobaru, Horia Sima și Alexandru Randa

4. Traian Borobaru

5. Pe o bancă în curtea închisorii

6. Borobaru lângă gratiile celulei lui

7. Randa la plimbare iarna

8. Horia Sima ieșind din bunkăr după o alarmă

9. Iarna în curtea închisorii

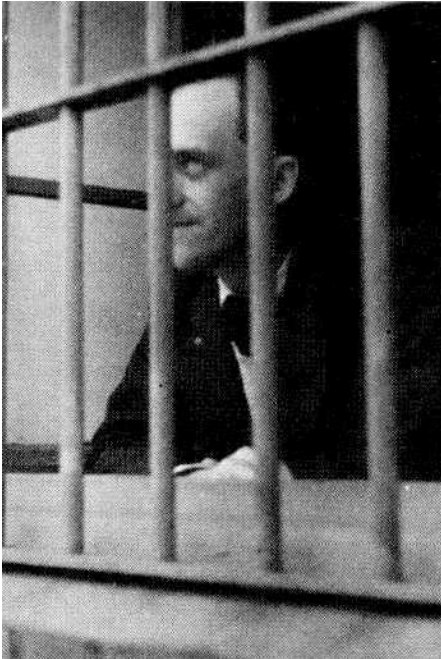
10. Iarna în curtea închisorii

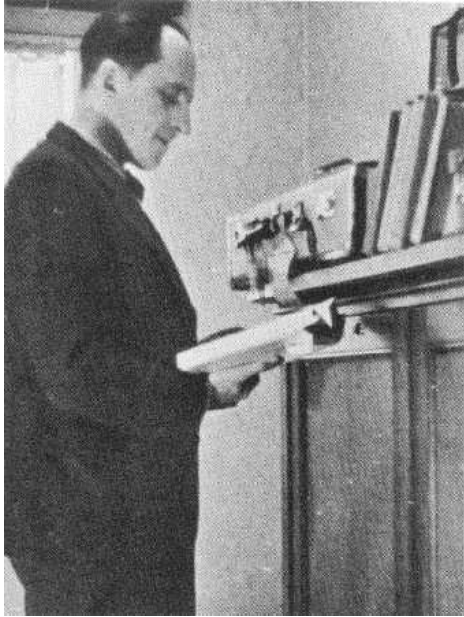
11. Iarna în curtea închisorii

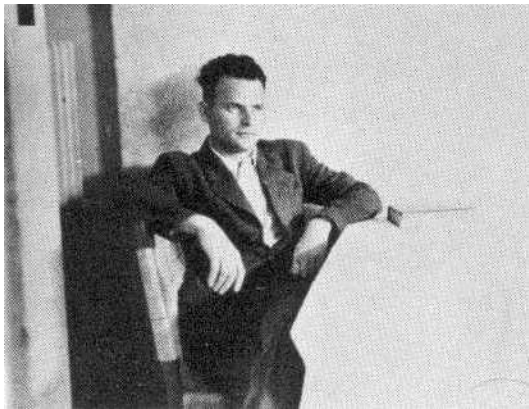
12. Horia Sima lângă celula lui

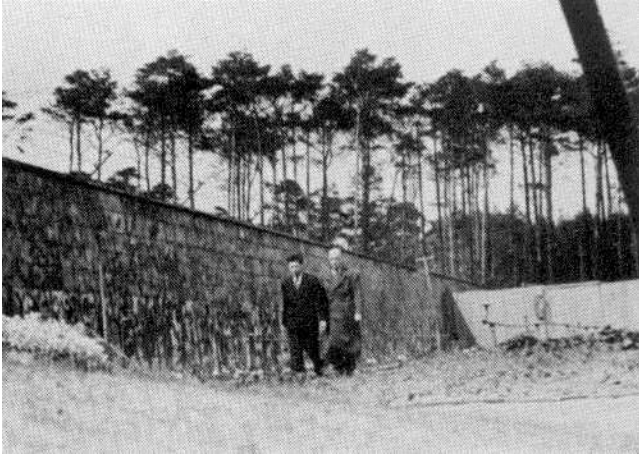
13. Randa privind printre zăbrele

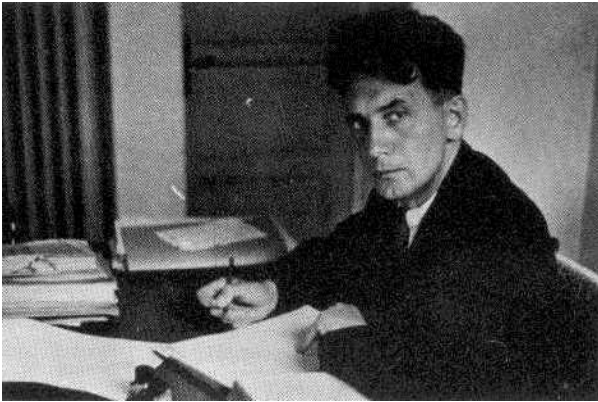
14. Randa cu o carte

15. Borobaru jinduind după libertate

16. Prin curtea împrejmuită cu sârmă electrică

17. Horia Sima la masa de lucru

18. Închisoare cu partea rezervată legionarilor

19. Colțul unde se aflau celulele lor

5. Buchenwald-Fichtenhain

Lagărul Buchenwald-Fichtenhain se afla la vreo 15 km de Weimar. Era așezat în plină pădure. În creștetul pădurii, pe un platou denumit Fichtenhain, a fost construit lagărul special pentru legionari. Era format din cinci barăci, două pentru locuit și două pentru ateliere, în plus o baracă pentru căsătoriți.

Legionarii au fost aduși în lagăr în două serii: în Decembrie 1942 și în Ianuarie 1944. În afară de cei de la Rostock, au fost internați toți legionarii care până atunci, trăiau liber în Germania. Bombardamentul a avut loc a doua zi după capitularea României, în 24 August, pe la orele 12. Au murit în bombardament cinci legionari: Graur, Zaharia, Voinea, Călin și Gheorghe Papanace. Au fost răniți peste 70. După două zile, legionarii din lagăr au fost îmbarcați în tren pentru Viena, în afară de cei grav răniți care au fost transportați în diferite spitale.

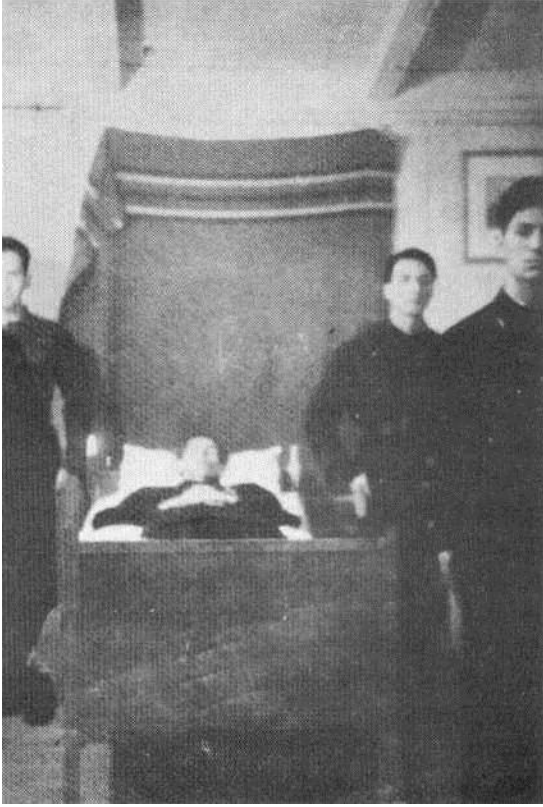
1. Lagărul Fichtenhain–Buchenwald iarna. Vedere parțială a unei barăci

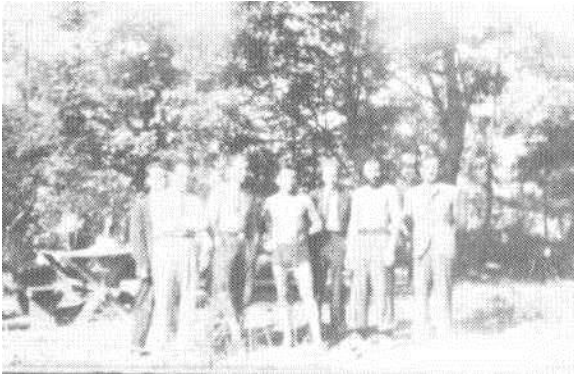
2. Lagărul Fichtenhain–Buchenwald. Turn de pază

3. Vedere a unei barăci din interiorul lagărului

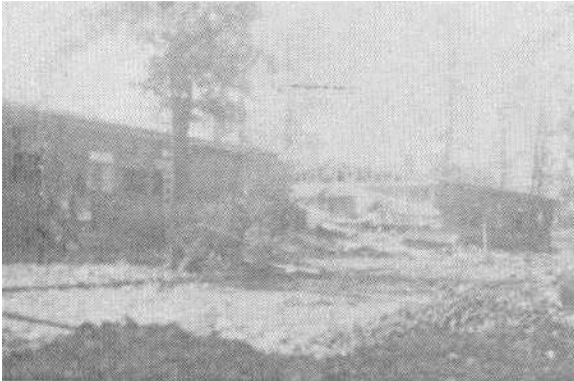
4. Moartea lui Gigi Bădulescu în Buchenwald. August 1944

5. Un grup de legionari în lagăr, vara lui 1944

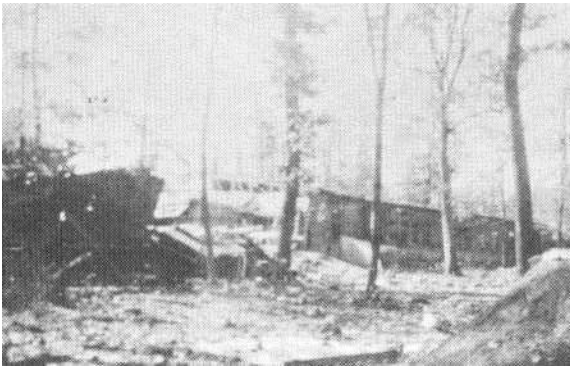
6. O baracă lovită de bombe în Buchenwald. 24 August 1944

7. Efectul bombardamentului

8. Legionarii își caută lucrurile printre sfărâmături

9. O altă vedere a lagărului bombardat

10. Fiind vară, legionarii își aștern de dormit în pădure

11. Nu mai există pază. În împrejurimile lagărului grupe de legionari umblă în căutarea unui loc de odihnă

12. La masă pe pajiște

V. GUVERNUL NAȚIONAL ROMÂN DE LA VIENA

(23 August 1944-8 Mai 1945)

Toate eforturile întreprinse atât de conducerea Legiunii, prizonieră a Reichului german, cât și de legionarii liberi din țară și din străinătate, pentru a preveni catastrofa de la 23 August au fost zadarnice. O fatalitate împingea lucrurile spre acest deznodământ tragic. Hitler avea o încredere oarbă în Mareșalul Antonescu, care pregătea dezastrul țării prin pornirea lui nebunească de a distruge Garda de Fier. De

altă parte, reprezentantul Germaniei în România, care ar fi putut informa la vreme de periculosul curs ce l-a luat politica internă, erau mult inferiori postului de mare răspundere ce-l ocupau. În cele din urmă au fost captați de Mihai Antonescu prin diverse favoruri în asemenea măsură, încât își pierduseră independența de spirit și reflectau în rapoartele ce le trimiteau Ministerului de Externe părerile acestuia. În aceste condiții, când toți trădau în forme și grade diferite, răsturnarea alianțelor era inevitabilă, căci conspirația lucra în deplină libertate, sub directa ocrotire a celor doi Antonescu și sub privirile indolente ale reprezentanților germani.

Când a fost scos Horia Sima din lagărul de la Sachsenhausen-Oranienburg, 24 August 1944 și a plecat în aceeași seară cu trenul spre Rastenburg – Prusia Orientală, unde se afla cartierul general al Führerului, nu se cunoștea încă, ce proporții a luat defecțiunea românească. Nu numai că fusese arestat Mareșalul cu întreg guvernul și cu toți oamenii lui de încredere, dar nu se mai găsea nimeni în interiorul țării, nici un om politic, nici un general, dispus să-și asume răspunderea unei contra-acțiuni, capabile să paralizeze lovitura de Stat a Palatului. Planul conspirației s-a realizat într-o formă infinit mai perfectă și cu mai puține riscuri decât își imaginaseră înșiși organizatorii ei. Întreaga țară a căzut în mâinile lor ca un fruct copt. Germanii nu dispuneau de nici o forță de intervenție în spatele frontului și nicăieri, undeva mai aproape, peste Dunăre, în Transilvania sau în Banat. De jur împrejur un gol imens. Forțele germane care luptau în Moldova și Basarabia pentru apărarea țării noastre – în număr de aproape o jumătate de milion – n-au putut trimite nici cel puțin o unitate spre București pentru a restabili situația, deoarece au fost surprinse de trădarea înaltului comandament român, înconjurată de Ruși și nimicite. Slabele efective de care dispunea comandamentul german din România, în aria București-Ploiești, au fost repede anihilate de trupele române de rezervă, mult superioare în număr.

La Cartierul General al Führerului se credea că situația poate fi restabilită la București printr-o acțiune fulgerătoare, la care să participe aviația, trupe parașutate și micile unități germane din jurul Capitalei. Când această acțiune a eșuat, s-au pus mari speranțe că avalanșa sovietică poate fi stăvilită pe Carpați. În acest scop și ales Germanii orașul Arad ca sediu al viitorului guvern național român.

Fiind încă la Rastenburg, în Prusia Orientală, a redactat Comandantul Mișcării Legionare proclamația către țară, care a fost apoi citită de el la Radio-Donau din Viena, unde a ajuns în dimineața de 26 August, cu avionul particular al Führerului. În aceeași seară, apelul Comandantului a fost auzit în toată țara. În după masa aceleiași zile, Horia Sima cu Borobaru se aflau la Budapesta, veniți cu același avion, pentru a se întâlni cu Generalul Phleps, care fusese numit comandantul forțelor militare germane din regiunea Arad-Banat în curs de formație, destinate să apere partea sud-vestică a Ardealului. Discuțiile cu Generalul Phleps au avut ca obiectiv să stabilească

aportul legionarilor și al viitorului guvern național român la organizarea rezistenței în pasurile Carpaților.

Rușii ocupând pasurile și pătrunzând în Transilvania, cade planul fixării Aradului ca sediu al guvernului național român. Sfărâmăturile trupelor germane care se retrăgeau de pe frontul din Moldova erau prea slabe ca să formeze o nouă linie de rezistență pe Carpați, iar diviziile germane care s-au retras din Balcani nu au fost îndreptate, așa cum se spunea la început spre Banat, ci spre alte puncte ale frontului european.

Transilvania fiind asaltată de bolșevici, nu mai avea nici un sens șederea lui Horia Sima la Budapesta. Guvernul german alege Viena ca reședință a guvernului național român.

În 30 August, Horia Sima revine la Viena, făcând drumul de la Budapesta cu automobilul. Între timp sosiseră aici camarazii din lagărele Buchenwald și Dachau. În 31 August, se adună toți legionarii eliberați din lagăre în sala Porhaus, pentru a asculta cuvântul Comandantului Legiunii. Horia Sima le explică situația tragică a țării, le cere să treacă peste ce s-a întâmplat cu ei în Germania și să-și consacre toate energiile pentru eliberarea neamului copleșit de hoardele bolșevice. În fața marilor suferințe naționale, suferințele noastre trec pe al doilea plan. A condamnat trădarea de la 23 August și a declarat că mișcarea va continua lupta alături de Germania până la victoria finală.

Deși promise de la Ribbentrop puteri depline ca să formeze guvernul național când va crede de cuviință, Comandantul Legiunii lasă această chestiune pe mai târziu și se ocupă în primul rând de posibilitățile de a organiza o linie de rezistență în Ardeal. O grupă de legionari, sub conducerea lui Vasile Iasinschi, îmbrăcați în uniformă germană, se deplasează la Budapesta și de-acolo pătrund în Ardeal, cu misiunea de a vedea care e situația militară și pentru a încerca eliberarea camarazilor închiși la Aiud. Vasile Iasinschi ajunge până la Târgu-Mureș, dar din cauza vertiginoasei înaintări a trupelor rusești, grupul de sub comanda lui trebuie să se retragă, revenind la Budapesta și apoi la Viena.

La Târgu-Mureș ajunge și Constantin Stoicănescu, care pleacă singur într-o misiune specială. El se lasă depășit de linia frontului, rămâne în interiorul țării și începe organizarea mișcării de rezistență.

Petrașcu Nicolae, cu un grup de 7 legionari, însoțit de Andreas Schmidt, Șeful grupului etnic german, zboară la scurt interval spre România, dar din cauza artileriei antiaeriene rusești, care i-a reperat, sunt siliți să coboare cu parașuta în Ungaria. Cu mari dificultăți ajung în România, unde participă la acțiunea de organizare a rezistenței naționale.

Un alt grup legionar, sub comanda lui Octavian Roșu, s-a îndreptat spre Banatul sârbesc. Misiunea acestui grup era ca, în colaborare cu trupele germane, să ocupe întreg Banatul și să împiedece trecerea Rușilor prin pasul Orșova. Acest grup a găsit în Banatul sârbesc o organizație de români localnici, pregătită să intre în luptă, sub conducerea lui Pavel Onciu. Forțele de rezistență din Banatul sârbesc s-au întărit mai târziu cu refugiați veniți din România, între care un puternic grup sub comanda lui Ică Tănase. O unitate de luptă, sub comanda lui Octavian Roșu, a ajuns până la Oravița, dar n-a putut înainta mai departe din cauza lipsei de acoperire din partea trupelor germane, reduse la un batalion în toată regiunea. După 1 Octombrie 1944, toate forțele legionare din Banat se retrag spre Viena urmând retragerea generală a frontului.

Eșuând primele încercări de a se fixa frontul pe Carpați sau cât mai adânc în Ardeal, activitatea guvernului național român se concentrează acum în spațiul austro-german pentru a capta rezervele românești aflătoare aici și a le organiza în vederea unor noi bătălii. După 1 Octombrie, se procedează la constituirea unei armate naționale. Baza o formează un grup de 70 de legionari, care sunt trimiși la Kirschbaum în regiunea Frankfurt/Oder, localitate unde era prevăzut inițial să se formeze unitatea românească. Acestui grup i s-au adăugat apoi elevi de la școlile de ofițeri și subofițeri romani care își făceau stagiul în Germania și pe care evenimentele i-au prins în afara hotarelor țării. Constituirea armatei naționale a luat un avânt considerabil după ce Generalul Chirnoagă, cu un grup de ofițeri făcuți prizonieri la Szolnok, a acceptat să iasă din lagăr și să se atașeze acțiunii guvernului de la Viena.

Centrul de formare al armatei naționale se strămută de la Kirschbaum la Döllersheim în Austria, pentru a fi mai aproape de sediul guvernului și de lagărele de prizonieri români care se aflau în jurul Vienei și de unde se recrutau cei mai mulți voluntari. Sub conducerea Generalului Chirnoagă, armata națională se dezvoltă repede, ajungând în Martie 1945 la efectivul a trei regimente.

În 4 Martie 1945, primul regiment al armatei naționale intră pe front contra Rușilor la nord de Berlin, în regiunea Schwed am Oder, unde rămâne până la sfârșitul ostilităților, fiind una din ultimele trupe din Germania care au încetat lupta pentru apărarea Europei.

Paralel se deschid mai multe școli de unități speciale, destinate să fie parașutate sau să participe la operațiuni în spatele frontului, în eventualitatea unei ofensive spre România.

Guvernul național român se formează în 10 Decembrie 1944, după ce potențialul legionar s-a desfășurat în toate direcțiile și principalele obiective au fost atinse: s-au pus bazele mișcării de rezistență în țară, prin parașutări de echipe legionare în diverse puncte ale țării; s-a creat o armată națională, al cărei moral era ridicat; s-au deschis

mai multe școli de pregătire a elementelor de șoc, care trebuia să intre în acțiune în împrejurări speciale; s-au creat organele care să se ocupe de refugiați și de asistența lor socială.

Între 6-8 Ianuarie 1945, guvernul român de la Viena este primit în mod oficial la Berlin, cu prilejul unei festivități organizate în memoria Căpitanului. Serbarea Codreanu a fost realizată sub auspiciile Institutului Român din Berlin, în colaborare cu Secțiunea Culturală din Ministerul de Externe. A fost ultima primire oficială a Reichului german înainte de prăbușire. Din partea guvernului român au participat Horia Sima, șeful guvernului; Generalul Chirnoagă, Ministrul de Război; Corneliu Georgescu, Ministrul de Finanțe; și Grigore Manoilescu, Ministru al Propagandei. Festivitatea a avut loc în Beethovenhalle, unde, după cuvântările omagiale ale profesorului Gamillscheg și ale lui Grigore Manoilescu, Filarmonica din Berlin, sub conducerea maestrului Furtwängler a executat Simfonia Codreanu, opera compozitorului Bălan, de origine macedo-română și Eroica lui Beethoven.

Apropiindu-se armata sovietică de Viena, Ministerul de Externe german a dispus evacuarea Guvernelor român și bulgar de la Viena la Alt-Aussee, în regiunea muntoasă a Austriei. Mutarea a avut loc în 19 Februarie 1945. Odată cu guvernul se retrag în această localitate toți legionarii angajați în serviciile lui. Postul Radio-Donau e transferat la Gmund, de unde continuă să emită. Trupele rămase la Döllersheim se pun în marș spre linia frontului cu puțin timp înainte de capitularea Germaniei și sunt surprinse de evenimente în apropierea graniței cu Cehoslovacia.

1. Guvernul de la Viena

Completăm expunerea generală precedentă cu câteva noi explicații, necesare pentru înțelegerea imaginilor ce vor urma.

Guvernul național român de la Viena s-a constituit în 10 Decembrie 1944 și a avut următoarea formație:

Președinte de Consiliu: Horia Sima.

Ministru de Externe: Mihail R. Sturdza.

Ministru de Interne și de Muncă: Vasile Iasinschi.

Ministru al Armatei: Generalul Platon Chirnoagă.

Ministru de Finanțe: Corneliu Georgescu.

Ministru al Propagandei: Grigore Manoilescu.

Ministru al Cultelor: Vladimir Cristi.

Titularul Episcopiei Românești din Vest: Mitropolitul Visarion Puiu.

Cabinetul a fost completat la începutul lui Ianuarie 1945 cu numirea Prof. Ion Sângiorgiu la Educația Națională.

Profesorul Sângiorgiu trecuse linia frontului în Decembrie 1944 și a ajuns la Viena în Ajunul Crăciunului. Cum pe atunci șeful guvernului se afla la Baden am Wien de sărbători, Prof. Sângiorgiu a fost adus în această localitate, unde au avut loc conversațiile.

Sediul guvernului era la Hotel Imperial, unde își aveau camerele și cei mai mulți miniștri.

Ambasadorul Altenburg, care reprezenta până atunci interesele Germaniei în Grecia, a fost delegat de Ministerul de Externe German să îndeplinească aceeași funcțiune pe lângă guvernele român și bulgar din exil, cu sediul la Viena.

Nicolae Petrașcu plecând în țară, în locul lui a fost numit Secretar General al mișcării Comandantul Bunei Vestiri, Corneliu Georgescu. Autoritățile din Viena au pus la dispoziția mișcării Palatul Lobkowitz. Aici s-a instalat Secretariatul General cu toate serviciile lui. Vice-Secretar General al mișcării a fost numit Dr. Iosif Dumitru, iar ajutorul lui imediat a fost Dr. Ion Fleșeru.

Primul consilier al Ministrului Altenburg a fost Prof. Emst Gamillscheg, perfect cunoscător al limbii române prin studiile de filologie romanică ce le-a întreprins în spațiul carpato-dunărean. Până la 23 August a fost în țară, unde a funcționat ca președinte al Asociației Germano-Române.

Formarea guvernului de la Viena a coincis cu serbarea studentească de 10 Decembrie, care s-a ținut în după masa aceleiași zile în Palatul Lobkowitz. Au participat legionarii din Viena, membri guvernului și toate autoritățile germane acreditate pe lângă guvernul român, în frunte cu ministrul Altenburg. S-au ținut cuvântări și s-au cântat cântece legionare.

La Alt-Aussee activitatea guvernului de la Viena a continuat cu aceeași intensitate. Grijă principală a fost de a se menține contactul atât cu regimentul care lupta pe Oder cât și cu unitățile rămase la Döllersheim. Când Rușii și Americanii amenințau să ocupe și ultimul refugiu al guvernului național, s-au luat măsuri pentru evacuarea românilor concentrați la Alt-Aussee. În grupuri mici, au fost împrăștiați pe toată întinderea spațiului austro-german.

În 10 Februarie 1945, Horia Sima face o vizită Mitropolitului Visarion la Kitzbühel, unde își avea reședința, pentru a se consulta asupra evenimentelor.

1. Horia Sima rostește la Radio Donau din Viena proclamația către țară la 26 august 1944

2. Horia Sima rostește la Radio Donau din Viena proclamația către țară la 26 august 1944

3. Întoarcere Comandantului de la Budapesta la Viena, după convorbirile cu generalul Phleps. Fotografie făcută în Ungaria

4. După întâlnirea de la Porhaus–Viena a legionarilor eliberați din lagăre

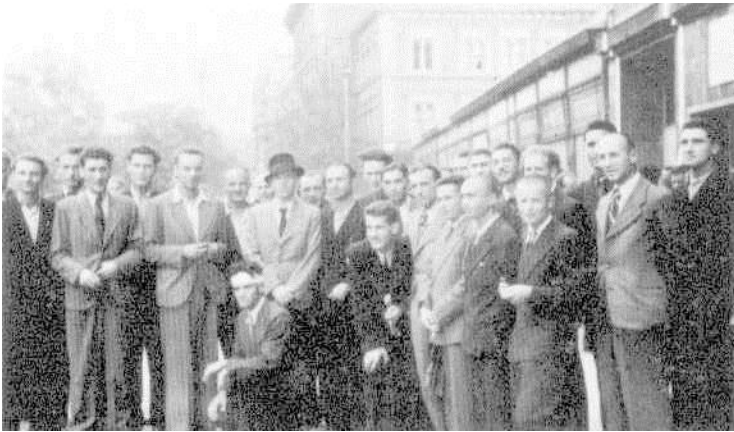
5. În centru, Petrașcu. La dreapta lui, dr. Iosif Dumitru, șeful legionarilor din lagărul Buchenwald

6. Același grup. În stânga lui Petrașcu se află Vasile Boldeanu

7. După întrunirea de la Porhaus. În centru, cu brațele încrucișate, Spiridon Neață

8. O altă fotografie a grupului. Rănit în bombardamentul din Buchenwald și bandajat la cap, Nagacevski. La dreapta lui, în picioare, Gogu Munteanu și Roth

9. De la stânga: dr. Iosif Dumitru, Petrașcu, V. Boldeanu, Hanu Vasile, Virgil Popa. La marginea din dreapta, Blaga

10. Porhaus. În centru, Toader Ioraș

11. Alt grup de legionari

12. După aceeași întrunire. În stânga, dr. Vladimir Clain

13. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieșiți din lagăre în sala Prohaus din Viena

14. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieșiți din lagăre în sala Prohaus din Viena

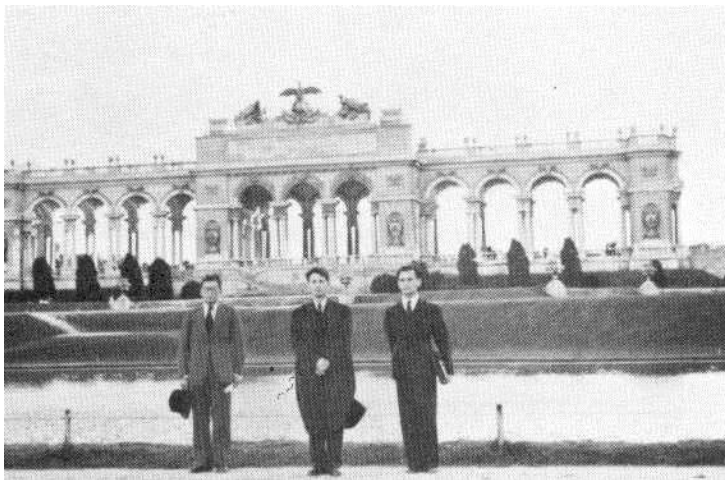
15. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieșiți din lagăre în sala Prohaus din Viena

16. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieșiți din lagăre în sala Prohaus din Viena

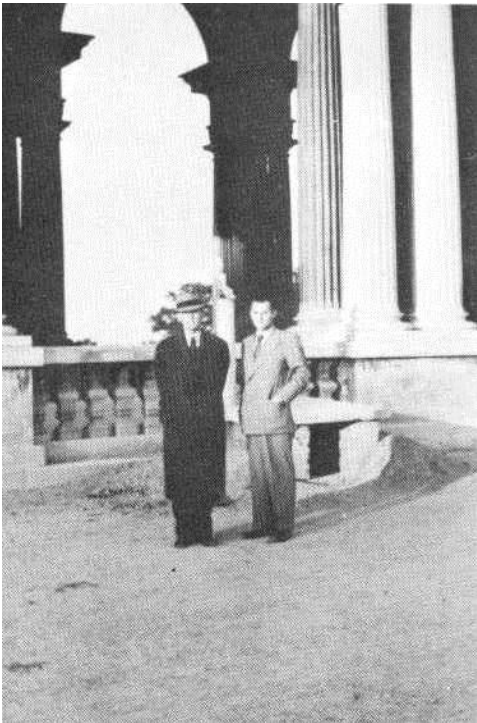
17. Alte aspecte de la întrunirea legionarilor ieșiți din lagăre în sala Prohaus din Viena

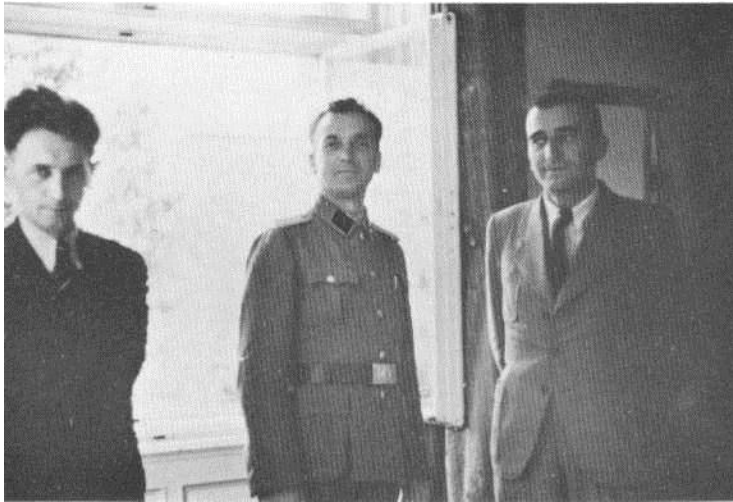
18. La Schönbrunn – Viena, septembrie 1944. Horia Sima cu Dumitru Leontieș și Ovidiu Găină

19. Cu Ovidiu Găină

20. Cu Traian Borobaru

21. Vasile Iasinschi întors din Ungaria, cu Horia Sima și Corneliu Georgescu

22. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soțiile lor, în împrejurimile Vienei

23. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soțiile lor și Dan Iasinschi, în împrejurimile Vienei

24. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soțiile lor și Dan Iasinschi, în împrejurimile Vienei

25. Un moment de repaus. Horia Sima, Vasile Iasinschi, cu soțiile lor și Dan Iasinschi, în împrejurimile Vienei

26. Guvernul de la Viena. Depunerea jurământului în 10 decembrie 1944

27. Horia Sima, șeful guvernului

28. Mihail Sturdza, Ministru de Externe

29. Corneliu Georgescu, Ministru de Finanțe, cu Mircea Dimitriu

30. Prof. Sângiorgiu, cooptat mai târziu

31. Vladimir Cristi, Ministru al Cultelor

32. Grigore Manoilescu, Ministru al Propagandei

33. Generalul Platon Chirnoagă, Ministru al Armatei

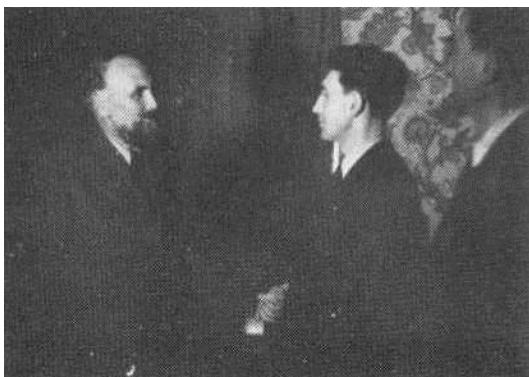
34. Corneliu Georgescu

35. Vasile Iasinschi, Ministru de Interne și al Muncii

36. Gen. Chirnoagă și Horia Sima, după depunerea jurământului

37. Vladimir Cristi și Horia Sima

38. Horia Sima semnând un decret în noua calitate

39. O ședință a Consiliului de Miniștri

40. Grigore Manoilescu cu Ion Sângiorgiu, Ministrul Educației Naționale

41. În Palatul Lobkowitz, Iosif Dumitru prezintă Comandantului anumite lucrări

42. Serbare de la 10 decembrie. Un grup de legionare din cor

43. Asistența la serbarea de 10 decembrie în Palatul Lobkowitz

44. Vasile Andrei, șeful studențimii, dă raportul

45. Vasile Andrei în cursul cuvântării, evocând jertfele studențimii

46. Miniștrii români la serbarea de 10 decembrie

47. Ofițerii români la serbare. În mijloc, comandorul Bailla

48. Grupul legionar. În centru, Traian Puiu

49. Dr. Dumitru între Gică Marinescu și Ioraș

50. O familie de refugiați. În stânga, Eugen Teodorescu

51. Corul legionar condus de Cubicec

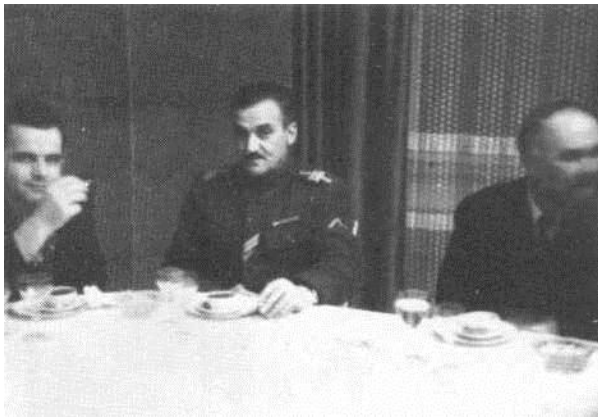
52. Emil Bulbuc și Ilie Vlad Sturdza în momentul sosirii la Viena

53. De la stânga: Costea, Ionică, Bulbuc, Ilie Sturdza, Ponta

54. Corneliu Georgescu cu Borobaru și M. Dimitriu

55. Dr. Dumitru, col. Alexandrescu și Vladimir Cristi, la o masă

56. Baden am Wien, Crăciun 1944

57. Horia Sima cu prof. Sângiorgiu

58. 6 ianuarie 1945. Serbarea Codreanu la Berlin. Miniștrii români se îndreaptă spre Beethoven Halle

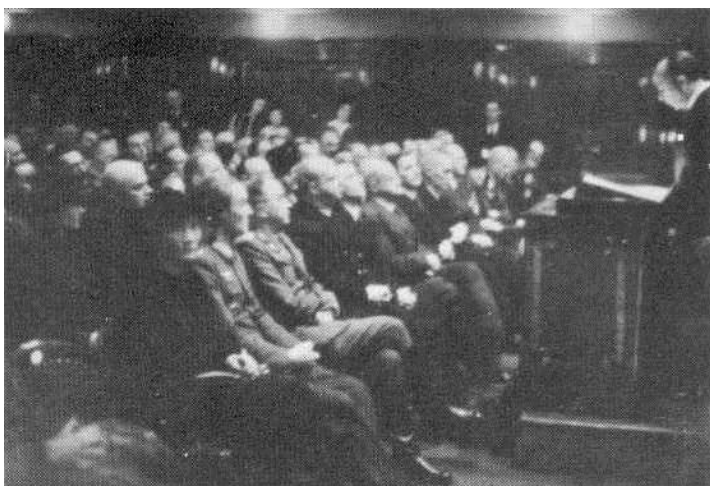
59. Ofițeri germani participă la serbare

60. Generalul Gheorghe în drum spre Beethoven Halle

61. Comemorarea lui Codreanu la Berlin. Comandantul cu prof. Six. Șeful secției culturale din Ministerul de Externe și prof. Gamillscheg

62. Beethoven Halle. Grigore Manoilescu ținându-și conferința

63. Maestrul Furtwängler dirijând „Filarmonica” în cursul execuției „Simfoniei Codreanu”

64. Beethoven Halle. Asistența la serbare Codreanu

65. Ambasadorul german von Altenburg cu Horia Sima și prof. Kantargieff, ministru bulgar

66. Alt–Aussee, ultimul sediu al guvernului român. Generalul Chirnoagă cu Comandantul și soția lui

67. Doamna Iasinschi cu Doamna Sima

68. Vedere din Alt-Aussee

69. Hotel Am See, unde au locuit legionarii

70. Pe o coastă în jurul lacului Aussee: prof. Sângiorgiu, Corneliu Georgescu, Elvira Sima, delegatul Ministerului de Externe, însărcinat cu protocolul și Horia Sima

71. Pe o stradă din Alt-Aussee. De la stânga: Haas, secretarul ambadorului von Altenburg, Horia Sima, dr. Ion Fleșeriu și Mircea Dimitriu

72. Pe o cărare în jurul lacului

73. Ieșind din casa unde locuiau la Alt–Aussee

74. Pe lacul înghețat. În fund, Dachauergebirge

75. În drum spre casă. La dreapta, Corneliu Georgescu. La stânga, Grigore Manoilescu

76. Doamna și Domnul Iasinschi la Alt-Aussee

77. O stradă din Alt-Aussee

78. Horia Sima vizitează pe Mitropolitul Visarion la Kitzbühel. În fața hotelului unde locuia

79. În conversație cu Mitropolitul

80. Mitropolitul Visarion, viguros și iubitor de alpinism

81. Mitropolitul, Horia Sima și soția lui

82. Ger la Alt–Aussee. Generalul, Horia Sima și Vasile Iasinschi

2. Armata Națională

Armata Națională a luat ființă pe baza unui decret al guvernului de la Viena. Instrucția unităților s-a făcut la centrul Döllersheim, așezat la 90 km nord-vest de Viena.

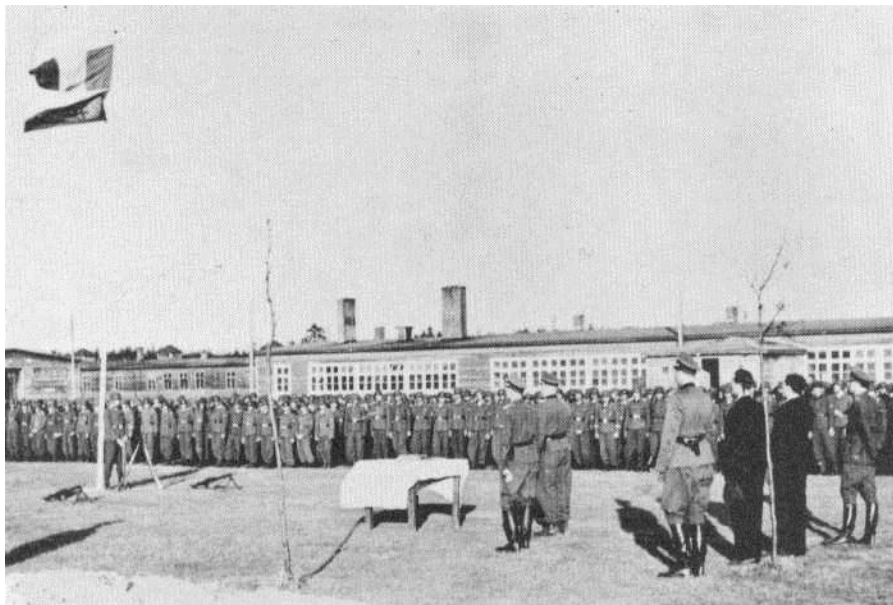
Șeful armatei naționale era Generalul Platon Chirnoagă, Ministru de Război în guvernul de la Viena, având ca personal de conducere pe Lt. Col. Ciobanu, pe Colonelul Alexandrescu și pe Comandorul Bailla pentru chestiuni de aviație. Colonelul Alexandrescu supraveghea instrucția trupei și se deplasa deseori la Döllersheim.

S-a convenit cu autoritățile germane ca șeful operativ al diviziei românești în pregătire să fie un ofițer german, pentru înlesnirea utilizării ei în ansamblul frontului. Primul comandant al diviziei a fost Colonelul Alfred Ludwig, care a fost înlocuit în Ianuarie 1945 prin Colonelul Fortenbach.

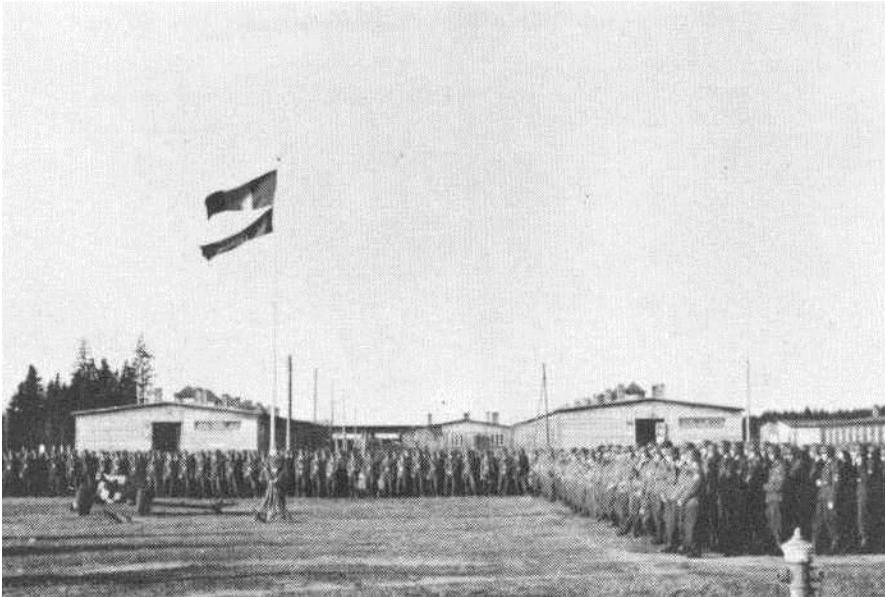
Îndată după formarea guvernului, primul regiment a depus jurământul de credință. Comandantul primului regiment a fost maiorul Wehnert, iar comandanții de batalioane, căpitanii Opriș și Dreve. Legionarii s-au împrăștiat prin toate companiile pentru a face legătura sufletească între vechii refugiați, foștii prizonieri și ofițerii și subofițerii din Germania care au aderat la armata națională.

Crăciunul anului 1944 a fost sărbătorit în mijlocul unei mari animații, punându-și speranțe în eficacitatea noilor arme germane. Grație exemplului și atitudinii dârze a legionarilor și a tinerilor ofițeri de la școlile din Germania, moralul trupei era ridicat. Propaganda din lagărele de prizonieri, condusă de Vasile Mailat, Toader Ioraș, Vasile Posteucă și Eugen Teodorescu, dăduse roade. Mii de prizonieri au aderat la armata națională, încât se constituiseră două regimente și al treilea era în formare.

În afară de divizia de la Döllersheim, se pregăteau trupe speciale în trei centre deosebite. Una din aceste școli era la Korneuburg, unde se instruiu în vederea parașutării și a luptelor de guerrilă aproximativ 70 legionari. Acest grup era comandat de Lt. Müller, având ca ajutor pe Virgil Popa. Un al doilea centru funcționa în cadrul Abwehr-ului și era condus de Lt. Pfeiffer (Piff). Lt. Pfeiffer își avea la început școala aproape de Viena. Mai târziu s-a mutat la Krems și ultima lui reședință a fost la Achensee-Tirol. O parte din echipele formate aici au fost parașutate în România, unde au înfăptuit acte de mare eroism. În regiunea Stockerau-Hollabrunn exista *IV Jagdkommando Skorzeny*, în cadrul căreia se instruia și un detașament românesc. Șeful acestor unități era Maiorul Benesch, iar șeful detașamentului românesc, Maiorul Tobă. Acest grup se pregătea în vederea unei ofensive germane în Ungaria, cu scopul de a dezorganiza legăturile și a tăia liniile de comunicație.

1. Regimentul 1. Depunerea jurământului

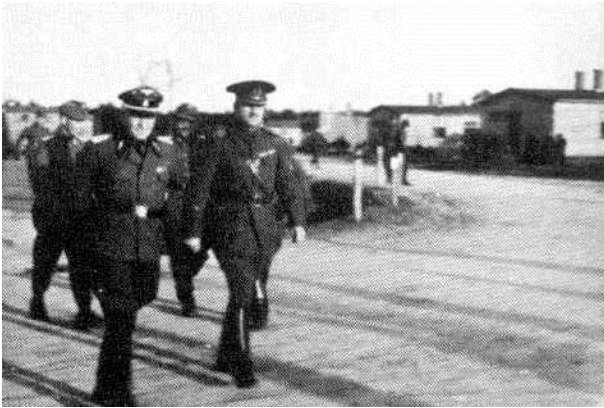
2. Trupele adunate în careu

3. Membrii guvernului și comandanții militari trec în revistă trupele

4. Spre locul de adunare

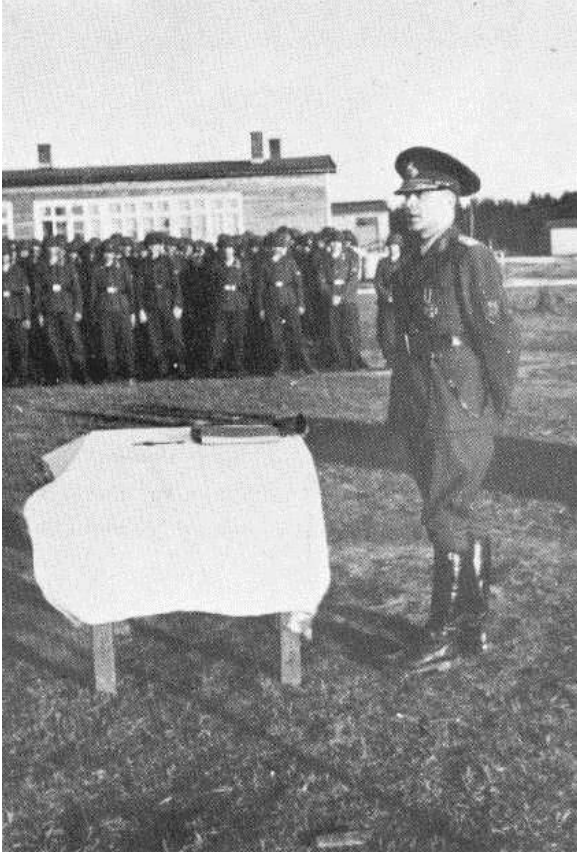
5. Colonelul D. Alexandrescu cu colonelul Ludwig, comandantul diviziei românești

6. Preotul Cojocaru, duhovnicul regimentului 1, celebrează slujba religioasă

7. În momentul depunerii jurământului

8. Generalul Chirnoagă vorbește ostașilor

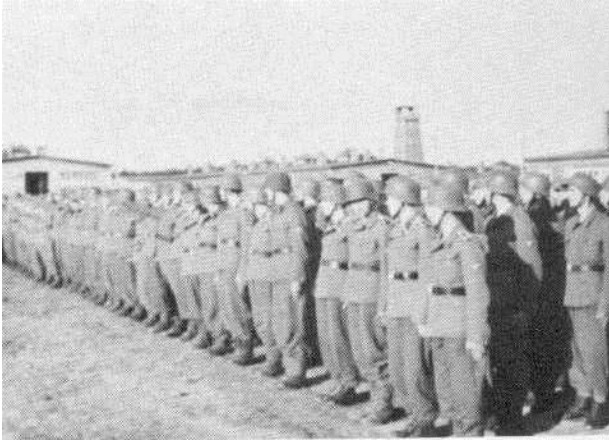
9. Vederea campamentului din Döllersheim

10. Colonelul Ludwig salută pe Horia Sima

11. Maiorul Wehnert, comandantul regimentului 1, cu Generalul Chirnoagă

12. În front

13. Generalul Chirnoagă

14. Maiorul Wehnert

15. Horia Sima trece în revistă o unitate de la Döllersheim

16. Grup de ostași

17. Exerciții cu pistolul

18. Un pluton de elevi ofițeri

19. Companie în marș

20. În primul plan, col. Cojocaru

21. Ică Tănase cu Dan Iasinski

22. Ofițeri la raport

23. Grup de legionari din armată

24. Adunarea pentru instrucție

25. Adunarea pentru instrucție

26. Ostași în repaus. Al doilea din dreapta, Valeriu Vințan

27. Dr. Victor Apostolescu, medicul regimentului

28. Un grup de ofițeri

29. Pe câmpul de tragere. Colonelul Alexandrescu supraveghează pregătirea ostașilor

30. Pe câmpul de tragere

31. Pe câmpul de tragere

32. Exerciții de tragere

33. Exerciții de tragere

34. Exerciții de tragere

35. Crăciun 1944. Membrii guvernului împreună cu comandanții unității se îndreaptă spre sala unde are loc o serbare ostășească

36. Se joacă „Irozii”

37. Corul ostașilor

38. Generalul Chirnoagă vorbind ostașilor la serbarea de Cărciun

39. Asistența la serbare

40. În primul plan din dreapta, col. Ciobanu, Iasinschi și col. Ludwig

41. Vedere generală. Căpitanii Dreve și Cojocaru

42. Vedere parțială. În mijloc, Ică Tănase

43. Serbarea de Crăciun

44. Masa de Crăciun. De la stânga: Iasinschi, Horia Sima, gen. Chirnoagă și col. Ludwig

45. Aspect al mesei. La stânga, căpitanul Opriș

46. La dreapta se vede căpitanul Dreve. În fața lui, preotul căpitan Cojocaru

47. După sfârșitul serbării

48. Ostașii părăsesc sala

49. Gen. Chirnoagă cu comandorul Bailla la Döllersheim

50. Colonelul Alexandrescu cu Mircea Dimitriu

51. Dan Iasinschi cu tatăl său

52. Ilie Smultea la Döllersheim

53. Profesorul Sângiorgiu cu ostași trecuți în rândurile armatei naționale

54. Profesorul Sângiorgiu cu ostași trecuți în rândurile armatei naționale

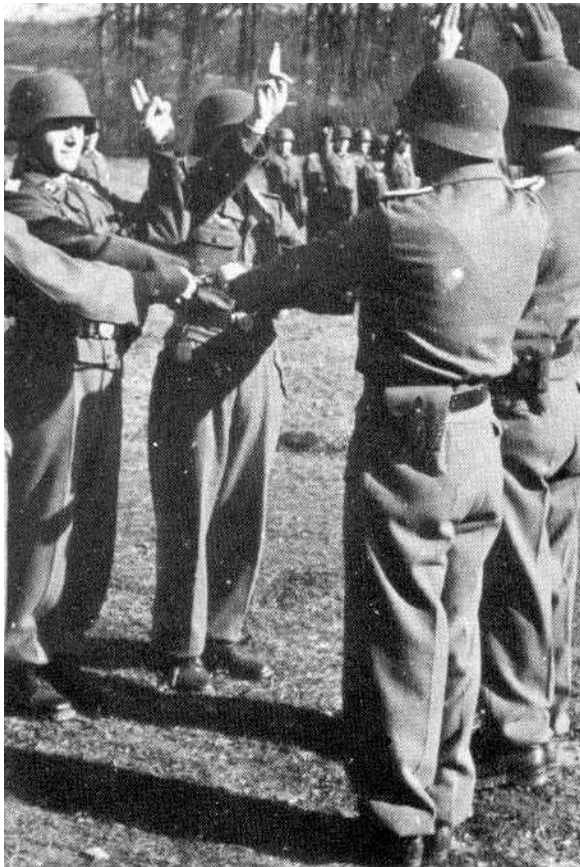
55. Prof. Sângiorgiu la o unitate de propagandă a armatei naționale pe linia frontului. La dreapta, Viorel Boborodea

56. Prof. Sângiorgiu la o unitate de propagandă a armatei naționale pe linia frontului

57. Generalul la Centrul Stockerau

58. Depunerea jurământului

59. Maiorul Benesch, șeful trupelor speciale de la Stockerau

60. Salutul la drapel. Gen Chirnoagă, Horia Sima, maiorul Benesch și Virgil Popa

61. Maiorul Tobă, comandantul român al Centrului

62. Gen. Chirnoagă în fața trupelor speciale

63. Schimb de impresii cu ofițerii români

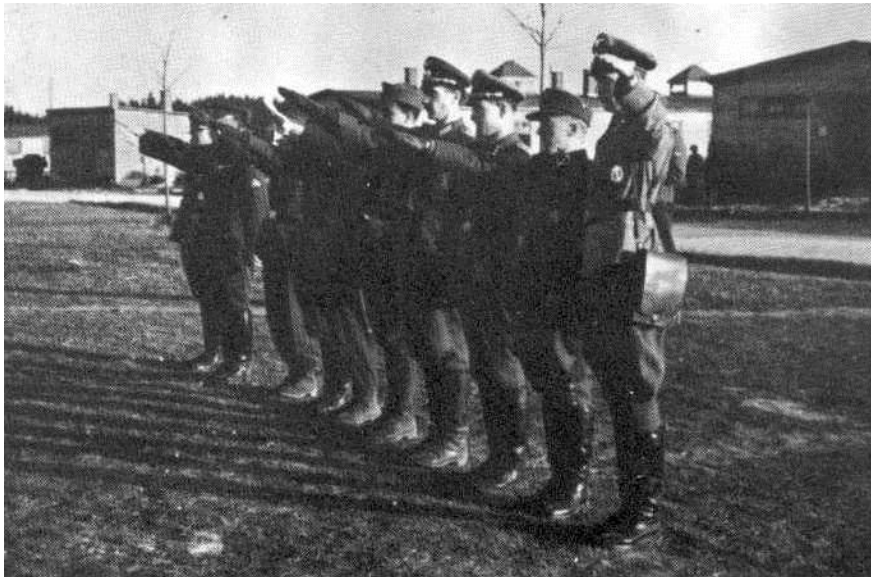
64. Un moment de camaraderie cu ofițerii români. Mircea Orendovici și Leonte Cojocaru

65. Horia Sima la centrul de formație al Abwehr-ului

66. Cu lt. Pfeiffer (Piff), șeful centrului din Krems

67. Grupul de instructori ai centrului, români și germani, salută pe Comandantul Legiunii

68. Horia Sima vorbește voluntarilor concentrați la această școală

69. Horia Sima vorbește voluntarilor concentrați la această școală

70. Un moment din cursul cuvântării. Al doilea din stânga: ofițerul legionar Cicero Popescu, căzut în luptă

71. Se interesează de fiecare în parte

72. Ostașii cântă cu voioșie și speranță în eliberarea neamului

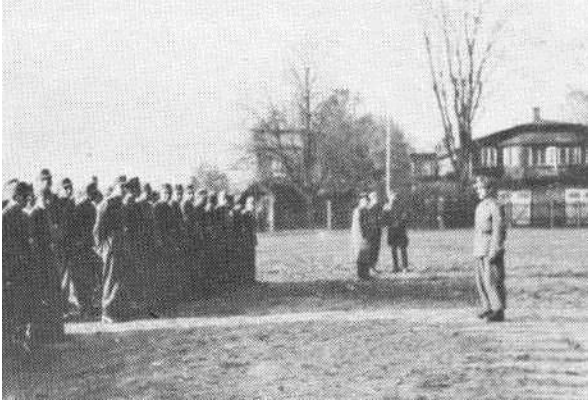
73. O ultimă exhortație

74. Ruperea rândurilor

75. Grupul legionar de la Korneuburg

76. Legionarii în front

77. În curtea centrului de instrucție

78. Virgil Popa. Șeful centrului legionar

VI. MARELE EXIL (1945-1976)

Marele exil durează de peste 30 de ani. A început în 8 Mai 1945, data capitulării Germaniei și n-a luat sfârșit nici astăzi, din cauza perpetuării ocupației României de către armatele bolșevice.

În 8 Mai 1945 încetează și existența guvernului național român de la Viena. Ultimul lui sediu este la Alt-Aussee, de unde atât foștii miniștri cât și toți românii aflători aici și ocrotiți de el se împrăștie în diferite puncte din Austria și Germania. Vasile Iasinschi, Generalul Chirnoagă și Prof. Sângiorgiu se retrag la Bad Gastein în Austria. De aici Profesorul Sângiorgiu se refugiază mai târziu în zona engleză din Germania. În Februarie 1946, Vasile Iasinschi și Generalul Chirnoagă sunt arestați de Americani și internați în lagărul Olasenbach, de unde sunt eliberați în Iunie 1947. Vladimir Cristi, împreună cu Prof. Ion Ionică, sunt uciși de niște contrabandiști într-o încercare nefericită de a trece munții din Austria în Italia. Grigore Manoilescu, după o lungă peregrinare prin Germania, reușește să ajungă în Italia și se stabilește la Roma. Corneliu Georgescu dispare fără urmă la Mittersill în Austria și numai în 1951 i se descoperă osemintele în cimitirul aceluiași sat, îngropat ca necunoscut. Fusesse și el răpus de un bandit pentru a-1 jefui. Mihail Sturdza, înainte de capitularea Germaniei, se retrage în Danemarca, de unde mai târziu vine la Paris.

Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, însoțit de Traian Borobaru și Petre Ponta, intră în clandestinitate și timp de șase luni, din Mai până în Octombrie 1945, nu se mai aude nimic de ei. Ei trec din Austria în Germania, străbat pe jos zona americană de la sud la nord, apoi cu bicicletele pătrund în zona franceză, unde se stabilesc la Freiburg. Aici rămân până în Octombrie 1945, când revin în Bavaria și reiau primul contact cu legionarii la Freising. De aici trec din nou în Austria. În 30 Decembrie 1945, Horia Sima, însoțit de Traian Borobaru și de Ion Crivăț, trec în Italia pe înălțimile înzăpezite de deasupra pasului Brennero.

La 1 Ianuarie 1946, Horia Sima e la Roma, unde se întâlnește cu Grigore Manoilescu, Emil Bulbuc și Emil Popa. De aici, cu Traian Borobaru și Emil Bulbuc, coboară, până la Neapole, unde petrec iarna.

În Martie 1946, Horia Sima și Traian Borobaru cad în mâinile poliției franceze la Menton, într-o încercare neizbutită de a trece în Franța pe mare. Poliția franceză îi restituie poliției italiene. După două luni de deținere în închisorile din Ventimiglia și Imperia, sunt internați în lagărul Fossoli, de lângă Carpi, din provincia Modena. În mijlocul celor mai mari primejdii, putând fi recunoscut și denunțat în fiecare moment, Horia Sima reușește să se strecoare neobservat până la eliberare, în 30 Noiembrie 1946.

Schimbându-și identitatea, se stabilește la Florența, unde, împreună cu Alexandru Popovici, petrece toată iarna și primăvara anului 1947. În Iunie 1947, găsește un nou adăpost la Bergamo, în casa contesei Giulia Adelasio, unde locuia Toader Ioraș.

În Iulie 1947 încearcă să treacă din nou frontiera în Franța, de astă dată peste munți, însoțit de Paul Popescu. Expediția se sfârșește tragic. Emil Bulbuc, care voia să-i conducă până la poalele munților, este ucis la Costigliole de Salluzzo, pe malul unui râu, de un bandit. Acesta credea că are de-a face cu niște negustori bogați, când în realitate n-a găsit decât șase mii de lire. Banditul, un tânăr de 19 ani, Mario Colombero, fost partizan, a fost condamnat apoi de Tribunalul din Cuneo.

În sfârșit, în Septembrie 1947, cu un pașaport al Crucii Roșii, Horia Sima reușește să treacă în Franța și se stabilește la Paris.

Din acest moment se încheie perioada clandestinității. Horia Sima iese la suprafață și începe acțiunea de reorganizare a mișcării.

1. Austria

Spre deosebire de alte țări din Europa, în Austria activitatea legionară nu s-a întrerupt nici o clipă după capitulare. Era o țară situată în centrul Europei, la intersecția dintre Germania, Italia și spațiul Europei răsăritene, invadat de hoardele bolșevice. Importanța ei strategică pentru lumea refugiului era enormă. Austria era poarta de intrare cea mai accesibilă pentru toți acei care își căutau scăpare în lumea liberă.

Nici nu trecuseră câteva luni de la ocuparea Austriei și în zonele ei libere s-au constituit Comitete Române care ocroteau pe refugiați, le procurau acte și se îngrijeau de asistența lor socială. Dintre aceste comitete, cel mai important și cel care a desfășurat o activitate mai bogată a fost Comitetul Român din Salzburg. A fost înființat în Iunie 1945, sub președinția lui Marcel Ghinea. După plecarea acestuia în Franța, a luat conducerea Comitetului inginerul Iordan Caraivan. Emigrând inginerul Caraivan în Statele Unite, ajunge în anul 1950 în fruntea Comitetului avocatul Traian Puiu.

Comitetul Român de la Salzburg s-a bucurat de sprijinul Vaticanului, prin mijlocirea Misiunii catolice Române din Austria. În Noiembrie 1949 este designat de Vatican să ia conducerea Misiunii Catolice Romane din Austria preotul Dr. Florian Müller și din acest moment începe o perioadă de colaborare fecundă între cele două organisme. S-a cumpărat și amenajat o baracă pentru a servi ca dormitor refugiaților, iar un bunkăr a fost curățit și transformat în bucătărie și sală de mese. Misiunea Vaticanului și alte instituții de ajutorare procurau mijloacele materiale, iar membri Comitetului Român prestau munca necesară de administrare a căminului și a cantinei.

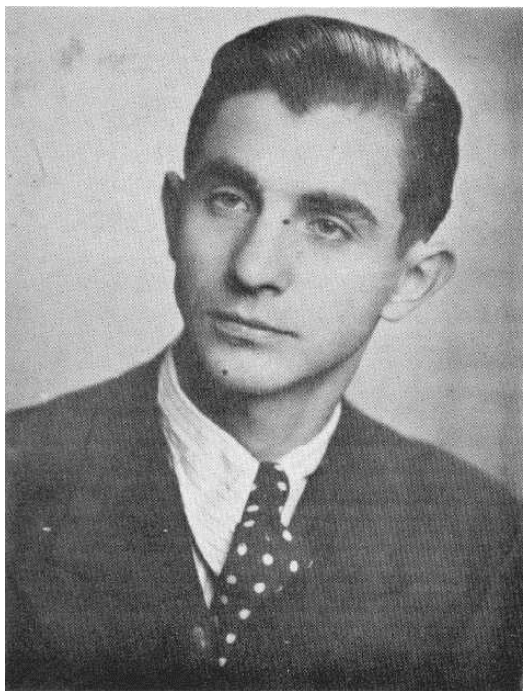
Comitetul Român de la Salzburg a fost un dig de protecție al Românilor din Austria contra infiltrațiilor comuniste și un post avansat de luptă pentru eliberarea patriei noastre. Din acest centru au plecat multe elemente spre țară, dintre cari unii au căzut în ciocnirile cu puterile regimului.

Tot la Salzburg s-a desfășurat rodnică activitate de multiplicare a textelor clasice ale literaturii legionare. Sediul acestei tiparnițe a fost în Ignatz Harrer Strasse 75.

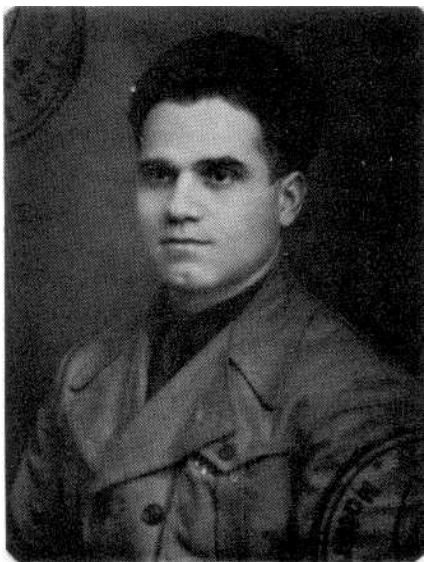
Horia Sima a revenit în Austria în vara anului 1951, cu scopul de a recupera un manuscris din amintirile lui Corneliu Georgescu, ascuns într-o scorbură de copac dintr-o pădure în apropiere de Alt-Aussee. Din nefericire, manuscrisul se deteriorase atât de mult din cauza timpului și a umidității, încât n-a mai putut fi restaurat.

În Mai 1951 au fost descoperite osemintele lui Corneliu Georgescu de către Dr. Ion Fleșeru în cimitirul din Mittersill și reînhumate.

În 1974 s-a ridicat o cruce pe mormântul lui Corneliu Georgescu, cu participarea legionarilor din Austria și Germania.

1. Eugen Teodorescu, fost șef al regiunii Dobrogea. Pleacă în țară în 1947 și e arestat în 1948. Face închisoare la Aiud până în 1964

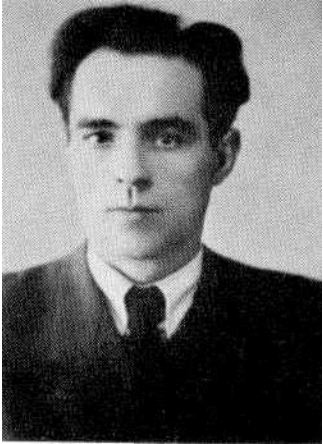
2. Petre Monoranu. Mort în luptă

3. Eugen Rațiu, prizonier în Vorkuta

4. Dragoș Holnic

5. Vasile Jurcă, ucis pe frontieră

6. Vasile Hanu. Închisoarea Aiud

7. Pelerinajul Căminului din Salzburg la Alt-Oetting, cu preotul Florian Müller

8. Pelerinajul Căminului din Salzburg la Alt-Oetting, cu preotul Florian Müller

9. Baraca Comitetului Român din Salzburg, Elisabethstr. 38, unde s-a instalat căminul

10. Preotul Müller cu Traian Puiu și Tului Bașiu

11. Voluntari ai Comitetului Român din Salzburg la lucrări de reparație și de amenajare ale barăcii

12. Nivelarea terenului

13. La tăiat de lemne pentru iarnă, în pădure

14. Lecții de limba engleză la Cămin

15. Camaradul Sandu Marin pe al cărui nume figura proprietatea barăcii

16. Locatari ai Căminului

17. Grupul legionar din Salzburg în excursie

18. Frații Golea la cantina din bunkăr

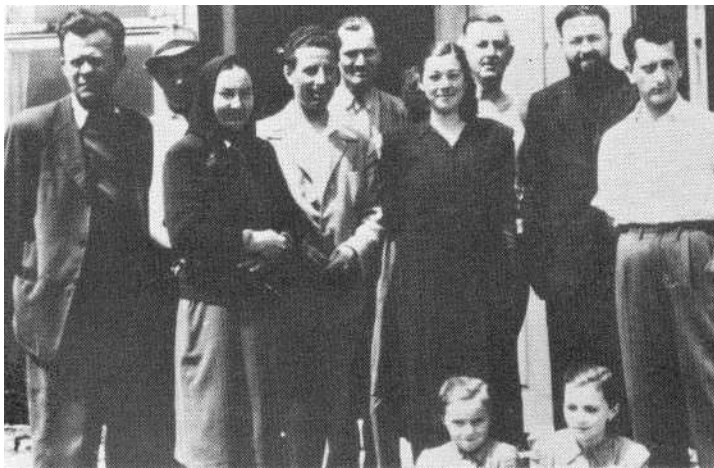
19. Lectură în Cămin. În stânga, Vasile Florescu, legionar din Prahova

20. Monseniorul Kirk, șeful misiunii catolice Române din Europa Occidentală, vizitează căminul din Salzburg

21. Grup de români în fața căminului. În mijloc, preotul dr. Florian Müller

22. În fața căminului cu părintele Vasile Zăpârțan, urmașul preotului Müller la conducerea Misiunii Catolice Române din Austria

23. Echipa de dansatori a Comitetului Român din Salzburg

24. Traian Golea la mașina de multiplicat, în tipografia legionară din Salzburg

25. Sandu Marin și Neață Spiridon la bătutul matrițelor

26. Horia Sima și Mircea Dimitriu în vara lui 1951, prin locurile străbătute în 1945, al plecare din Alt-Aussee

27. La scorbura unde a fost ascuns manuscrisul lui Corneliu Georgescu

28. Pe drumul care intră în pădure

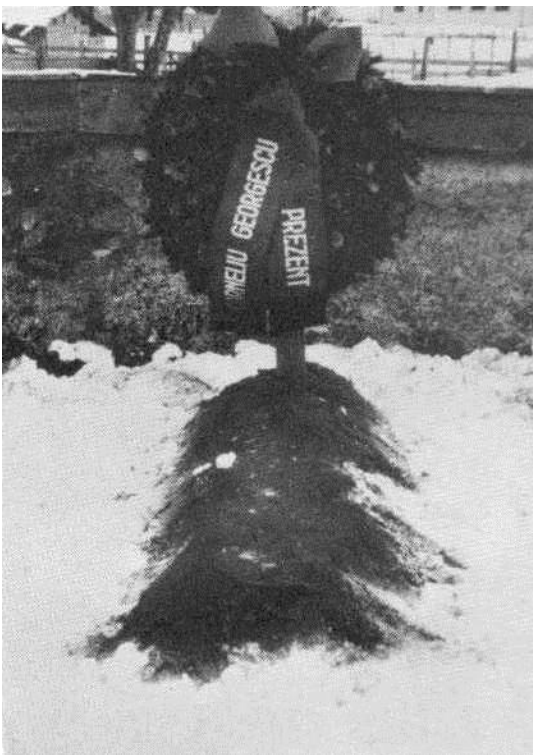
29. Vedere generală de la opalele lui Dachauergebirge, de unde începe orașul

30. Locul unde au fost aflate osemintele lui Corneliu Georgescu în cimitirul din Mittersill–Austria. Dr. Fleșeriu și Mailat la deshumare

31. O coroană este depusă de legionari pe locul unde își doarme somnul de veci Comandantul Bunei Vestiri

32. Mormântul după reînhumare

33. Reculegere la mormânt

34. 22 iunie 1974. Sfințirea crucii de pe mormântul Comandantului Bunei Vestiri, Corneliu Georgescu, la Mittersill–Austria

35. Legionarii prezenți la sfințire. De la stânga: Boacă, Neață, Mailat, Golea, Marinescu, Onciu și Zimmermann

36. Crucea lui Corneliu Georgescu cu inscripția de pe ea

2. Germania

Din perioada dispariției totale din circulație a Comandantului Legiunii sunt primele patru fotografii. Horia Sima, Petre Ponta și Traian Borobaru aveau pașapoarte germane, dându-se drept germani din România, transplantați în Reich în cursul războiului. De la Alt-Aussee, după ce au trecut frontiera austriacă, au străbătut toată Germania de la est la vest, lucrând pe la gospodăriile țăranilor.

Ceilalți legionari au făcut la fel sau și-au găsit adăpost prin diverse lagăre. Profesorul Sângiorgiu nesimțindu-se în siguranță la Bad Gastein, se refugiază în zona engleză la Udem, unde a locuit până la moartea lui, întâmplată în 1950.

Tot în Germania s-au pregătit, începând cu 1950, legionarii care s-au anunțat voluntari să se întoarcă în țară, cu scopul de a întări mișcarea de rezistență: Ion Tolan, Ică Tănase, Ion Golea, Alexandru Popovici și Ion Samoilă. Instructorii lor au fost Petre Ponta și Dr. Mircea Mușetescu.

În vara anului 1951, au loc importante consfătuiri la Traunstein – Bavaria între Horia Sima, Generalul Chirnoagă și cadrele conducătoare ale Legiunii din Austria și Germania. Se procedează la reorganizarea mișcării și se iau măsuri pentru intensificarea acțiunii ei propagandistice.

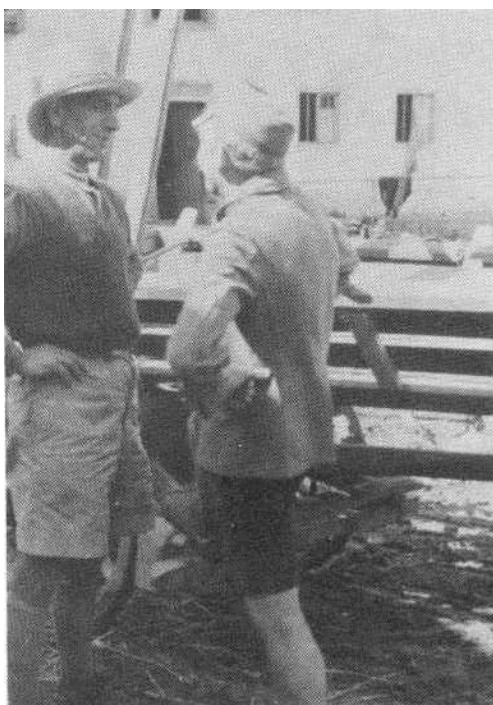
Îndată după capitulare, legionarii din Germania au luat inițiativa de a constitui organizații românești în toate zonele libere. Sub impulsul legionarilor au luat naștere Asociația Românilor din Sudul Germaniei, cu sediul la München; Asociația Românilor din Vestul Germaniei, cu sediul la Köln; Asociația Românilor din Sud-Vestul Germaniei, cu sediul la Freiburg.

Manifestațiile legionare din Germania au fost extrem de numeroase și nu s-au întrerupt niciodată. Activitatea mișcării se confundă în Germania cu toate marile inițiative de luptă contra comunismului. În 1954 se creează, sub conducerea lui Traian Golea, micul complex tipografic din Dachauerstr. 119, unde se tipăresc de acum înainte publicațiile legionare. Tot la München s-a întemeiat în 1953 „Institutul Român”, sub președinția lui Grigore Manoilescu. În fiecare an s-au săvârșit acte comemorative în memoria Căpitanului și a eroilor Moța și Marin. În 7 Noiembrie 1954 a avut loc la München o mare manifestație, denumită „Închinare eroilor români și germani căzuți în lupta contra comunismului”. Serbarea a fost organizată de Institutul Român din Germania și de Misiunea Catolică Română din Germania.

Pierderi grele a suferit mișcarea prin moartea lui Traian Borobaru în 1971, a Generalului Chirnoagă în 1974 și a lui Dumitru Leontieș, care, împreună cu Preotul Vasile Zăpârțan, și-a găsit sfârșitul într-un tragic accident de mașină în August 1976.

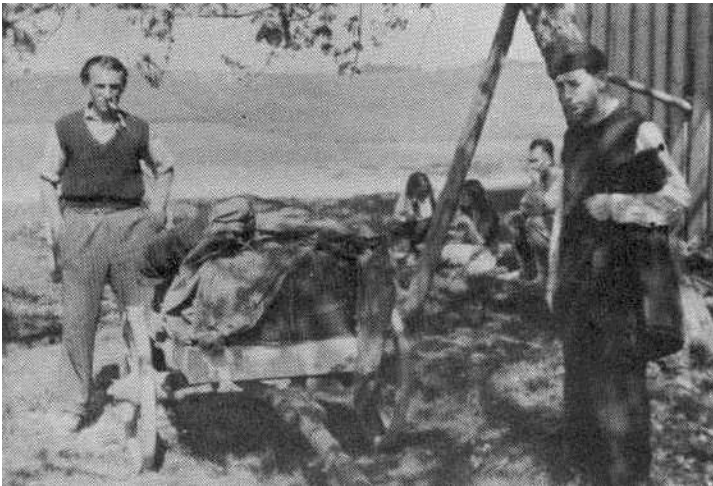
1. Petre Ponta la Memmingen, lucrând la culesul fânului

2. Cu un alt lucrător

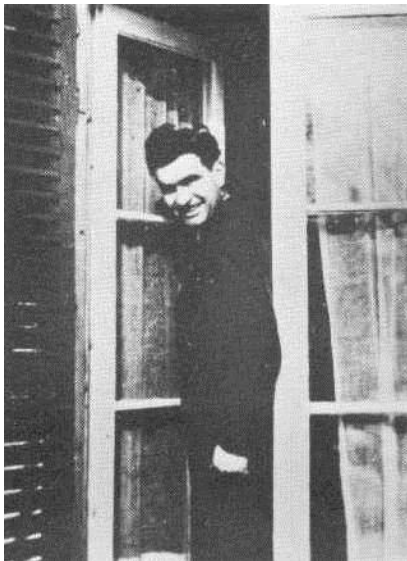
3. Horia Sima și Petre Ponta străbătând Pădurea Neagră

4. Horia Sima și Petre Ponta străbătând Pădurea Neagră

5. Lagărul din Wingate–Hanover. În centru, Arhimandritul Lucaci și Ion Vințan

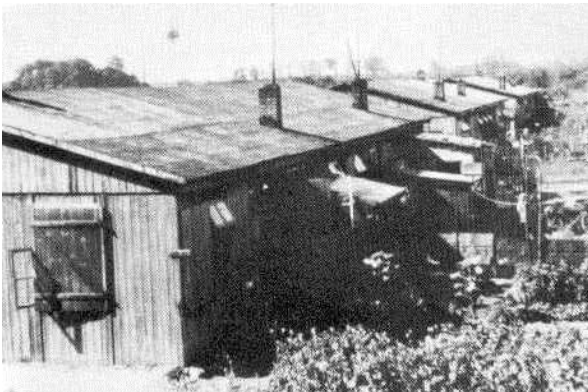
6. Ică Tănase în zona engleză

7. Grup de legionari din nordul Germaniei

8. Ion Sângiorgiu în zona engleză

9. Lagărul Lutzen. Baraca românilor prizonieri

10. Lagărul Weidach (Kempten), 1946-47

11. Stralsund–Germania. Legionari la mormintele prizonierilor români din primul război

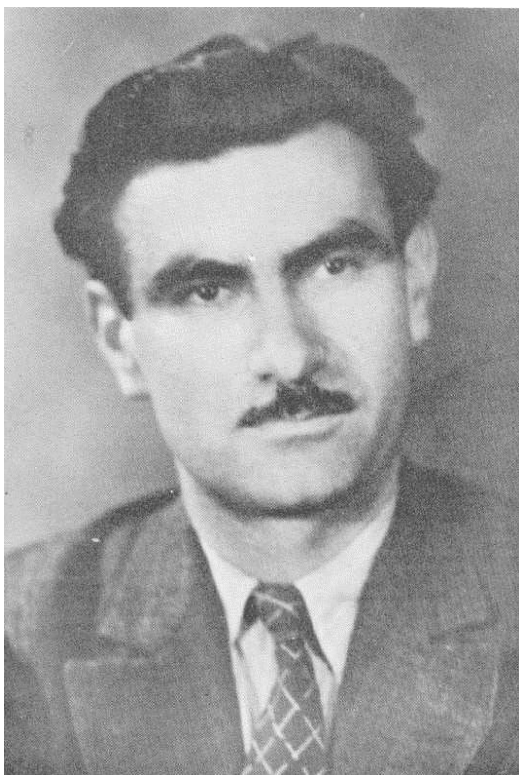
12. Legionari le Freising, 1945: Crețu, Velescu și Bucur Stănescu

13. Ică Tănase și Verca

14. Lala, fata lui Ion Samoilă

15. Ică Tănase. O eroică figură a Gărzii de Fier. Împuşcat de comunişti în 30 octombrie 1953

16. Ion Golea. Figură legendară a mișcării de rezistență. Este împușcat de comuniști în 30 octombrie 1953

17. Petre Ponta, instructor al echipelor

18. Ion Samoilă. Se duce cu Golea în țară și are aceeași soartă

19. Alexandru Popovici. Moare împușcat cu tot grupul de 13, în 30 octombrie 1953

20. Ion Golea la Lindau. Vara lui 1951

21. Dr. Mircea Mușetescu

22. Gogu Gheorghiu. Ultimul plecat în țară

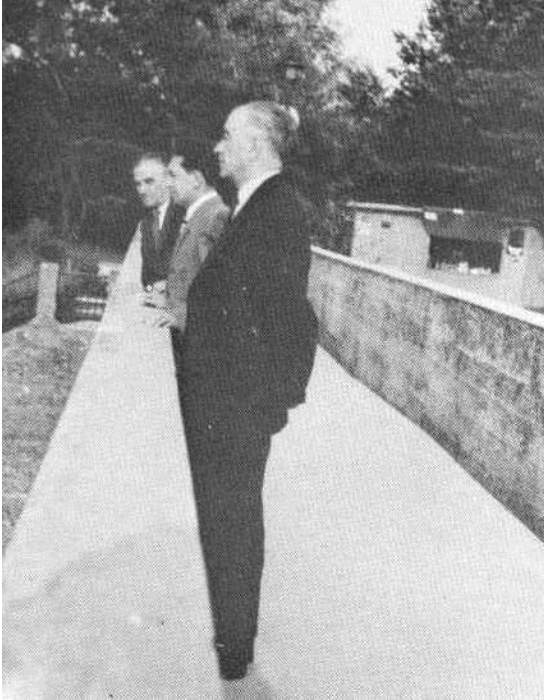
23. Ion Tolan, primul plecat în țară. Împușcat la 30 octombrie 1953

24. Vara lui 1951 în Germania. Horia Sima cu Marinescu și Dimitriu

25. Mircea Dimitriu și Mircea Mușetescu

26. Horia Sima cu generalul Chirnoagă și colonelul Alexandrescu la Traunstein

27. Cu Costea și dr. Apostolescu la Erding

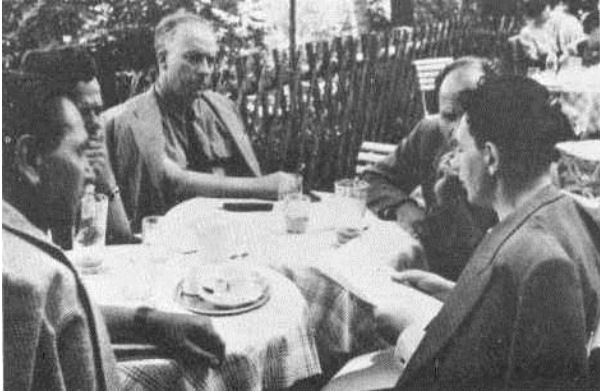
28. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neață, Sandu Marin și Traian Borobaru

29. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neață, Sandu Marin și Traian Borobaru

30. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neață, Sandu Marin și Traian Borobaru

31. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neață, Sandu Marin și Traian Borobaru

32. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neață, Sandu Marin și Traian Borobaru

33. Întâlnire cu legionarii din Austria la Traunstein, în vara anului 1951. Mailat, Puiu Traian, Neață, Sandu Marin și Traian Borobaru

34. Parastas pentru pomenirea eroilor Moța și Marin la München. Servesc preoții Menges și Zăpârțan

35. Dumitru Leontieș slăvind memoria eroilor

36. Momentul veșnicei pomeniri

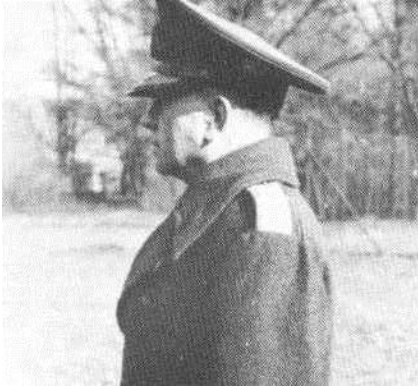
37. Se stinge din viață Traian Borobaru la 25 august 1971. Înmormântarea la Owen–Stuttgart

38. Traian Golea azvârlind un pumn de țărână

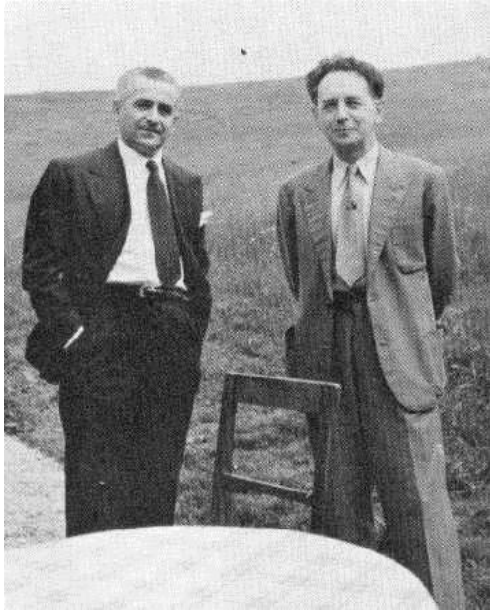
39. Crucea de la mormânt

40. Generalul Platon Chirnoagă

41. Martie 1974. Moare generalul Chirnoagă. Mormântul din cimitirul Stuttgart

42. Octavian Roșu în Germania, 1955

43. Manifestație anticomunistă la Bonn, 17 mai 1976. În centru, Alexandru Șuga

44. Dr. Dumitru Leontieș, vorbind la Congresul tineretului naționalist european, la München, septembrie 1972

45. 5 august 1976. Moartea fulgerătoare a camaradului Dumitru Leontieș, victimă a unui accident de automobil

3. Franța

Activitatea legionară a fost extrem de intensă între anii 1947-1952 la Paris, dar fotografiile sunt puține, deoarece fotografii oficiale, Traian Borobaru, își petrecea cea mai mare parte a timpului în Austria și Germania.

În Franța s-au constituit numeroase asociații cu participarea legionarilor și tot cu ajutorul lor s-a dat bătălia pentru cucerirea Bisericii Ortodoxe din Paris din mâinile comunistilor, sub conducerea preotului Vasile Boldeanu.

Grupul legionar din această țară a fost foarte numeros, ajungând până aproape de o sută, dar rând pe rând s-a împrăștiat, unii plecând în America de Sud, alții în America de Nord, iar alții au trecut în Spania.

Organizația legionară din Franța a avut durerea să piardă, în 1961, pe Petre Ponta, care din 1939 a luptat neclintit în primele linii ale frontului legionar. În Iulie 1967 moare în Spania, tocmai în anul în care se sărbătoreau 40 de ani de la întemeierea Legiunii, Dr. Mircea Mușetescu, un alt element de elită al acestei organizații.

În Septembrie 1971, legionarii din Franța, Germania și Spania fac un pelerinaj la Pinet d'Uriage, lângă Grenoble, satul de munte unde a locuit Căpitanul în timp ce își făcea studiile în Franța.

1. Horia Sima cu preotul Boldeanu la Paris în 1948

2. Un grup de legionari la Paris. În mijloc, Crișu Axente

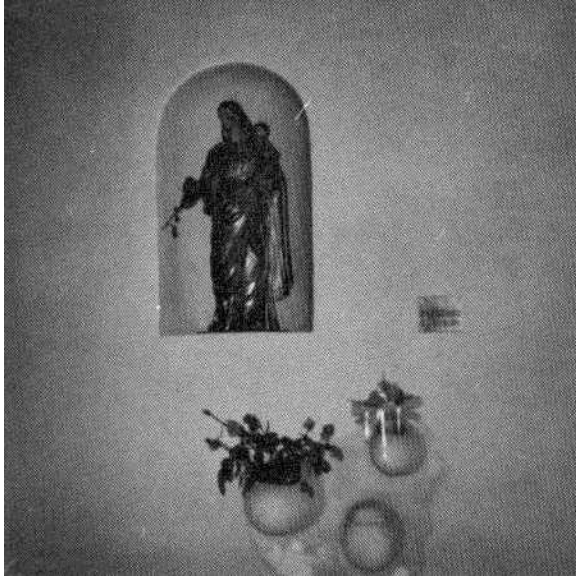
3. Elvira Sima la Paris, în 1948

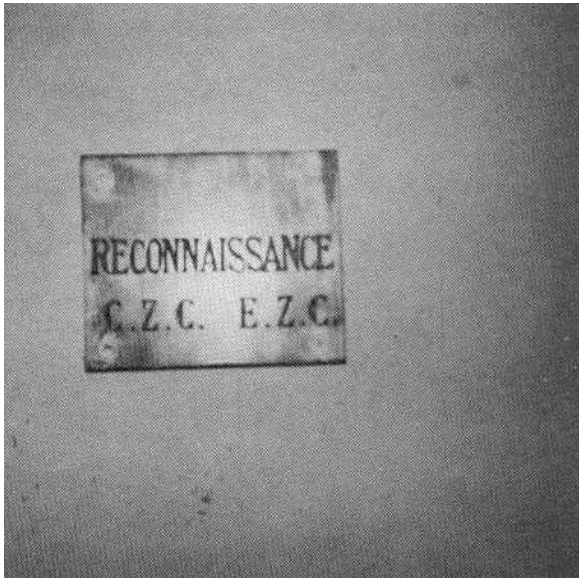
4. Pinet d'Uriage. În casa din dreapta, camera de sus, a locuit Căpitanul cu soția lui în timpul studiilor la Grenoble

5. Biserica din sat

6. O placă de recunoștință este depusă de Căpitan la picioarele statuii Maicii Domnului din biserică

7. O placă de recunoștință este depusă de Căpitan la picioarele statuii Maicii Domnului din biserică

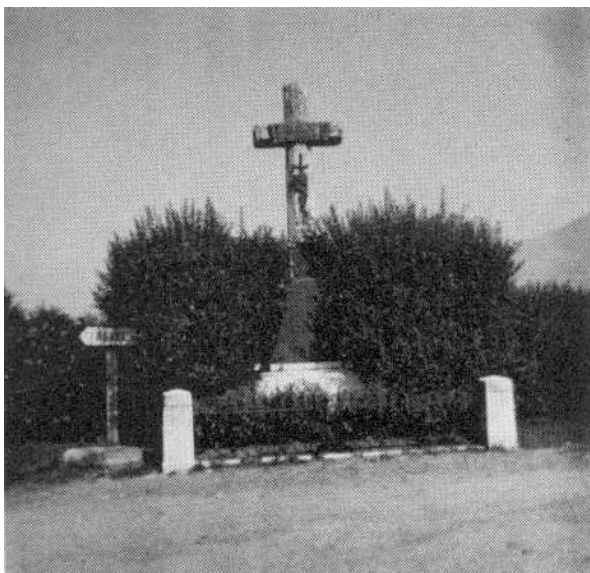
8. În fața bisericii. Grupul legionarilor împreună cu persoanele din sat care mai trăiesc și l-au cunoscut pe Căpitan

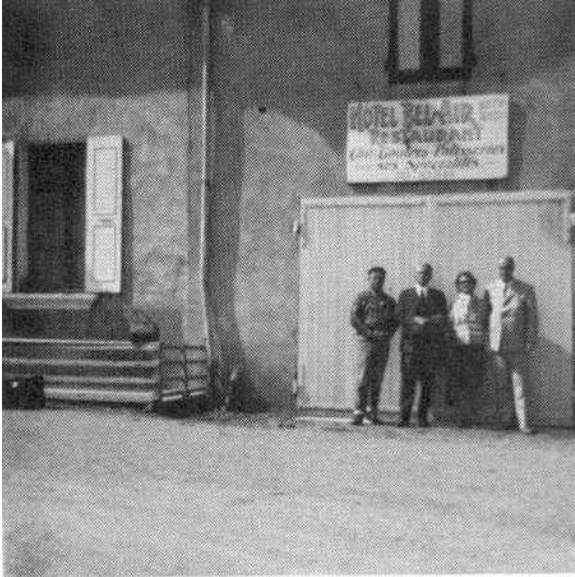
9. La restaurantul din sat. Faust Brădescu, d-șoara Davy și Maria Roșca

10. În capul mesei, dl. Belmain cu soția lui

11. Crucea din sat în fața casei unde a locuit Căpitanul

12. Sub fereastra odăii Căpitanului, de la stânga: Ion Mării, Leontieș, Maria Roșca și Ernst Mochnatzki

13. Un grup de mușchetari din Paris

4. Italia

Aceasta parte cuprinde o serie de fotografii din perioada când Comandantul Legiunii pribegea prin Italia, în anii 1946-1947, la Roma, în lagărul Fossoli, la Florența și Milano.

1. Cu Emil Bulbuc la Roma

2. Prin ruinele romane

3. Traian Borobaru și Emil Bulbuc

4. Necrologul lui Bulbuc

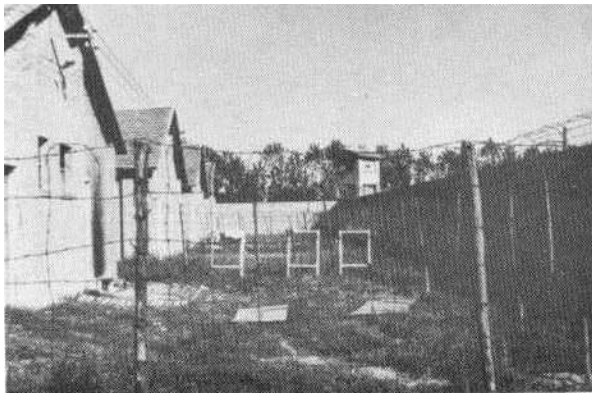
5. La Ventimiglia înainte de trecerea în Franța

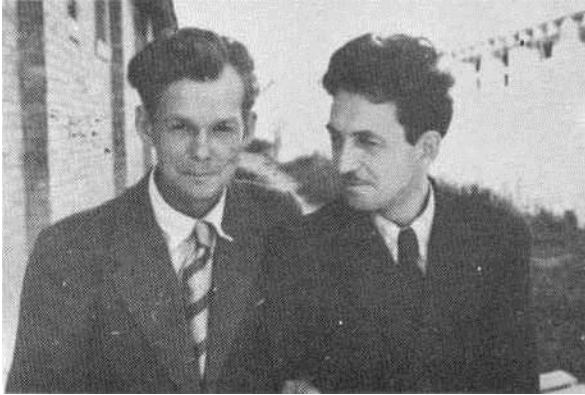
6. Fotografie de pe actele de identitate ale lui Horia Sima din timpul clandestinității în Austria și Italia

7. Fotografie de pe actele de identitate ale lui Horia Sima din timpul clandestinității în Austria și Italia

8. Lagărul Fossoli de lângă Carpi–Modena, unde au fost internați Horia Sima și Borobaru, mai–noiembrie 1946

9. În lagăr cu un ofițer german

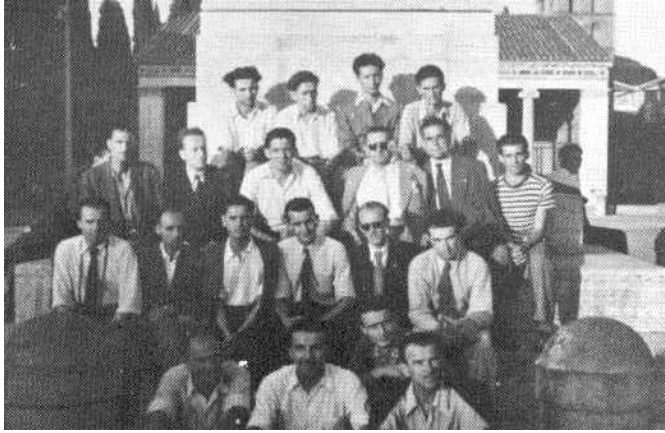
10. La Florența cu Alex. Popovici, în iarna anului 1947

11. Cu Ioraș, Bergamo, 1947

12. Cu Ioraș, la plecarea din Milani

13. Anul Sfânt 1950. Studenți din Austria, Franța, Germania și Italia în pelerinaj la Roma

5. Spania

Activitatea principală a Legiunii gravitează tot mai mult spre Spania, atât din cauza condițiilor politice speciale existente în această țară cât și datorită faptului că Comandantul Legiunii își fixează reședința la Madrid în 1956.

Numeroși legionari își găsesc refugiu în Spania, mai ales după ce Misiunea Catolică Română înființează un cămin la Madrid, în calle Homero 12, în vara anului 1951.

Șeful Misiunii Catolice Române pentru Europa Occidentală, Monseniorul John Kirk, se stabilește la Madrid în 1952 și, cu prezența lui aici, dă un puternic impuls tuturor activităților românești din Spania. Două mari evenimente domină perioada 1952-1953: Congresul Euharistic de la Barcelona din 1952 și Săptămâna Românească de la Madrid din 1953.

Grupul legionar din Spania, în afară de grija ce o are pentru Cultul de la Majadahonda, participă la actele care se săvârșesc de guvernul spaniol în memoria lui José Antonio, mai întâi la Escorial și apoi la Valle de los Caidos.

O mențiune specială merită casa din Jorge Juan 183, unde au locuit Comandantul cu soția lui. În această casă așezată la marginea unui parc, și-au găsit o caldă primire mulți legionari. Aici se dezbăteau problemele locale cu legionarii din garnizoană și s-au făurit multe planuri, care au și fost aduse la îndeplinire cu grele sacrificii din partea tuturor. Casa din Jorge Juan a devenit din 1956 centrul operativ al mișcării pentru întreg exilul.

În August 1967, s-au comemorat la Madrid 40 de ani de la întemeierea Legiunii. Au participat delegați ai tuturor grupărilor legionare din alte țări. Legionarii, în număr de peste 40, s-au concentrat la Majadahonda, unde s-a săvârșit o slujbă religioasă și apoi s-a împărțit o insignă comemorativă. Au vorbit cu acest prilej Comandantul și reprezentanții grupurilor legionare din alte țări. Legionarii au fost în pelerinaj la Valle de los Caidos și la Alcazarul din Toledo, unde au depus coroane de lauri. Tot cu acest prilej s-a dezbătut și aprobat o „Declarație politică a mișcării legionare”, care a fost publicată.

Grupul legionar din Spania a fost greu încercat prin moartea lui Crișu Axente, Grigore Manoilescu și Radu Ghenea. Tot la Madrid și-au găsit sfârșitul Vasile Florescu, Ion Brașoveanu, Doamna Alice Ponta, soția camaradului Petre Ponta, Valeriu Vințan, Doamna Zoe Sturdza și Ion Baicu.

În 13 Aprilie 1974 se stinge în Spania și soția Comandantului, Elvira Horia Sima, după o lungă suferință.

Ultima manifestare care apare în acest album este împlinirea a 25 de ani de la întemeierea Comunității Românilor din Spania. Cu acest prilej și-au dat întâlnire la Madrid numeroși legionari veniți din Europa și America.

1. Arhanghelul Mihail, îngerul ocrotitor al popoarelor

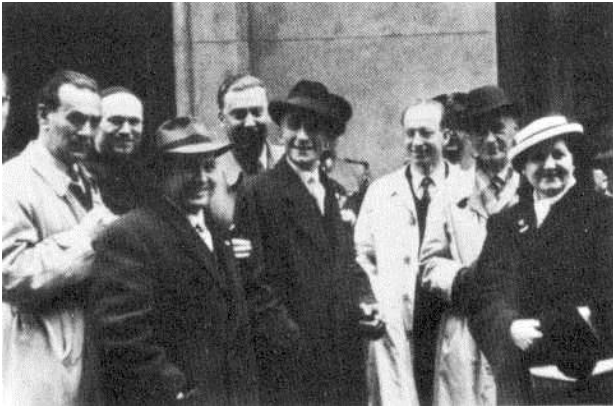
2. Generalissimul Francisco Franco, Caudillo de España

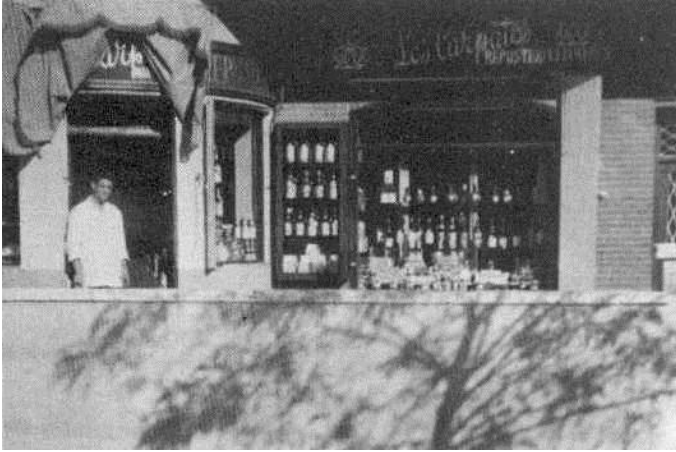
3. José Antonio Primo de Rivera, întemeietorul mișcării falangiste

4. José Antonio salutând după ieșirea din biserică, la o manifestație

5. Festivitatea de 10 mai 1951 la Madrid. În centru, Crișu Axente

6. Magazinul de coloniale „Los Cárpatos” de la Madrid, deschis de legionari în 1952. În ușa, camaradul Brașoveanu

7. Delegația română la Congresul Euharistic de la Barcelona, mai 1952. În centru, Msr. Kirk

8. Delegația română în cursul procesiunii

9. Congresul Euharistic Barcelona. De la stânga: Msr. Bârlea, Msr. Kirk, Gh. Demetrescu și ministrul N. Dimitrescu

10. Altar ridicat pe Via Layetana–Barcelona pentru biserica prigonită din România

11. Comunitatea românilor din Spania aduce omagiul său Msr. Kirk. În stânga lui, părintele Orduna și Stelian Popescu. În dreapta, preotul Murillo, S.J.

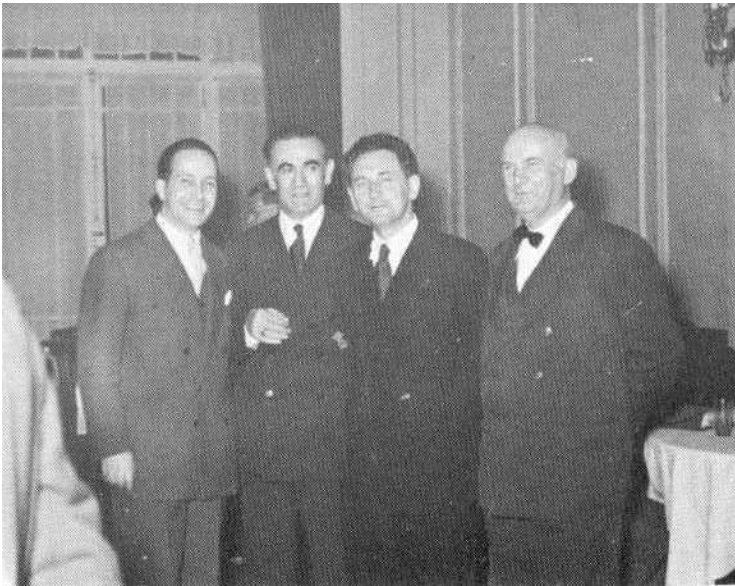
12. Săptămâna Românească, mai 1953, la Madrid. Msr. Kirk cu președintele și vicepreședintele comunității, Gh. Demetrescu și Traian Popescu

13. Horia Sima cu Maestrul Cotruș

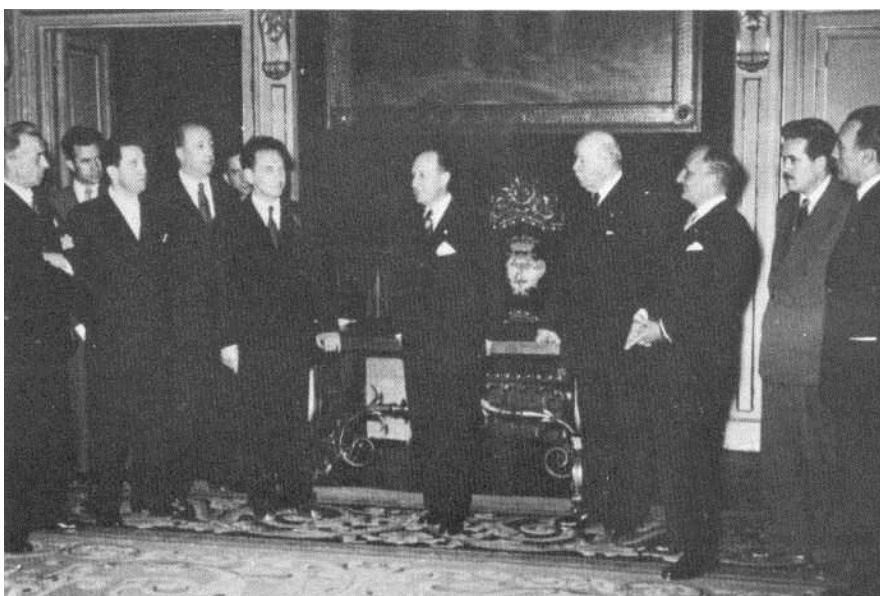
14. Recepție la Primăria orașului Madrid

15. În cursul recepției

16. Grup de participanți la Săptămâna Românească

17. Săptămâna Românească – Madrid. Primarul orașului, contele Mayalde, salutând pe participanți

18. Însmormântarea camaradului Crișu Axente în 19 februarie 1953

19. Însmormântarea camaradului Crișu Axente în 19 februarie 1953

20. Pelerinaj la Escorial, octombrie 1953. În primul plan, Horia Sima, Vasile Iasinschi și Luis Beneyto, fost consul al Spaniei la București

21. Depunerea unei coroane pe mormântul lui José Antonio

22. Grupul pelerinilor după ceremonie

23. În vizită oficială la Toledo

24. Horia Sima cu autoritățile locale

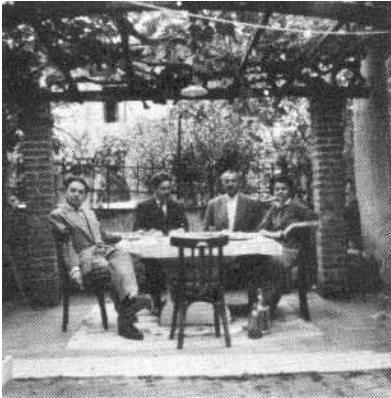
25. Centenarul unirii Principatelor. Conferința lui Blas Piñar

26. Blas Piñar cu George Demetrescu după conferință

27. O delegație legionară la actul comemorativ pentru José Antonio, în închisoarea Alicante, 1962

28. Casa din Jorge Juan 183. Masa de sub bolta de viță

29. Puiu Traian în Jorge Juan. Vara lui 1953

30. Puiu Traian și soția Comandantului

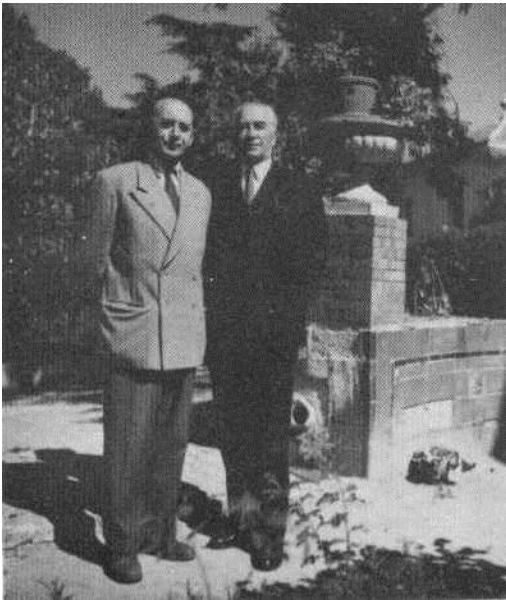
31. Cu Petre Ponta și Golea, 1957

32. Cu Maria Roșca și Costea

33. Cu generalul Chirnoagă în grădina casei din Jorge Juan

34. Horia Sima cu Generalul

35. Generalul Moscardo în incinta Alcazarului din Toledo

36. În fața Bisericii „Las Salesas”. În dreapta, camaradul Ion Baicu

37. Însmormântarea lui Grigore Manoilescu, 3 mai 1963

38. Gh. Demetrescu rostește cuvântul de despărțire

39. Radu Ghenea în fața crucii

40. Grigore Manoilescu

41. După înmormântare în Piața Cibles

42. Alcazarul din Toledo așa cum arăta la sfârșitul războiului

43. Foștii combatanți din Franța și Spania în fața Alcazarului din Toledo

44. Textul românesc al convorbirii dintre generalul Moscardo și fiul său, așezat pe peretele sălii din Alcazar

45. Actul înmânării textului

46. Comemorarea a 40 de ani de la întemeierea Legiunii, 1967

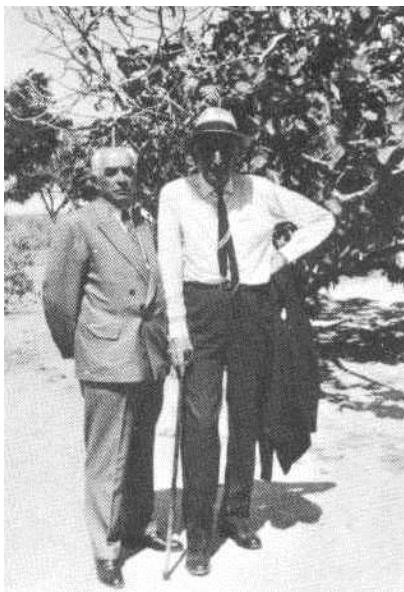
47. Serviciul religios la Majadahonda

48. Apelul celor căzuți

49. Octavian Roșu în fața crucii

50. Gen. Chirnoagă cu Mihail Sturdza

51. Grupul legionar adunat la Majadahonda cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la înființarea Legiunii

52. Comandantul Legiunii vorbește camarazilor

53. Garnizoana Brazilia, prezentă prin Nicu Iancu

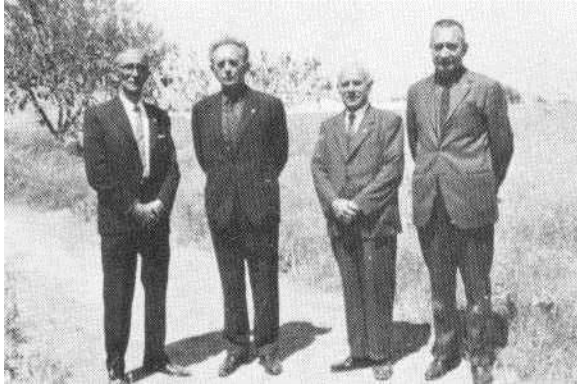
54. Chirilă Ciuntu aduce salutul legionarilor căzuți din Canada și SUA

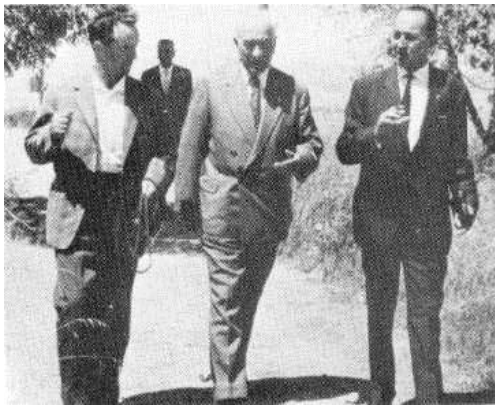
55. Dumitru Leontieș în numele legionarilor din Germania

56. Nicolae Teban din Argentina

57. La Majadahonda: Horia Sima cu Nicu Iancu, Nicolae Teban și Ovidiu Țârlea

58. Generalul Chirnoagă cu Verca și Radu Ghenea

59. 40 de ani de la întemeierea Legiunii. Pelerinaj la Valle de los Caidos

60. Depunerea unei coroane pe mormântul lui José Antonio

61. Fotografie de la Valle de los Caidos

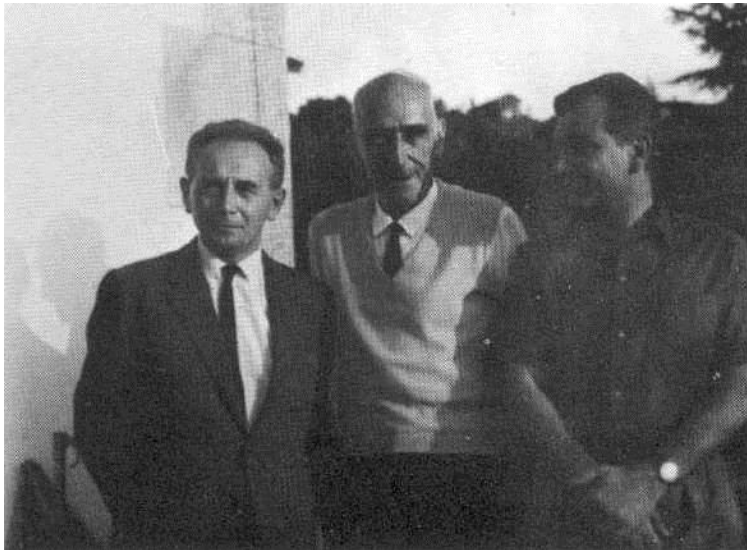
62. În Alcazarul din Toledo. O coroană se depune pe mormântul gen. Moscardo

63. În cimitirul Madrid. Legionarii depun flori pe mormintele camarazilor

64. Anul 1967. Familia Sturdza reunită cu Comandantul și soția lui la Viladrau – Spania

65. În aceeași localitate: Horia Sima, Mihail Sturdza și Nicolae Roșca

66. Doamna Zoe Sturdza

67. Radu Ghenea, fost ministru la Madrid al României Legionare

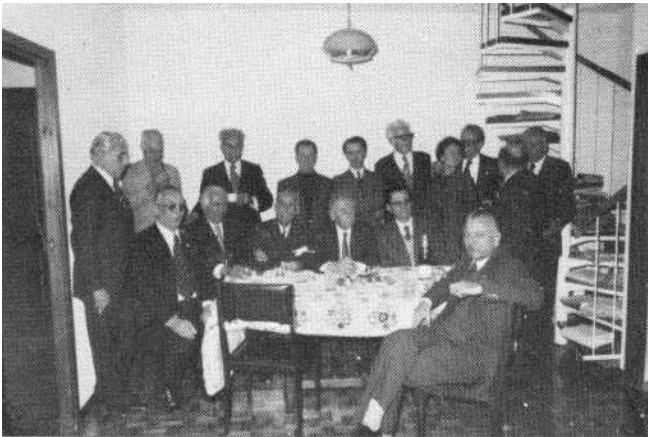
68. Înmormântat la Madrid, 1973. Lângă mormânt, soția lui, D-na Jeana Ghenea

69. Elvira Horia Sima

70. Se stinge la 13 aprilie 1974

71. 25 de ani de la întemeierea Comunității Românilor din Spania, 1951-1976. Legionarii concentrați la Madrid

72. 25 de ani de la întemeierea Comunității Românilor din Spania, 1951-1976. Legionarii concentrați la Madrid

73. O coroană depusă pe mormântul generalului Franco în Valle de los Caidos

74. Masă de camaraderie după festivități

75. Valle de los Caidos

6. America de Sud

Începând din anul 1946, un mare număr de legionari din Europa emigrează în Argentina și Brazilia.

Sub impulsul lor s-au constituit în aceste țări asociații de afirmare națională și creștină, care au desfășurat o puternică și perseverentă activitate în slujba luptei de eliberare.

Cel dintâi legionar mort pe pământul noului continent a fost muncitorul Marin Cristea din Buenos Aires, o aleasă figură a Corpului Muncitorilor Legionari.

În 1973 se stinge tot la Buenos Aires comandantul legionar Ionel Roșu, care s-a distins atât în țară cât și în exil prin marea lui credință legionară.

Șeful garnizoanei din Argentina, Nicolae Teban, este autorul unui volum de amintiri legionare, publicat în Colecția „Omul Nou”, și și-a câștigat tot timpul existența muncind la strung.

În Brazilia s-au constituit două comunități legionare, una la Sao Paulo și cealaltă la Rio de Janeiro. Amândouă s-au făcut cunoscute în întreg exilul prin dârzenia cu care

au apărut cauza României robite. Atât la Sao Paulo cât și la Rio s-au organizat numeroase manifestații de protest contra opresiunii comuniste din România.

Românii din Brazilia au fost reprezentați printr-o delegație la Congresul Anticomunist Mondial, care s-a ținut la Rio de Janeiro în Aprilie 1975.

1. Români în drum spre Argentina. Mai 1948

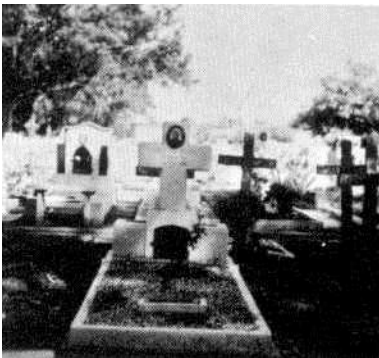
2. Ionel Roșu la spital, puțin timp înainte de a muri. Cu Nicu Iancu și Teban

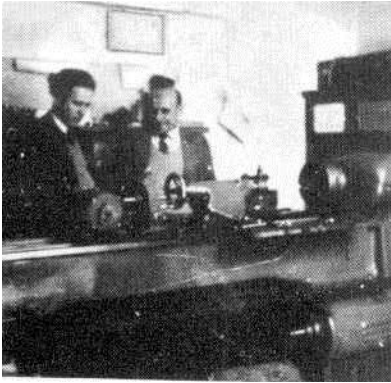
3. Dr. Cicală

4. Ionel Roșu

5. Mormântul lui Marin Cristea, 1948

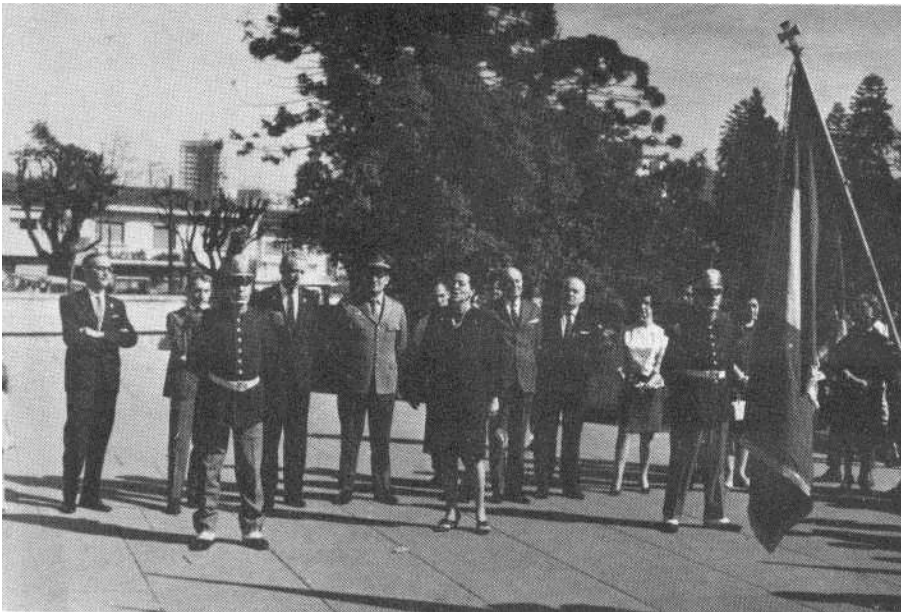
6. În atelierul lui Teban din Buenos Aires

7. Legionarii din Brazilia, reuniți la Sao Paulo, 19 iulie 1969

8. Maniștație la 10 mai 1967 la Sao Paulo. Foștii combatanți români depun o coroană la Monumentul Independenței

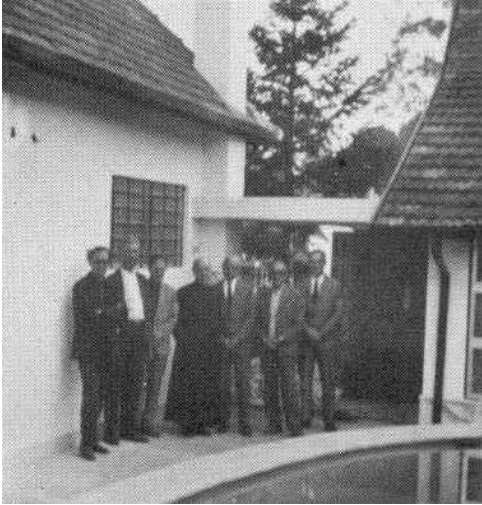
9. Deputata Dulce Salles Cunha vorbește la 10 mai 1967, solidarizându-se cu popoarele robite

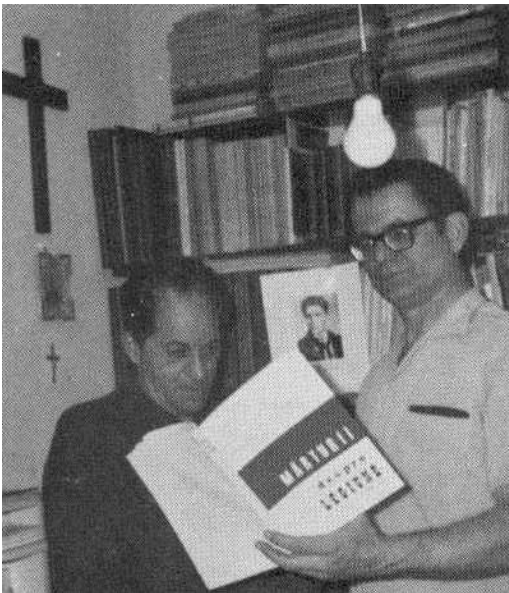
10. Nicu Iancu cu un grup de personalități braziliene ce au asistat la serbare

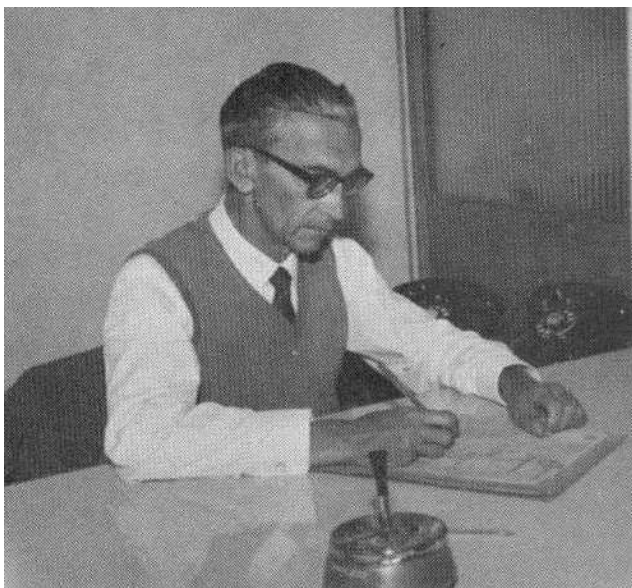
11. Pomenire victimelor terorii comuniste la Sao Paulo, 11 noiembrie 1973

12. Românii din Sao Paulo cu Arhimandritul Roman Braga, 27 iunie 1970

13. Faust Brădescu și Alexandru Silistreanu în redacția *Dacia Rio*

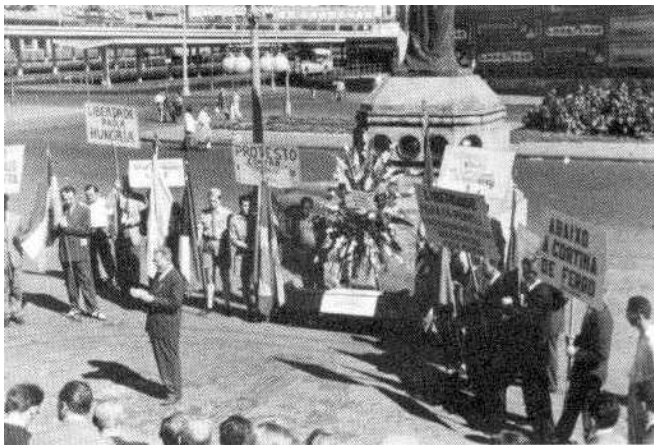
14. Nicu Iancu, actualul (1977) secretar al mișcării legionare din exil

15. 13 ani de martiriu românesc. Manifestația românilor din Rio de Janeiro

16. Protestul popoarelor subjugate contre opresiunii bolșevice, 7 iulie 1957

17. Vorbește Dumitru Mihăescu, președintele Casei Române din Rio

V. America de Nord

În Statele Unite și Canada au emigrat mulți legionari după război, dar totuși, în comparație cu comunitatea românească aflătoare aici dinainte de primul război mondial nu reprezentau decât un mic procent.

Activitatea lor s-a desfășurat cu precădere în cadrul marilor instituții românești existente aici de multa vreme, Episcopia Ortodoxă Română, Biserica Unită și numeroasele societăți concentrate în Uniune și Ligă.

Dar deși trăind în acest puternic mediu româno-american, ei nu și-au uitat de originile lor politice și spirituale și au comemorat an de an cu pioasă aducere aminte marile evenimente din istoria Legiunii.

Sacrificiul echipei Samoilă-Golea-Tănase a zguduit adânc sufletul Românilor din America, ceea ce a determinat pe Dl. Ion Simicin din Chicago ca să ia inițiativa să le ridice o troiță în fața Bisericii „Sf. Gheorghe” din Indiana Harbor.

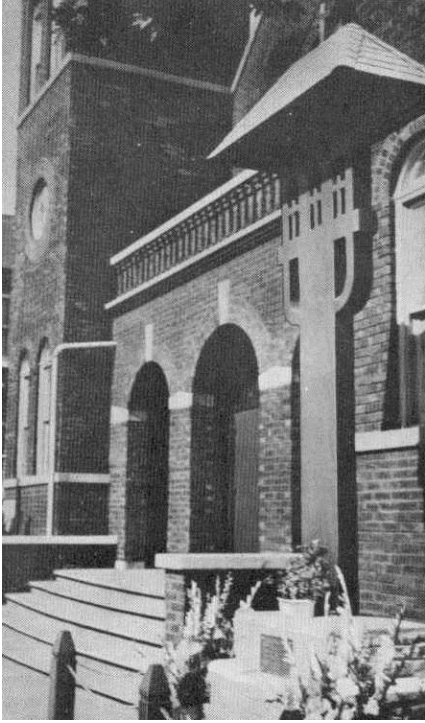
La Biserica „Sf. Nicolae” din Detroit – Michigan în fiecare an s-au făcut slujbe pentru pomenirea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor. Cu o numeroasă participare și într-o adâncă reculegere s-a comemorat aniversarea a 30 de ani de la moartea Căpitanului la Detroit, fiind prezent și dl. Mihail Sturdza, care tocmai atunci era în călătorie prin America.

Legionarii au fost prezenți apoi și au dat tot concursul la organizarea actelor festive de 10 Mai, ziua independenței naționale, la Detroit și alte orașe.

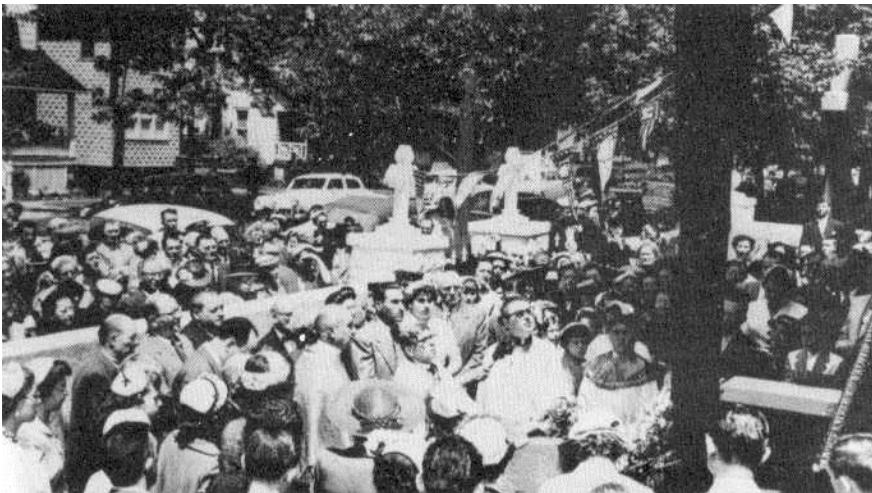
O pierdere ireparabilă a suferit grupul legionar din America prin moartea poetului și luptătorului Vasile Posteuca, întâmplată în 6 Decembrie 1972.

1. Biserica „Sf. Gheorghe” din Indiana–Harbor, în fața căreia s-a ridicat o troiță în amintirea sacrificiului eroilor legionari din echipa Tănase–Golea–Samoilă. În partea dreaptă, troița. Prin acest act, românii din America și-au adus prinosul lor de recunoștință aceluia care în patria lor de origine luptă și mor pentru recucerii independența României

2. Biserica „Sf. Gheorghe” din Indiana–Harbor, în fața căreia s-a ridicat o troiță în amintirea sacrificiului eroilor legionari din echipa Tănase–Golea–Samoilă. În partea dreaptă, troița. Prin acest act, românii din America și-au adus prinosul lor de recunoștință aceluia care în patria lor de origine luptă și mor pentru recuceri independența României

3. Actul sfințirii troiței, în fața Bisericii Sf. Gheorghe

4. Un grup de români din Windsor – Canada, sprijinitori ai luptei naționale

5. Ziua Legiunii la Detroit. De la stânga, șezând: Octavian Roșu, Mihail Sturdza, preotul D. Mihăescu și Chirilă Ciuntu

6. 30 noiembrie 1968. Comemorarea a 30 de ani de la asasinarea Căpitanului. Slujba de la Biserica Sf. Nicolae

7. Mihail Sturdza, vorbind asistenței

8. O nouă generație de legionari de gardă la altar

9. Mihail Sturdza în mijlocul legionarilor și enoriașilor de la Biserica Sf. Nicolae, 1968

10. Serbare de 10 mai, 1972, la Detroit. Conducătorul corului, Petre Lupșor

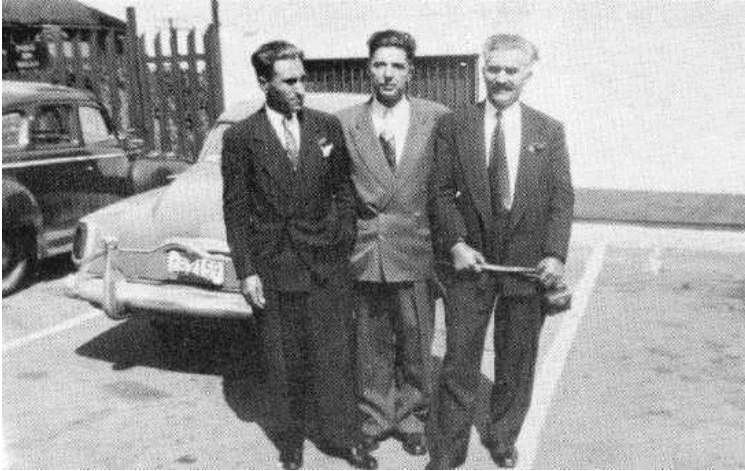
11. Pavel Onciu de ziua Legiunii la Detroit, 24 iunie 1972

12. Parastas pentru Căpitan la Detroit

13. Legionarii la slujba de pomenire

14. Frații Simion cu Vasile Posteuca (la mijloc)

15. Ultimul salut al lui Vasile Posteuca

16. Înormântarea lui Vasile Posteuca la Vatră

17. În fața crucii

VII. MAJADAHONDA

Majadahonda a devenit centrul spiritual al exilului și un punct de sprijin în lupta contra comunismului pentru toată suflarea naționalistă și creștină.

Venerația de care se bucură locul unde au căzut Moța și Marin în Spania se datorează purității jertfei lor, concepției ce i-au determinat să vină și să lupte în Spania. „Se clătina așezarea creștină a lumii” – este strigătul de durere și de alarmă al lui Ion Moța către contemporanii lui – „puteam noi să stăm nepăsători?” Astăzi situația creștinătății este mult mai grea decât acum 40 de ani. Hoardele Antichristului se pregătesc să dea ultimul asalt contra unei civilizații care nu mai crede în destinele ei.

Fotografiile sunt așezate în ordine cronologică, începând cu cele dintâi pâlپări ale cultului de la Majadahonda până la ultima ceremonie din 13 Ianuarie 1976.

Vedem mai întâi tranșeea goală, așa cum a rămas după război, îmbibată de sângele eroilor, la marginea căreia s-au rostit primele rugăciuni și s-au depus cele dintâi coroane, în 13 Ianuarie 1941. Asistăm apoi la ridicarea Crucii pe înălțimea unde au căzut Moța și Marin. Tot mai multă lume participă la ceremonie, până ce în 1955 actele de la Majadahonda se bucură de sprijinul oficial al autorităților spaniole.

În sfârșit, în 1970, se ridică mărețul Monument, construit din darurile Românilor din exil.

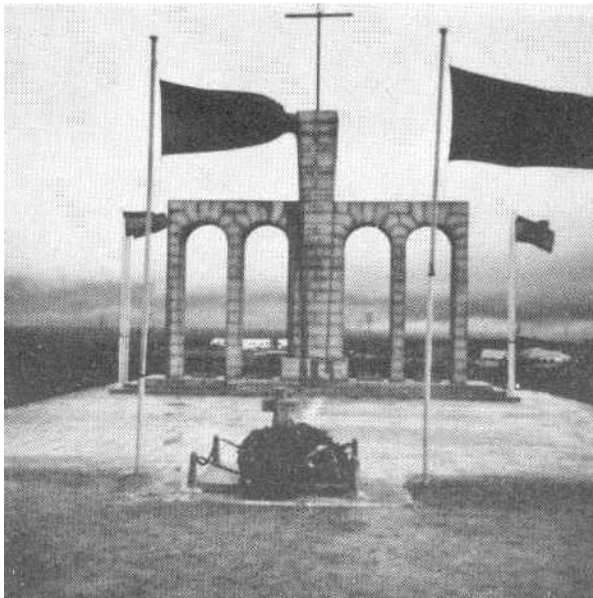
Personalități ilustre ale exilului și ale vieții publice spaniole se perindă prin aceste imagini – prieteni și camarazi care astăzi nu mai sunt. Dar peste durerea ce ne străbate inimile, un fapt se impune și ne umple de mândrie: focul sacru de la Majadahonda nu s-a stins niciodată. An de an, Românii, Spaniolii și alte naționalități vin să se adape de la acest izvor de eternă tinerețe a spiritului și să-și reîmprospăteze forțele de luptă.

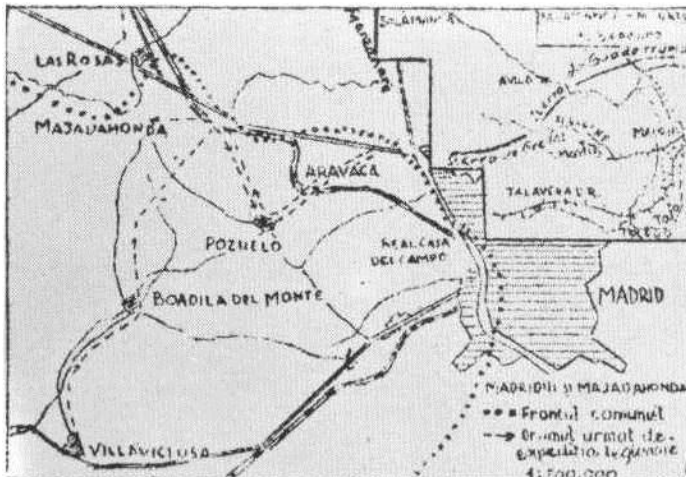
1. Arhanghelul Mihail veghează deasupra Majadahondei

2. Moța și Marin. Desen de pictorul Basarab

3. Monumentul de la Majadahonda cu crucea

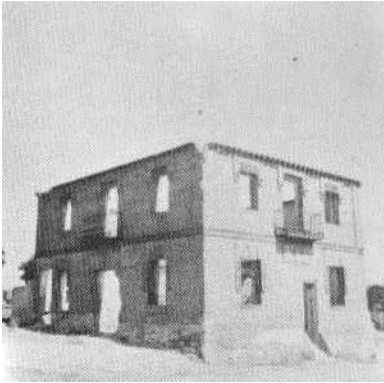
4. Frontul Madridului cu drumul urmat de expediția legionară

5. Majadahonda la sfârșitul războiului

6. Vederea terenului unde s-a dat bătălia, cu tranșea și cimitirul

7. O casă distrusă de bombardament

8. Biserica din Majadahonda

9. Altarul bisericii

10. 13 ianuarie 1941. Cea dintâi ceremonie la Majadahonda

11. Tranșeea de la Majadahonda

12. Postul de mitralieră unde au căzut eroii

13. Radu Ghenea cu tineri falangiști la parastas

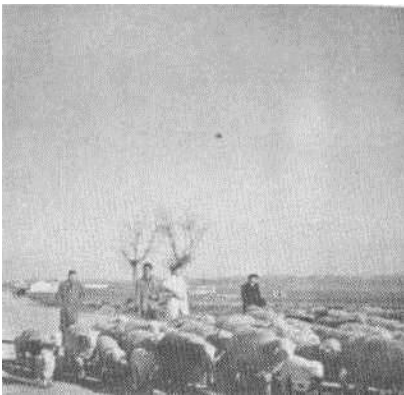
14. Radu Ghenea, Aron Cotruș și reprezentanți spanioli depun o coroană la 13 ianuarie 1941

15. Grupul legionar din Madrid la Majadahonda în 1948

16. Comemorarea eroilor

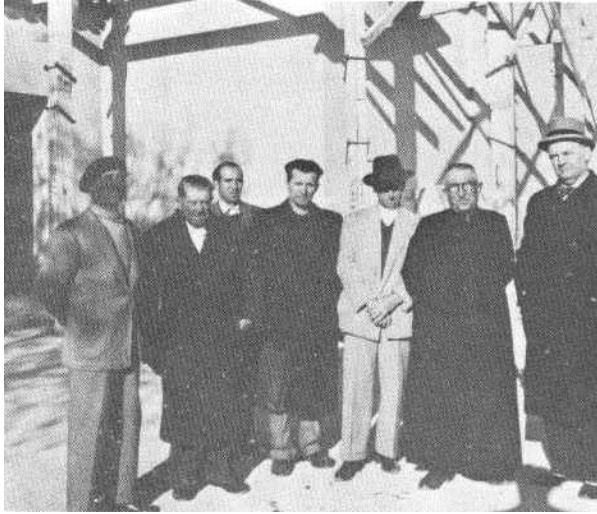
17. În jurul Majadahondei

18. Reculegere

19. Parastas la biserică în 1948

20. Autoritățile satului, preotul și Aron Cotruș

21. Grupul legionar cu preotul din sat

22. La ieșirea din biserică, 13 ianuarie 1948

23. Traian Popescu ia inițiativa ridicării unei cruci. Legionarii din Madrid pe șantierul de lucru

24. Traian Popescu ia inițiativa ridicării unei cruci. Legionarii din Madrid pe șantierul de lucru

25. Traian Popescu ia inițiativa ridicării unei cruci. Legionarii din Madrid pe șantierul de lucru

26. Un moment de popas

27. Camaradele la lucru

28. Cu sape, târnăcoape și voioșie legionară

29. Cu sape, târnăcoape și voioșie legionară

30. Crucea se ridică din efortul tuturor

31. Crucea se ridică din efortul tuturor

32. Crucea se ridică din efortul tuturor

33. Misiune îndeplinită

34. Crucea de la Majadahonda

35. Actul sfințirii. 13 ianuarie 1949

36. Coroanele depuse

37. „Moța, Marin, prezenți!”

38. Victor de la Serna la solemnitare

39. Falangiști spanioli

40. Doamna Nieto în asistență

41. Alte momente de la ceremonia din 13 ianuarie 1949

42. Alte momente de la ceremonia din 13 ianuarie 1949

43. Grupul legionar cu maestrul Cotruș în mijlocul lor

44. Se intonează imnul Legiunii

45. Majadahonda, 13 ianuarie 1950. Dl. Luis Beneyto, preotul Orduna și Aron Cotruș

46. În drum spre cruce

47. Drumul de la Las Rozas la Majadahonda

48. Vasile Iasinschi vizitează Majadahonda

49. Pelerinajul de la 13 ianuarie 1951

50. Horia Sima la Majadahonda, octombrie 1951

51. Același moment. La dreapta lui Horia Sima, Protopopescu, Florescu și Crișu

52. 13 ianuarie 1952. Participă generalul Moscardo

53. 13 ianuarie 1953. Horia Sima și Vasile Iasinschi depun coroane de aluri

54. Vorbește Traian Puiu

55. „Pentru onor, înainte!”

56. Imnul legionarilor căzuți

57. De la biserică spre locul jertfei

58. Preotul Orduna face rugăciunile de pomenire

59. Asistența e tot mai numeroasă

60. La dreapta, colonelul Murga, șeful gărzii lui Franco

61. Elvira Sima la cruce

62. Cu Demetrescu și doamna Popescu

63. Coloane de falangiști și locuitori din sat în marș spre locul jertfei

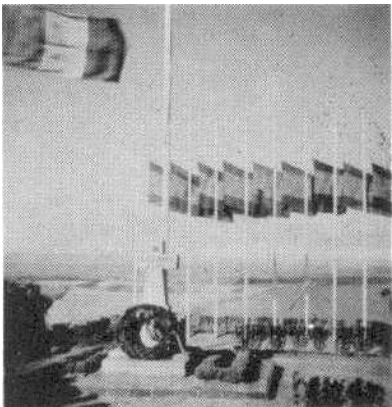
64. Elevi de la Academia „José Antonio” cu drapelul

65. Preotul Mircea Boac slujește

66. Comandantul depune coroana

67. Drapele la locul comemorării

68. Anul 1955. Elevii falangiști de la Academia „José Antonio” cu trompetele

69. Pe drumul care duce la locul de închinare

70. O parte din asistență

71. 20 de ani de la căderea lui Moța și Marin

72. Slujba cu sobor de preoți la biserica din sat

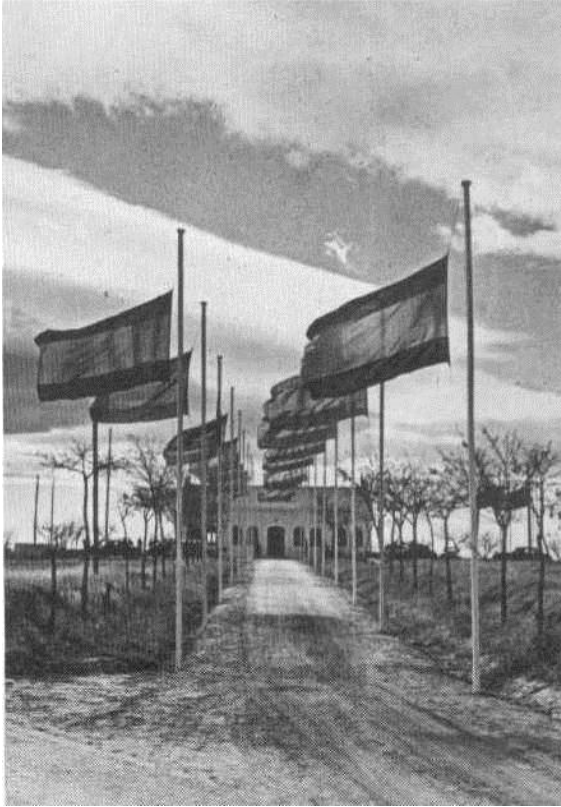
73. O comemorare excepțională, cu participarea a numeroși reprezentanți oficiali spanioli

74. Drapele și coroane

75. O centurie de falangiști

76. Drumul până la cruce pavoazat cu drapele

77. Notabilitățile spaniole străbat distanța pe jos

78. Ca în toți anii, populația și copiii din Majadahonda participă la actul comemorativ

79. Generalul Rodrigo depune coroana în numele armatei spaniole

80. Comandantul depune coroana

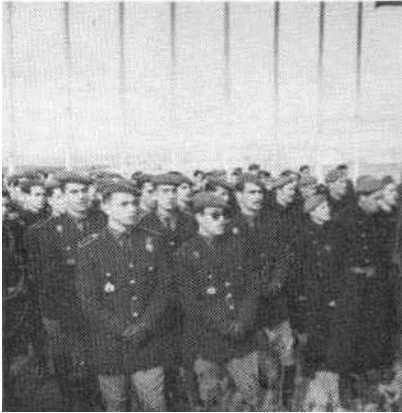
81. Frățietate româno-spaniolă în jurul crucii de la Majadahonda

82. Coroanele străjuiesc gloria celor căzuți

83. Se intonează *Cara de Sol*, imnul falangist

84. Centurie de falangiști la solemnitătea din 1957

85. 13.01.1957. Vorbește Salas Pombo. La stânga lui, gen. Garcia Rebull, gen. Rodrigo și Elola Olaso

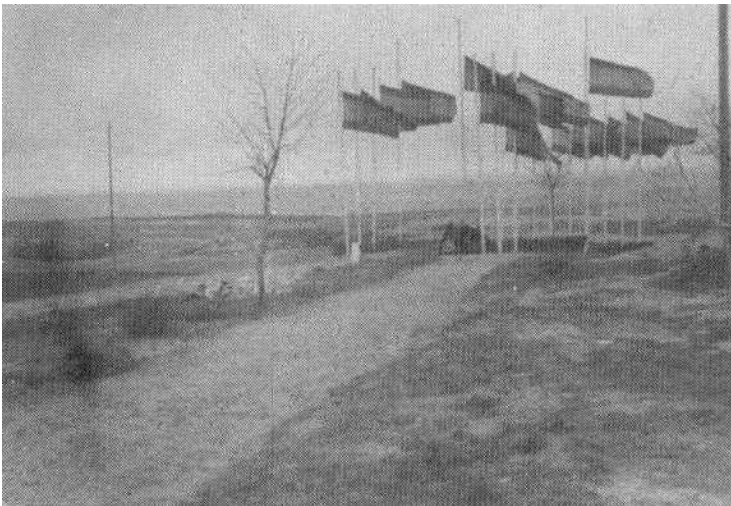
86. În stânga, ambasadorul Prat y Soutzo

87. Maica Domnului din altarul bisericii

88. Comandantul cu un grup de legionari și prieteni spanioli. La dreapta lui, Luis Nieto și Sergio Cifuentes

89. După ceremonie

90. Aniversarea din 13 ianuarie 1958. Depunerea coroanelor

91. Falangiști și legionari cântă *Sfântă Tinerețe Legionară*

92. 13.01.1958. Generalul Iniesta Cano depune coroana în numele armatei spaniole

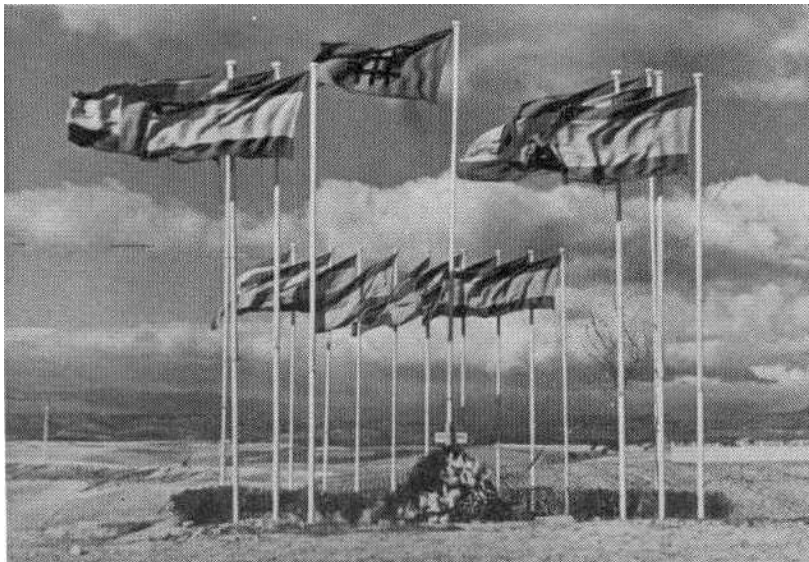
93. Vorbește Grigore Manoilescu

94. Se dau strigătele de onor pentru Spania

95. O fotografie de la sfârșitul ceremoniei din 1958. În centru, generalul Garcia Rebull, ambasadorul Prat, Horia Sima și Jesus Suevos

96. Drapelul Legiunii fâlfâind deasupra crucii

97. Aniversarea din 1959. Vorbește Prat y Soutzo. Alături, Jimenez Millas, vicesecretarul general al Falangei

98. Coroanele purtate de falangiști și legionari

99. Cortegiul se întinde din sat și până la cruce

100. Oficialitățile spaniole la comemorare. Al patrulea din dreapta, Herrero Tejedor

101. Comemorarea din 13 ianuarie 1961. Un grup de legionari după comemorare

102. Slujba de la biserică. La dreapta comandantului, Blas Piñar

103. Un sfert de veac de la marea jertfă

104. Pe drumul Majadahondei ca în alți ani

105. Ceremonia se desfășoară sub ocrotirea steagurilor

106. Crupul legionar din Spania cu prieteni de-ai lor

107. 13 ianuarie 1962. Falangiștii onorează un sfert de veac de la moartea eroilor

108. La ceremonia din 1964 omagiază sacrificiul voluntarilor români generalul Chirnoagă

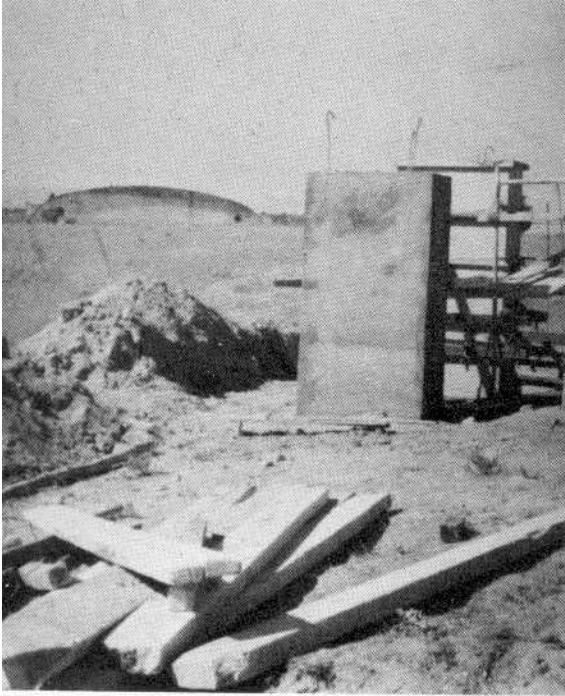
109. Generalul Ricardo Villalba Rubio, președintele Asociației Majadahonda. Generalul Villalba a însoțit echipa legionară în Spania până la intrarea ei în Tercio și a rămas cu o profundă admirație pentru Ionel Moța

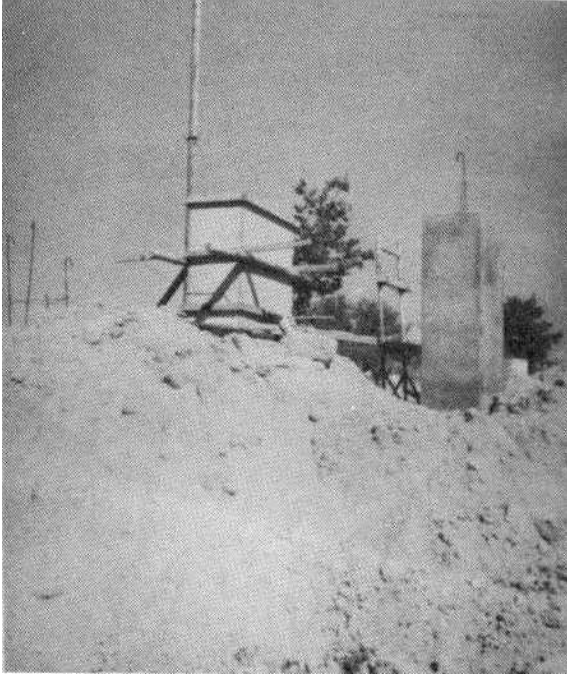
110. Comemorarea din 1965. Grupul românesc la ceremonie

111. 13.01.1969. Ia parte la comemorare Pilar Primo de Rivera, șefa Falangei Feminine

112. Monumentul în construcție în vara anului 1970

113. Monumentul în construcție în vara anului 1970

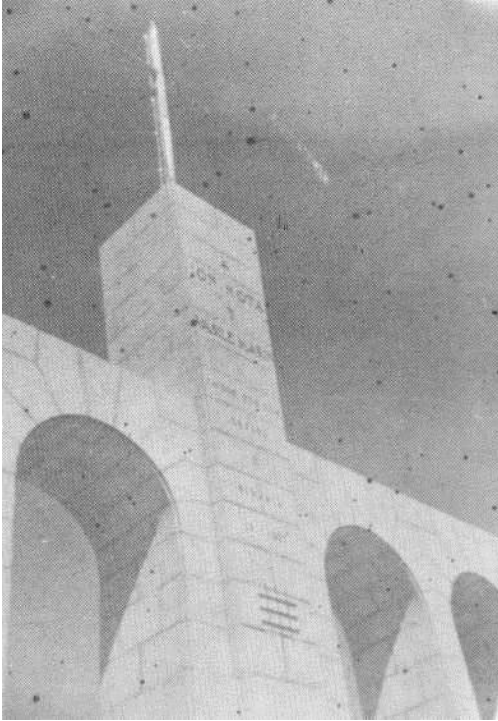
114. Sergio Cifuentes, autorul proiectului de monument

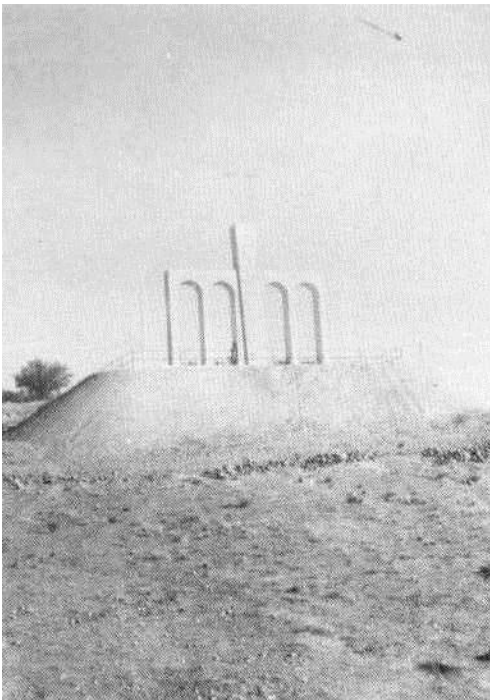
115. Cu primarul din Majadahonda

116. Monumentul de la Majadahonda

117. Monumentul de la Majadahonda

118. Monumentul de la Majadahonda

119. Monumentul de la Majadahonda

120. 13 septembrie 1970. Monumentul Moța-Marin înainte de dezvelire

121. Asistența la actul inaugurării

122. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, în cursul cuvântării de inaugurare

123. Blas Piñar, deputat în Cortes, vorbind despre însemnătatea jertfei de la Majadahonda pentru România, Spania și creștinătate

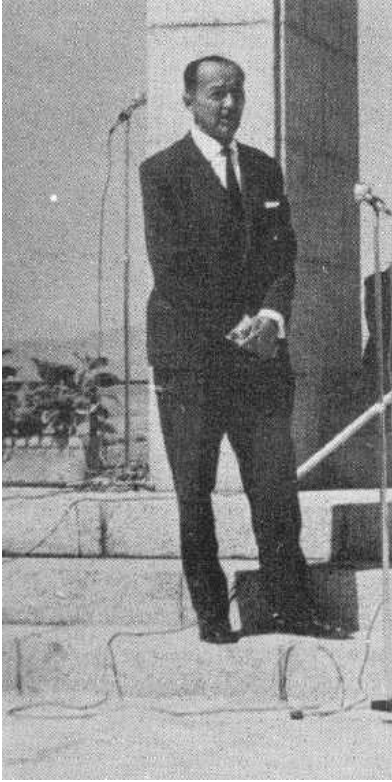
124. Preotul Orduna vorbind

125. Traian Popescu

126. Mihail Sturdza

127. Vorbește Radu Ghenea

128. Gheorghe Costea

129. Dumitru Leontieș aduce salutul legionarilor din Germania

130. Legionarii din Spania și alte țări după inaugurare. În primul plan, de la stânga: Simicin, Bașiu, Roșca, Ciuntu, Horia Sima, Costea, Onciu și George Demetrescu. Se mai văd pe trepte: Costea-Paris, Bozoșan, Brădescu, Leontieș, iar dintre oaspeți Dr. Nicolae Cârja

131. Comemorarea din 1972

132. Majadahonda, 1974. Ultima slujbă a părintelui Orduna

133. Falangiști și falangiste la comemorare

134. Aniversarea din 1974

135. Aniversarea din 1974

136. Vorbește generalul Villalba

137. George Demetrescu își rostește cuvântul comemorativ

138. 13.01.1976. Ultimul discurs al generalului Garcia Rebull

139. Faust Brădescu rostește omagiul Legiunii

140. Gh. Demetrescu depune coroana Comunității Române

141. Gen. Villalba în numele Asociației Majadahonda

142. „Arriba España!”

143. După ceremonie

VIII. RĂZLEȚE

În această parte am așezat toate acele fotografii pe care nu le-am putut încadra în capitolele anterioare sau ne-au sosit prea târziu, când lucrarea era încheiată.

1. Nicolae Petrașcu cu familia lui după 16 ani de închisoare sub comuniști. Datorită unei rezistențe supraomenești, iese cu viață din teribilele chinuri la care a fost supus, pentru a fi asasinat apoi de zbirii regimului din ordinul partidului comunist în 1968

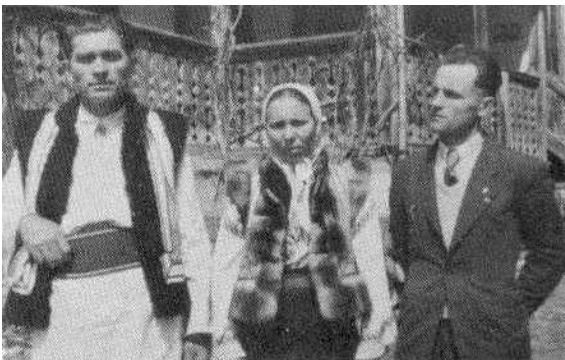
2. Prof. Ilie Ghenadie, martir legionar. Moare în țară după 20 de ani închisoare sub comuniști

3. Mormântul lui Nicolae Petrașcu în cimitirul din Sibiu

4. *Dacia*, cea dintâi gazetă românească din Exil, Paris, Decembrie 1945

5. Erhan Sebastian și Dumitru Paulescu în Alt–Aussee, 1944

6. D. Străchinaru (mijloc), comandantul arcașilor din Bucovina, mort 1936

7. Horia Sima și Octavian Roșu la Belgrad, 8 noiembrie 1939

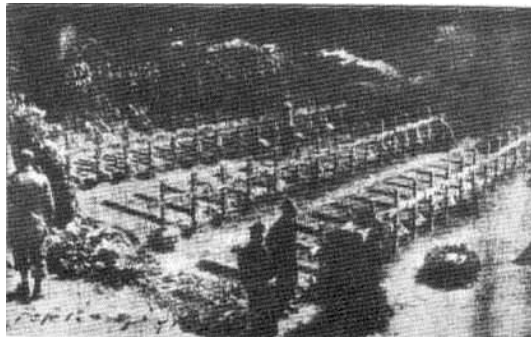
8. Înormântarea camaradului Ion Nemțeanu în Crimeea

9. Deshumarea de la Jilava

10. Înfirmământul Căpitanului. Coloanele legionare cu sicriele

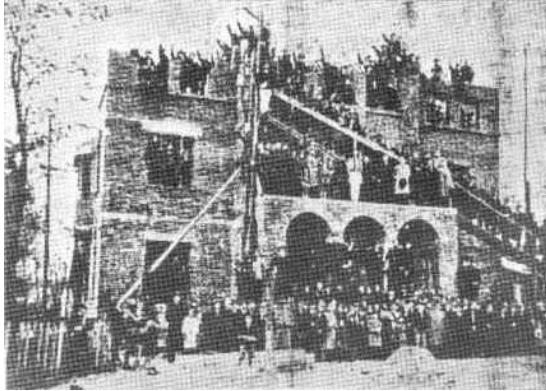
11. Cimitirul legionar de le Predeal

12. Reprezentanții Axei la înmormântarea Căpitanului

13. Pomenirea lui Moța și Marin la Casa Verde, 13 ianuarie 1941

14. Casa Verde în ajunul prigoanei din 1933

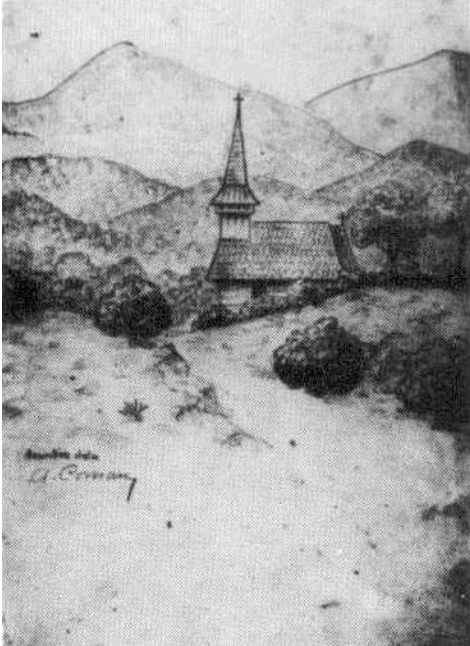
15. Ziua Căpitanului la Casa Verde, 13 septembrie 1940

16. Ziua eroilor legionari la București, 22 septembrie 1940. Horia Sima și profesorul Tase spre locul unde au fost împușcați Miti Dumitrescu și echipa lui

17. Scene de consternare și durere de la 21 ianuarie 1941

18. Desen al studentului A. Coman din Maramureș, Vaslui 1939

19. Înfirmântarea cu onoruri militare a studentului Șerban Ghermani la Novarra – Italia

20. Emil Bulbuc la mormântul lui Șerban Ghermani

21. Horia Sima și Emil Bulbuc la Roma în 1946

22. Vizitând ruinele din Ostia

23. Ione Moța și fetița lui, Gabriela, la mare

24. Grupul studentesc legionar din Berlin. Primăvara 1942

25. Garnizoana Berlin în ședință la Pichelsberg, primăvara 1942. În centru, șeful garnizoanei, Nicolae Smărăndescu

26. Horia Sima, Comandantul Legiunii, primește raportul legionarilor de la Berkenbrück, 19 aprilie 1941

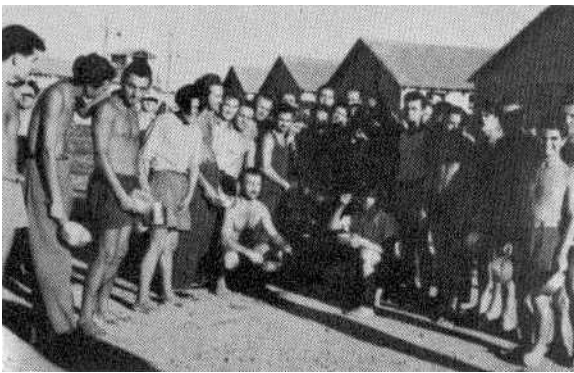
27. Dl. Sturza și generalul Chirnoagă în 1967

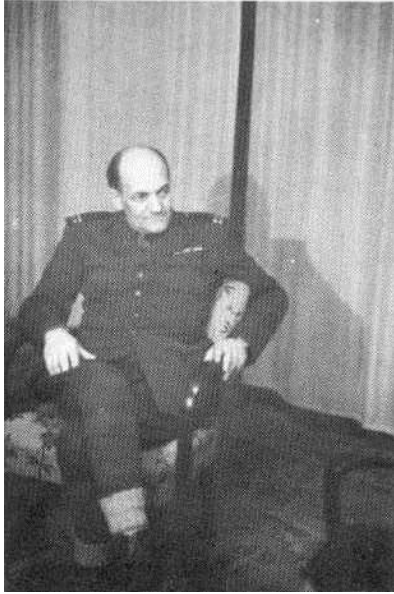
28. Un grup de legionari din garnizoana Paris la o întâlnire în Bois de Boulogne, toamna 1945. De la dreapta la stânga: Dumitru Paulescu, Ilie Smultea, Vasile Boldeanu, Crișu Axente

29. Baracă de prizonieri români din armata națională la Johannesdorf – Schleswig-Holstein, anul nou 1946

30. Priveliște din lagărul Fossoli-Italia

31. Prof. Ion Sângiorgiu în uniformă de ofițer român, cu care s-a strecurat printre linii la Viena

32. Săptămâna Românească, Madrid 1953

33. Săptămâna Românească la Madrid. În dreapta Angeles Matas și José Matas

34. Grigore Manoilescu, președintele Institutului Român din Germania, vorbind la marea manifestație „Cesul de reculegere închinat eroilor români și germani căzuți în lupta contra comunismului”, 7 noiembrie 1954 la München

35. Asistența la serbare

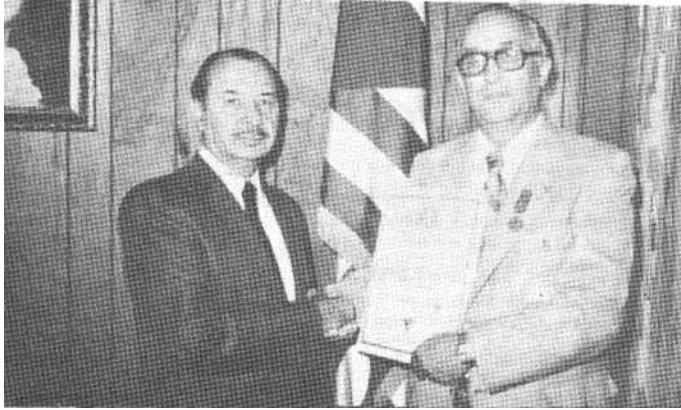
36. Corul Filarmonicii din München la serbare

37. Biblioteca „Satul” din Brasilia, cu întemeietorul ei, prof. Dumitru Paulescu

38. Prof. Ion Vințan la schi cu legionari din grupul de acțiune, Isny 1952

39. Dr. Alexandru Ronnett, onorat în Statele Unite pentru lupta anticomunistă de Frontul Național Bulgar, 1975

40. Abatele José Maria de Lojendio de la Valle de los Caidos din Spania primește o delegație română, 12 ianuarie 1976

41. Grup de legionari lucrători la Heinkel. Între ei, Țâlnaru, Humița, Ghimbășanu

42. Gheorghe Costea în Canada, 1956, cu un grup de români

43. Delegația română la Congresul Ligii Anticomuniste Mondiale (WACL), Rio de Janeiro, aprilie 1975

44. Horia Sima cu Emil Bulbuc, Traian Borobaru, în drum spre Napoli, cu o camionetă, ianuarie 1946

45. Cu Grigore Manoilescu și Petre Ponta în drum spre Grota Ferrara, martie 1946

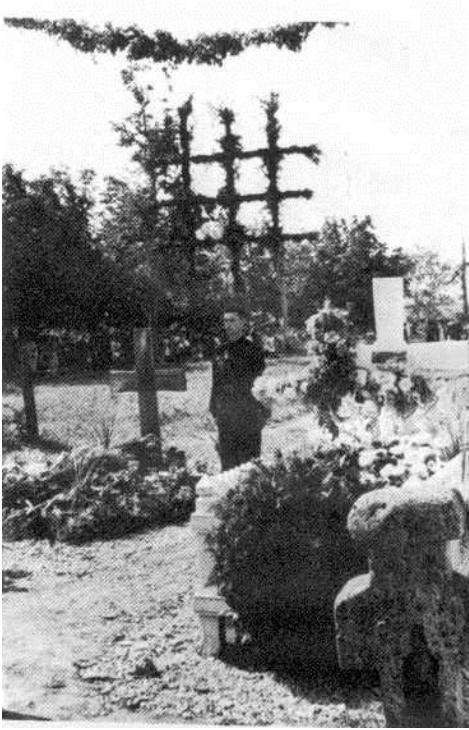
46. Horia Sima, Ioraș, Roșu și Borobaru, Italia, primăvara 1947

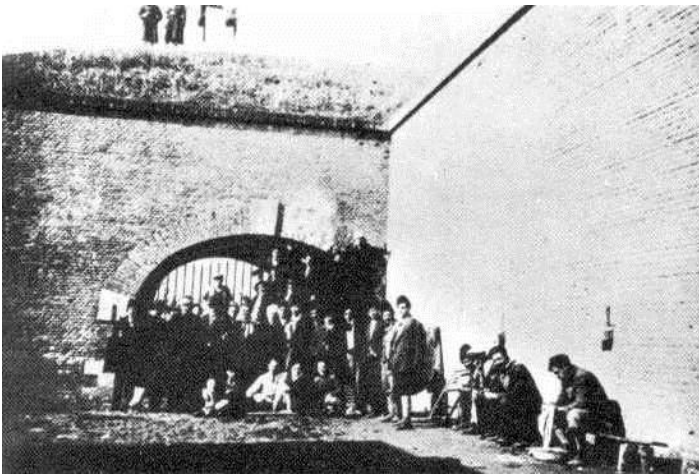
47. Elvira Horia Sima

48. Căpitanul la muncă în tabăra Carmen Sylva

49. 22 septembrie 1940. Cimitirul din Râmnicu Sărat. Pomenirea martirilor legionari

50. Fortul Jilava. Închisoarea în care au pățimit toate generațiile de legionari

51. Coloane legionare la Casa Verde. Ziua Căpitanului, 13 septembrie 1940

52. Sobor de preoți la Casa Verde, 13 septembrie 1940, cu Mitropolitul Nicolae Bălan

53. Piața Mitropoliei la București. Masele legionare la manifestația din 6 octombrie 1940

54. Mulțimea întâmpină în gara Predeal trenul cu rămășițele pământești ale legionarilor uciși la Vaslui, 27 octombrie 1940

55. Familiile legionarilor plâng pe sicriile celor uciși la Vaslui. Predeal, 27 octombrie 1940, cu prilejul reînhumării

56. Concentrare legionară la locul unde au fost uciși legionarii din echipa lui Miti Dumitrescu, 22 septembrie 1940

57. Deschiderea cursurilor universitare la București cu slujbă religioasă, 1 noiembrie 1940

58. Horia Sima, în aula liceului Andrei Șaguna din Brașov, rostindu-și conferința despre relațiile româno–maghiare

